

Mallikai

December 2003

PARA

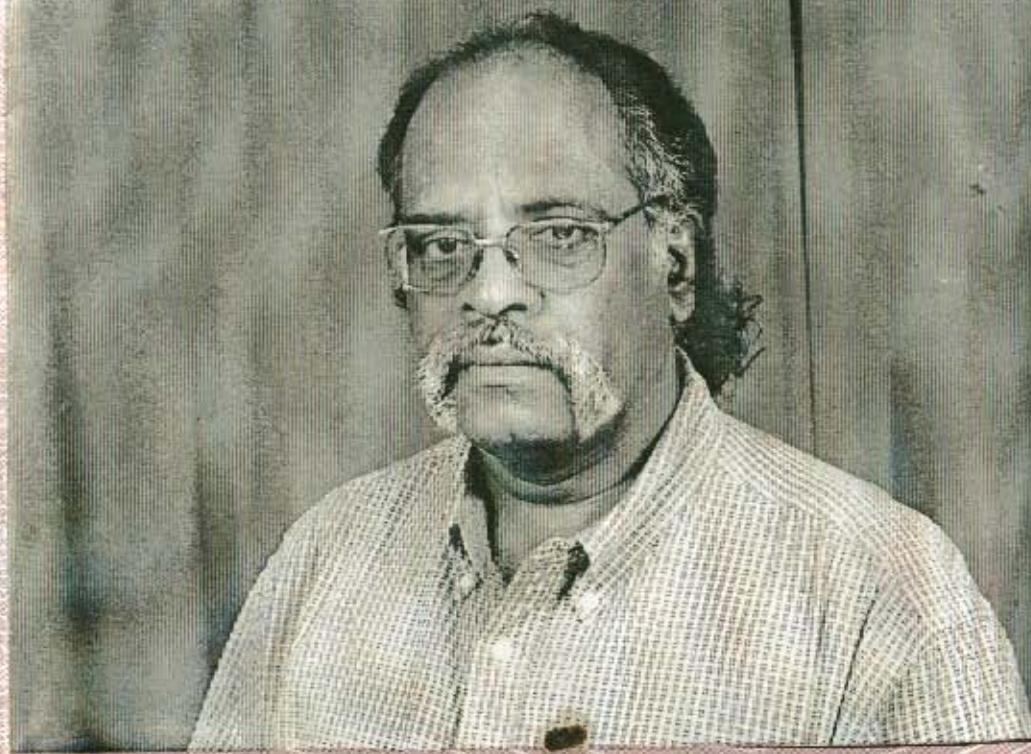
EXPO PRODUCTS (PVT) LTD.

Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods

30, Sea Avenue,
Colombo - 03.
Tel: 2573217

மல்லை

உசியக் கிடாபினிச் சிவா

கவிஞர் வ.ஜ.ச. ஜெயாலன்

டிசம்பர் - 2003

விலை - 20/-

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்!
சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
எம்.ஆ. குணசேனைவின் ஏஜன்ட்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியிடுகள்

அனைத்தையும் கீங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள்,
பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள்,
இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள்,
மழுத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின்
நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் கட்டியும் விற்பனையும்

சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
இல. 4, குருநாகல் வீதி,
(பஸ்நிலையத்திற்கு அண்மையில்)
புத்தளம்.

தொலைபேசி தொலைநகல் : 032-66875

சமுத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும்,
பாடநூல் வெளியிடாளர்களும் தயவு செய்து
தொடர்பு கொள்ளுவார்கள். உங்கள் நூல்களை காட்டிரு வைத்து
விற்பனை செய்து உதவுவோம்.

ஜெயகாந்தன் வருகை

எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் குறுகிய மூன்று நாள் இடைவெளியில் கொழும் பிற்கு வரவிருந்தார். காலன் சென்ற விநோதன் குமாரசாமி அவர்களது விது ஞாபகார்த்த விழாவில் கலந்து கொள்ளும் பொருட்டு இலங்கைக்கு அன்னாரது துணைவியார் ஜெயந்தி சென்னைக்குச் சென்று நேரில் அழைத்திருந்தார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மல்லிகைப் பந்தலின் ஆதரவில் எழுத்தாளர் அனை வரையும் அவரைச் சந்திக்க வைக்கும் நோக்கில் ‘ஜெயகாந்தனுடன் ஓர் இலக்கிய மாலைப்பொழுது’ என்ற சந்திப்புக்

கலந்துரையாடலை 10-11-2003 அன்று ஒழுங்கு செய்து, அனைத்து எழுத்தாளர் களுக்கும் அழைப்பு விடுத்திருந்தேன்.

திட்டங்களை ஏற்பட்டு விட்ட அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக அவரால் இலங்கை வர இயலாமல் போய்விட்டது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் வருவதாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். இலக்கிய நண்பர்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்ட தற்காலிக ஏமாற்றத்தை கூடிய விரைவில் நீக்கித் தரலாம் என என்னுகின்றேன்.

- டோமினிக் ஜீவா

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லிகை
எதிர்பார்க்கின்றது.

மல்லிகை

அரம்பம்: 15.8.1966

‘ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவியாதியினைய கலைகளில் உள்ள மாடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர் சன நிலைகண்டு துள்ளுவர்’

38-வது ஆண்டு

‘Mallikal’ Progressive
Monthly Magazine

ஷம்பர் 2003

296

201-1/1, Sri Kathiresan Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

காலம் காலமாக இவரது பெயர் நலைத்திருக்கும்.

- டொமினிக் ஜீவா

ஓடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்காக, குறிப்பாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களினது மனித உரிமைக்காக வாழ்நாட்கள் பூராவும் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து அந்த மக்களின் கபிட்சமான எதிர்கால வாழ்வுக்குரிய திட்டங்களோடு இயங்கி வந்த தோழர். எம். சி. என் அழைக்கப்பட்ட திரு. எம். சி. கப்பிரமணியம் அவர்களது மறைந்த ஞாபகதினம் 12-1-2004 ஆகும்.

வட புத்தினுள்ள ஓவ்வொரு சின்னங்கு சிறு கிராமத்தின் குச்சொழுங்கை களிலும் அவரது சைக்கிளின் சில்லுகள் படாமல் இருந்ததில்லை. அத்தனை தூரம் தன்னைப் பொதுத் தொண்டுக்கு அர்ப்பணித்து உழைத்தவர், எம்.சி.

இன்று தமிழ் மண்ணில் ஓடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலர் ஆசிரியர் களாகவும் படித்தவர்களாகவும் பலவேறு துறைகளில் மேம்பட்டு உள்ளவர் களாகவும் விளங்கி வருகின்றனர் என்றால் அதன் பின்னணியில் இவரது அயராத உழைப்பும் இருந்து வந்துள்ளது என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது.

ஓடுக்கப்பட்ட தலித்துகளின் பிரதிநிதியாக இவர் பாராளுமன்றத்தில் ஓர் அங்கத்தவராக நியமிக்கப்பட்ட சமயத்தில், சாதிவெறிக் கிறுக்குருகளைத் தவிர, தமிழ் மக்கள் அனைவருமே பெருமிதம் கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

எந்தவிதமான பந்தாவுமற்ற இவர், தனது கடைசி காலம் வரை இடதுசாரியாகவே இருந்து வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாகுபாடு இல்லாமல் சகல தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் இவர் தொண்டு செய்தவராவார். அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியற்றவர், இவர். இவரது சமூகக் கண்ணோட்டச் சிந்தனை பல கிராமங்களுக்குக் கல்விச் சாலைகளை உருவாக்க உதவி புரிந்துள்ளது.

சிலரது இழப்பு திஹர்க் கவலையைத்தான் தரும். வேறு சிலரது இழப்புக்களோ, காலம் போகப் போகத்தான் உழைக்கும் மக்களினது மனசில் உறைக்கும்.

தன் தொண்டினால் தடம் பதித்த தோழரிவர்.

உடனடியாகத் தீருங்கள் இல்லாது போனால் நாடே பர்தங்க ஏரும்!

வேறெந்த காலத்தையும் விட, இன்று அரசியல் சாசன நெருக்கடி தோன்றி, அரசியல் உலகை அதிரடிக் கலங்கவில் சிக்க வைத்துள்ளது.

ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் மிக நூட்பமான உள்நோக்கம் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் யாப்பு, இன்று அவரது கட்சி அரசாங்கத்தின் மீதே பரிசீலிக்கப்பட்டு வரும் கால மாற்றத்தை நாம் கண்டு வருகிறோம்.

சிறுபான்மை இனப்பிரச்சினை நீண்ட காலத் தேசியப் பிரச்சினை. இதை ஒரு குழு அரசாங்கம் நிச்சயம் தீர்த்து வைத்துவிட முடியாது. இந்தப் பகுதியினர் தீர்வுத் திட்டத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றால், அந்தக் குழுவினர் அதைக் குழப்பி யடிக்கவே அனைத்தையும் செய்வார்.

அடுத்த பொதுத் தேர்தலும் இதற்குச் சரியான மார்க்கமாகாது. இன்றைய அரசியல் யாப்பின்படி கிட்டத்தட்ட முன் பின்னாக இதே பிரதிநிதித்துவப் பாராளுமன்ற ஆசனங்கள்தான் பதிலாகும்.

பின்னரும் இதே அரசியல் சுகுடு விளையாட்டுத்தான்.

இதே ஜனாதிபதி ஆளுமைச் சர்ச்சைதான் மீண்டும்.

விடுதலைப் புலிகள் இந்தக் காலகட்டத்தில் அரசியல் முதிர்ச்சி நிரம்பிய இராஜ தந்திரத்துடன் நடந்து கொள்வது அவர்களது அரசியல் வளர்ச்சியையும் அநுபவ முதிர்ச்சியினையும்தான் காட்டி நிற்கின்றது. அவர்களினது இந்த இராஜ தந்திர முதிர்ச்சிக்காக அவர்களைப் பாராட்டுகின்றோம்.

ஹர் சுடித் தேர் இழுப்பது என ஹர் தோழரும் சொல்வார்கள். இது யதார்த்தம். அப்பொழுதுதான் தேர் நகரும். அதைப் போன்றே அரசியல் அமைப்புகள் தங்கள் தங்களது சொந்த அரசியல் லாப நஷ்டங்களைப் பாராமல் இந்தத் தேசிய இனப் பிரச்சினை தீர் ஒன்றுபட வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

இல்லாது போனால் இந்தத் தேசமே பின்தங்கிப் போய்விடும்.

அட்டைப் படம்

வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் கவிதை சொல்லும் காற்று

- அவ்வி.ப் சிறூபத்னீ

இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளையும் அகஸ்மாத்தாக அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சில நிமிட நேரச் சந்திப்புக்களின் ஞாபகங்களையும் கொண்டு ஒரு முன்னணிக் கவிஞரைப் பற்றி முழுமையாக எழுதிவிட முடியுமா என்ற கேள்வி, இதனை எழுதுமாறு அன்புக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்ட போது என்னுள் எழுந்தது. ஆனால் ஒரு கவிஞரைப் பற்றிப் பேச ஞாபகங்களும் சந்திப்புக்களும் அவசியம் இல்லை. அவனது கவிதைகளே போதுமானவை. ஆனால் இந்த இடம் கவிதைகளைப் பற்றி மட்டும் பேசும் இடமல்ல எனக்கு இடறல் ஏற்படுகிறது.

ஜெயபாலன் என்ற பெயர் கேட்கும் போதெல்லாம் அவனது லாவண்யம் மிக்க கவிதை வசனங்கள் மாத்திரமன்றி, ஒரு நிழல் மனிதன்தான் என் மனதில் ஊசலாடுகிறான். நான் ஜெயபாலனைக் கண்டு ஆர் அமர்ந்து பேச முயன்ற போதெல்லாம் எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். எனக்கு மட்டுமேன்றி வேறு சிலருக்கும் அப்படியொரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தாத ஜெயபாலனிடம் அதற்கு நிச்சயம் வேறு காரணங்கள் இருக்கும் என்பது அவரை அறிந்தவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஒரு காற்றாக அலையும் கவிஞராகவே அவரை நான் காண்கிறேன். கவிஞர் ஒருவனை இலகுவில் சிறைப்படுத்திவிட முடியாது. ஜெயபாலன் கவிதை உலகில் மட்டுமேன்றி நிஜ வாழ்விலும் அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறார். ஜெயபாலன் வந்திருக்கிறார் என்ற செய்தி அறிந்து தேடிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒன்றில் அவர் இந்தியாவில் அல்லது நோர்வேயில் நிற்கிறார் என்ற பதில்தான் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

“நான் பிறந்தது உடுவில் கிராமத்தில். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் செம்மண் புலத்தில் உள்ள அழகிய கிராமம் அது” என்று சொல்லும் ஜெயபாலன் பின்னர் வாழ்ந்ததெல்லாம் நெடுந்தீவில். நெடுந்தீவு மீது அவர் கொண்டிருக்கும் காதல் அவரது ‘நெடுந்தீவு ஆச்சிக்கு’ என்கிற அழகிய கவிதையில் இப்படி வெளிவருகிறது. ‘எந்த அன்னியருக்கும் நிலையில்லை, எனது ஊர் நிலைக்கும் என்பதைத் தவிர.’ அக்கவிதையில் வேறொரு இடத்தில் “என்னுடன் இளநீர் திருட, தென்ணியீல் ஏறிய நிலவையும், என்னுடன் நீர் விளையாட, மழை வெள்ளத்துள் குதித்த

குரியனையும், எனது கரைகளில் விட்டு வந்தேனே, எனது சந்ததி கழுக்காகம்...” என்று கரைகிறார்.

“...எனிலும், அவர்கள் இருவரும் (தூய், தந்தை) கவிஞரையில் காட்டிய சடுபாடு எனக்கு ஒரு அதிசயானதாக, அற்புதமானதாகவே இன்றும் படுகிறது. கவிஞருக்கு வாழ்வில் ஒரு இடம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு அவர்களே சாட்சி என்று தனது பின்னணியைச் சொல்லும் ஜெயபாலன், வெறும் காசிதைக் கவிஞராகவே ஒரு போதும் இருந்ததில்லை. அவர் சொல் கிறார்...” என் தந்தை போன்ற தமிழ்த் தேவியானதைக், ஸாதிப் பிரச்சினாவாயில் காந்திய சிர்திருத்துப் போக்ஷை ஆருதித் தனர். வன்முறை தொட்ட புரட்சியர் போராட்டப் போக்ஷை நிராகரித்தனர். நான் போராட்டத்தை, அவ் ஸது வீட்டைக் கைவிட நேர்ந்தது. வீட்டை நான் கைவிட்டேன்.”

1980இல் இவர் எழுதிய ஆப்வான் தேசிய இனப்பிரச்சினையும் முஸ்லிம் முஸ்லிம் சமூகம் அருகே அமருவ தற்குக் கூட அனுமதிக்கப் படாத நிலையையும் இருபது வருடங்களுக்கு முன் வரே தமிழ் முஸ்லிம் மக்களது உறவும் விடுதலையும் பற்றிப் பேசிய ஜெயபாலனையும் ஒருகணம் நினைக்கவில் நான் ஒரு முஸ்லிம் என்ற வகையில் அவரை ஆரத் தமுகிக் கொள்ள நினைக்கிறது.

நினைத்துச் செபல்பா் இருக்கிறான் என்ற ஆச்சியறும் விபரம் வேலேரும் முஸ்லிம் சபுகத்திலிருந்து.

இந்த நூல் வெளிவந்ததிலிருந்தே தமிழ் முஸ்லிம் மக்களறை ஜூக்கியத்தையும் மேம்பாட்டைபும் விடுதலையையும் ஒரு தவமாக மேற்கொண்டு வருவதுமாகச் சொல் கிறார் ஜெயபாலன். இந்த உணர்வை சாதாரண ஒரு மனிதன் மொண்டு இயங்கியிருந்தால் அது பேசப்பட வாய்ப்பில்லை. ஜெயபாலன் ஒரு கவிஞர். கவிஞரனும் எண்ணைமும் ஏழுத தூம் வலிமை மிக்கது. இன்று முஸ்லிம் சமூகத்தைக் கொடுத்து ஜெயபாலனை ஒரு சோந்தக் காகோதரனாகப் பார்க்கும் பலர் உள்ளனர். அது அவரது நேர்மைக்குக் கீட்டத்தை பெருமதிப்பு. அவரது கவிஞரவின் வலிமையும் கூட.

போர் நிறுத்தம் தூடம் பேற்று இன்றோ நாளையோ சமாதானம் வந்து விடப் போகிறது என்கிற நிலையில் முஸ்லிம் சமூகம் அருகே அமருவ தற்குக் கூட அனுமதிக்கப் படாத நிலையையும் இருபது வருடங்களுக்கு முன் வரே தமிழ் முஸ்லிம் மக்களது உறவும் விடுதலையும் பற்றிப் பேசிய ஜெயபாலனையும் ஒருகணம் நினைக்கவில் நான் ஒரு முஸ்லிம் என்ற வகையில் அவரை ஆரத் தமுகிக் கொள்ள நினைக்கிறது.

ஜெயபாலனின் கவிதைகளைப் பொறுத்த வரை இவ்வகையின் நமிழ் இலக்கப்பா வரலாற்றில் முன்னணிக் கவிஞர் வரிசைபில் நிற்கன்ற எல்லாத் தகுதிகளையும் கொண்டிருந்தன. குறிப்பாக தமிழ் மக்கள் ஒருவன் இவ்வேளை மற்றொரு சியபான்மை இனமான முஸ்லிம்களை

புல்வெளி' என்ற கவிதைத் தொகுதியில் வெளியாயின் 'சமுத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும்' என்ற அவரது மற்றொரு கவிதைத் தொகுதியும் 1987ல் வெளியானது. 1990ல் 'ஒரு அகதியின் பால்' என்ற தொகுதியும் அதைத் தொடர்ந்து 'உயிர்த் தெழுகிற கவிதை' என்ற தொகுதி 1998லும் வெளியாயின். அவரது அநேக கவிதைகளை உள்ளடக்கிய 'வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன் கவிதைகள் - பெருந்தொகை' ஏப்ரல் 2002ல் வெளிவந்துள்ளது. 320 பக்கங்கள் கொண்ட இத்தொகுதியின் அட்டையில் பேணாச் சித்திரத்தில் ஜெயபாலனின் கலைந்த தலையும் சட்டதென்று ஊற்றுக்கும் பார்வை கொண்ட முகமும் வரையாப்பட்டுள்ளது. நானிறந்த வரை ஜெயபாலன் கவிதை குறித்துப் போகம் எவரும் அதன் ரசனையில் சொக்கிய வர்களே தவிர, அதில் நொட்டை நொடிசல் பற்றிப் பேசியது கிடையாது.

தனது சொந்தச் சமூகம் என்றோ மூல்விமகள் என்றோ அவரது கவிதைகளும் அவரும் வேறுபடுத்திப் பார்த்தது இல்லை. தமிழ் சமூகத்தின் அவலத்தை எப்படித் தனது கவிதைக் கண்களால் நோக்கினாரோ, அதே கண்களாலேயே மூல்விமகளின் அவலத்தையும் பார்த்து வந்துள்ளார் ஜெயபாலன். இதற்கு உதாரணமாக பல கவிதைகளைச் சொல்லலாம். 'உயிர்த் தெழுகிற கவிதை' என்ற அவரது தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள 'மரியம் வேம்பு' என்ற கவிதைப் பின்னணி பற்றிக் கேள்விப்பட்டு நான் வெட்கமடைந்து போனேன். அந்தக் கவிதைக்கான சம்பவம் நான் தது எனது சொந்தப் பிரதேசத்தில் என்பதுதான் காரணம். நான் அல்லது நாங்கள் எழுதியிருக்க வேண்டிய

கவிதை அது. ஜெயபாலனின் கவிதை மூலமே அச்சாம்பவம் பற்றி எனக்குத் தெரியவந்தது. இதுவெல்லாம் ஜெயபாலனின் கவனத்துக்கு ஒரு நோயாகவே வருகிறது என்பதும் அது கவிதையாக மாற்றிக்கொடுக்கிறது என்கும் எனக்கு ஆக்கி பாத்தைத் தந்த வியங்கள். 'வாழூச் சேனை' பிரச்சினைப்பின் போது தமிழ்ப் பிரதேசத்துள் கொல்லப்பட்டு நந்களது தந்தையாரின் கண்முன்னேயே பெற்றோல் ஊற்றி இயக்கத்தால் எரிக்கப்பட்டு இரண்டு ஏழைச் சகோதரர்கள் பற்றிய 'வேகத்து' ன் ஒரு அஞ்சல் என்ற கவிதைப்பம் இதே போல அவரால் எழுதப்பட்டது.

'கொடுருமும் அவலமும் மலிந்து விட்ட குழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை தாநும் உண்மை மனிதனின் பிரதிநிதி. தனது உயிருக்கு நேரே மரணத்தின் துர்பாக்கி நிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதும் அாக்கப்பாடு மக்களின் பேரில், அம்மக்களுக்காக, வஞ்சிக்கப்பாடு வர்களுக்காக, நேற்றும், இன்றும் தனது மரணம் வரைபிலும் போர்ரா நெஞ்சு சுராம் கொண்டு வர என்பதுதான் ஜெயபாலனு. நான் எனது நாடில் நான் கண்டுண்மை' என்கிறார் 'முன்றாவது மனி தன் சஞ்சிகை ஆசிரியர் மே.பெள்ளர்.

மிக அண்மைக் காலமாக ஜெயபாலனின் கவிதைகள் எதையும் நம்மால் படிக்க முடியவில்லை என்பது வருப்புத்தைத் தாங்கிறது. கடந்த வருடம் சௌதரர் எம்.கே.எம்.ஷுகீப் பழுதியிலிருந்து எனக்கு அடியுபிபியிருந்து ஒரு மடலில் இவ்வாறு கூவிசிற்கிறுந்தார். 'அன்மையில் வாணிடன் தீபம்'

தொலைக்காட்சியில் ஜெயபாலனின் நேர்முகம் ஒளிபரப்பானது. ஒரு கவிஞராகவே எல்லோருக்கும் தெரிந்த அவரை, அன்று 'புலிசார் இராணுவ ஆய்வாளர்' என்று அடையாளப் படுத்தினார்கள். (இதை அவரின் பெயரின் முன்னால் அவ்வப்போது போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்) அவரோ அவரைப் பேட்டி கண்டவரோ அவரின் நீண்ட கால அடிப்படை அடையாளமான கவிஞருள் என்ற அடையாளத்தைத் தவறிக் கூடச் சொல்லவில்லை. அவரின் கவிதைகள் பற்றிய என்பதை ஆக்குத் தொடர்ந்து கடமை புரியும். ஒரு தமிழ் நண்பர் "அதோ போகிறாரே... அவரைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார். "இல்லை" என்றேன். "இவர் நோர்வேயில் இருக்கிறார். ஆய்வுக் கட்டுரையெல்லாம் எழுதித் தங்கப் பதக்கம் எல்லாம் பெற்றிருக்கிறார்... ஏன் உனக்குத் தெரிய வேணுமே... கவிதை எழுதுகிற ஜெயபாலன்..." அவ்வளவுதான். அடுத்த நோடியில் ஜெயபாலனின் அருகில் நின்றேன். அந்தத் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற கதை என்னவென்ற விபரம் எனக்குத் தெரியாது. வேறு யாரும் அப்படிப் பெற்றிருந்தால் நமது தினசரிகளில் புழுதி பறந்திருக்கும்.

இரண்டு கவிதை நூல்களின் தரவுகளோடு ஒரு பின்னிராப் பொழுதில் இதைச் சிகிக்கடியிருப்பதற்காக நண்பர் ஜெயபாலன், அவரது இழந்து போன ஜப்பானியக் காதலியான 'ஆரி மக்சி மோட்டோ'வின் முத்தத்தைப் போல, என்னை ஞாபகங் கொள்ளட்டும். ஒரு சூராவளியைப் பிடித்து ஒரு சுண்ணாம்புடப்பாவுக்குள் அடைக்க முயன்ற என்னை, கவிதை இரசிகர்களும் ஜெயபாலனின் அன்பான நண்பர்களும் அவரை எதிர்காலத்தில் ஆய்வுக் குட்படுத்தப் போகும் ஆய்வாளரும் மன்னித்துக் கொள்ளட்டும்.

மேலும் அறிந்து கொள்ள அவரைப் போன்ற அவரது நண்பர்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும்தான் மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும்.

அகஸ்மாத்தாக அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சில நிமிட நேரச் சந்திப்புக் களில் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன். அந்த முதல் சந்திப்பு விமான நிலையத்தில் நிகழ்ந்தது. என்னுடன் கடமை புரியும். ஒரு தமிழ் நண்பர் "அதோ போகிறாரே... அவரைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார். "இல்லை" என்றேன். "இவர் நோர்வேயில் இருக்கிறார். ஆய்வுக் கட்டுரையெல்லாம் எழுதித் தங்கப் பதக்கம் எல்லாம் பெற்றிருக்கிறார்... ஏன் உனக்குத் தெரிய வேணுமே... கவிதை எழுதுகிற ஜெயபாலன்..." அவ்வளவுதான். அடுத்த நோடியில் ஜெயபாலனின் அருகில் நின்றேன். அந்தத் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற கதை என்னவென்ற விபரம் எனக்குத் தெரியாது. வேறு யாரும் அப்படிப் பெற்றிருந்தால் நமது தினசரிகளில் புழுதி பறந்திருக்கும்.

எனக்கொரு யோசனை தோன்றுகின்றது.

- டோம்ஸ் ஜீவா

சென்ற இதழில் ஆசிரியர் தலையங்கம் எழுதியதன் பின்னர், பலர் என்னுடன் நேரடியாகவும் தொலைபேசியிலும் கடித மூலமும் தொடர்பு கொண்டனர். கருத்துப் பரிமாறல் செய்து கொண்டனர்.

அதாவது இன்று இந்த மண்ணில் வெளிவரும் நூல்களைச் சந்தைப்படுத்தும் வசதி சம்பந்தமாகத் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களும் புத்தக வெளியீட்டாளர்களும் தத்தமது அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி, ‘இதற்கு எதிர்காலத் திட்டம் என்ன?’ என்றும் என்னிடம் கேட்டு வைத்தனர்.

தனிப்பட்ட முறையில் என்னால் இவர்களது கேள்விகளுக்கு விடை கூறிவிட முடியாது.

இது ஒரு பொருளாதார, விநியோக, விற்பனைப் பிரச்சினை.

எனவே இந்த மண்ணில் புத்தகங்கள் போட்டு, அதை விநியோகிக்கச் சந்தை வசதிகளற்ற சகலரும் ஒருங்கு கூடித்தான் விவாதித்து, இதற்கொரு சரியான முடிவு காண வேண்டும்.

புத்தகம் வெளியிட்டுக் கையைச் சுட்டுக்கொண்ட ஓவ்வொருவரும் தனித் தனியாக இந்தப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுபட முனைகிறார்களே தவிர, இதற்கொரு ஆக்கடிர்வமான விடிவு கிடைக்க வேண்டும் என இவர்களில் ஒருவரும் சிந்திப்பதாகத் தெரியவில்லை.

முன்னர் - சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - உலக வங்கி உதவியுடன் நேரடியாகவே தனி எழுத்தாளர் எழுதி வெளியிட்ட கணிசமான தொகை நூல்களைக் கொள்வனவு செய்து படைப்பாளிகளுக்கு உற்சாகமுட்டி உதவி செய்தனர், கல்வித்துறையினர்.

இன்று அதற்கு என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை.

மீண்டும் தமது படைப்புகளைச் சந்தைப்படுத்த எந்த விதமான வசதி

களுமற்றுத் தேங்கிப் போய்விட்டான், புத்தகம் வெளியிட்ட எழுத்தாளன்.

புத்தக வெளியீட்டு விழாக் களுக்கு விஜயம் செய்து எழுத்தாளர் களுக்குப் புதிய புதிய ஞானோபதேசம் செய்து மேடையையும் பின்னர் பத்திரிகைச் செய்திகளிலும் இடம் பிடிக்கும் எமது பாராஞ்சமன்றப் பிரதி நிதிகள் - நமது அன்பிற்குரிய அஸ்வர் அவர்களைத் தவிர - பாராஞ்சமன்றத்தில் இதுபற்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசுவதில்லை.

நம் முன்னால் ஒரேயொரு வழி தான் உண்டு. நமது உழைப்பினால் வெளிவரும் நூல்களைச் சந்தைப் படுத்துவது சம்பந்தமாக நாமனை வரும் ஒன்றுகூட வேண்டும்.

நமது கோரிக்கையில் ஒன்று படுவதன் மூலம்தான் நாம் நமது நலன்களை வென்றெடுக்க முடியும்.

ஒன்றுபடுவதென்றால் நாமனை வரும் ஒர் அமைப்பாக முதலில் எம்மை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஒருநாளை நிச்சயித்து ஒரிடத்தில் நமது கோரிக்கைக் காக நாம் ஒன்று திரள் வேண்டும். அதன் பின்னர் உதிரி உதிரியாகவும் தனித் தனியாகவும் என்னைப்ப வடிவம் தந்து செயல்பட முனைய வேண்டும். சும்மா வெறும் வியாபார ஆதாயத்திற்காக இந்தச் செயலை நாம் செய்யக்கூடாது.

இப்படி ஒரமைப்பாக நாம் நம்மை ஒருங்கமைத்த பின்னர், எமது கோரிக்கைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பட்டியலிட வேண்டும்.

இப்படி நாம் நம்மை நாமே அணி திரட்டி நமது தெளிவான கோரிக்கை களுக்காக ஒரமைப்பை உருவாக்கு வோமாக இருந்தால் நாளைய இளங் தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் பலரும் இதனால் பெரும் பயனடைவார்கள்.

இந்த ஆலோசனைகளுக்கமைய நாம் ஒன்று சேர்வதன் மூலம்தான் எமது படைப்புகளுக்குத் தகுந்த சந்தை தேட முடியும் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இதுவே முக்கியம்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் படித்த சின்னங்களிறு கதை.

அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஐவாஸ்ட் பாஸ்ட்

இருட்டிலே இரு உருவங்கள்

இருட்டிலே இரண்டு உருவங்கள் சந்தித்தன.

ஒரு உருவம் மற்றைய உருவத்தைப் பார்த்துக் கேட்டது, “உனக்குப் பேய்களில் நம்பிக்கை இருக்கிறதா?”

‘போயாவது மண்ணாங்கட்டி யாவது!’

உடனே கேள்வி கேட்ட உருவம் சட்டென்று மறைந்து விட்டது.

பிரூ மும்பு பிரதான வீதியில் கடைக் குத் தேவையான சாமான் களைப் ‘பேச்சஸ்’ பண்ணிக் கொண்டு ஒரு ஆட்டோவுக்காகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எல்லா ஆட்டோக் களும் பிலியாக இருந்தபடியால், கொஞ்சம் தாமதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஒருவாறு, ஒரு ஆட்டோவுக்குக் கையைக் காட்டினேன். ஒரமாக நிறுத்தப்பட்டது. சாரதி ஜிப்பாவும் தாழியும் தொப்பியுமாக ஒரு சாலிஹான் ஆள்போல் காணப்பட்டார். அவரது நெற்றியில் ‘கஜ்ஞா’ செய்த அடையாளம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஹாஜி, எங்கப் போவ?”

“குணசிங்கபுர பஸ் ஸ்டான்டுக்கு”

“ஏறுங்க சீதேவி”

சாமான்களை ஏற்றிக் கொண்டு ஆட்டோவில் புறப்பட்டேன்.

இடையே வாகன நெருக்கடி. இது கொழும் புத் தெருக்களில் சர்வ சாதாரணம். ‘ஆட்டோ’ பெருகிய பிறகு ரோட்டில் நடமாட முடியாத நிலை.

அபிழியும் இப்பிழியுமாக வளைந்து கொண்டு ‘ஆட்டோ’ சென்றது.

சாரதி ஏனைய வாகனச் சாரதி களுக்கு வசைபாடிக் கொண்டு வந்தார். சில வார்த்தைகள் தூஷணமாகவும் இருந்தது. எனக்கு அவ்வார்த்தைகள் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தின. ‘கலிமா’ சொன்ன வாய் - இறைவனை ‘திக்க’ செய்த வாய் இவ்வாறு பேசுவதைக் கேட்க எனக்குச் சகிக்க முடியவில்லை.

ஆட்டோக்கள் வீராட்சியே

- சாரதா கையூ

மெளனமாக இருந்தேன்.

“குணசிங் கபுர, இறங் கிக் கொள்ளுங்க!”

இறங்கி, சாமான்களை இறக்கிக் கொண்டு ஜம்பது ரூபா கொடுத்தேன்.

“என்ன சீதேவி, நூறு ரூபா வேணும்!”

“நாற்பதுதானே. ஜம்பது தந்திருக் கிறேன்!”

“அது சரிப்படாது” என்று அடம் பிழிக்கத் தொடங்கினார்.

எனக்குப் பேரம் பேசுவது உசித மாகப் படவில்லை. ஏனைய ஆட்டோக் காரர்கள் வழக்கு விசாரிக்க வந்து விட்டால், நியாயம் கிடைக்காதென்று எனக்குத் தெரியும்.

“இந்தாங்க” என்று பத்து ரூபா சேர்த்துக் கொடுத்தேன்.

“எங்கட நான்மாரோட இந்த எல்வதான். இனி வரமாட்டேன்” என்று திட்டிக் கொண்டு மாறிவிட்டார்.

பதுளை பஸ் ஆயத் தமாக இருந்தது. ஏறிக்கொண்டேன். என் மனம் ஒருநிலைப்படவில்லை. ‘ஆட்டோ’ சாரதியையே சுற்றி வந்தது. ‘என்னுடன் நடந்து கொண்டதுபோல் பிற சமயத் தவர்களுடன் நடந்து கொண்டால், அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இல்லாத்தைப் பற்றித் தவறாக அல்லவா புரிந்து கொள்வார்கள்!’ என்று எண்ணினேன்.

அப்பொழுது, நான் வாசித்த ஒரு சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அகில இந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு விட்டுத் திரும்பி வீடு செல்ல ஆயத்த மாக இருந்த எழுத்தாளர் ஒருவர், அங்கே நின்ற ‘ஆட்டோ’ சாரதியிடம்

“திருவல்லவிக்கேணியில் உள்ள வெங்கடரங்கப்பிள்ளைத் தெருவுக்கு வரமுடியுமா?” என்று கேட்டார்

“ஏழ ரூபா கொடுப்பியா?” என்று சாரதி கேட்டான்.

“ரொம்ப அதிகமாகக் கேட்கிறா யே. நியாயம் இல்லையே!” என்றார்.

“வேற ஆட்டோவைப் பாரு” என்றான்.

சற்று நேரம் கழித்து, மற்றொரு

‘ஆட்டோ’ வந்தது. அதை நிறுத்தி, போகுமிடத்தைச் சொல்லி, “வர முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

“வாங்க போகலாம்” என்று கூறி, மீற்றரைச் சுழற்றிவிட்டுப் புறப்பட்டார், அந்த ஒட்டுநர்.

சேர வேண்டிய இடத் தில் ‘ஆட்டோ’ நின்றது. மீற்றர் 3.50 காட்டியது. ஐந்து ரூபா நோட்டைக் கொடுத்துவிட்டு, இறங்கும் முன் மீதியைக் கொடுத்தார் சாரதி.

“நீங்க வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று எழுத்தாளர் கூறிய பொழுது,

“ஸார், நான் நோன்பு நோற்கிறேன். மேலதிகமாகப் பெறுவது விரோதமானது. நான் அல்ஹாவுக்கு நேரமையாக நடந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்” என்றார்.

எழுத்தாளர், ஆச்சரியத்தால் அசந்து போனார்.

ஆட்டோ சாரதியின் நேரமையான போக்கை ஒரு கணம் எண் னிப்பார்த்தேன். கண்கள் பனித்தன. உள்ளம் பெருமிதங் கொண்டது.

இண்டு ‘ஆட்டோ’க்காரர்களையும் எடைபோட்டுப் பார்த்தது மனம்.

ஒரே நேரத்தில் பூத்து, காய்த்து பழுத்த, பழங்களில் ஒன்று கசப்பு, மற்றொன்று இனிப்பு. ஏன், இப்படி?

ஒரு முக்கிய குறிப்பு.

மல் லிகை இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக வெளிவந்து கொண்டிருப்பதைச் சுவைஞர்கள் நன்கு அறிவார்.

எந்தச் சூழ்நிலையிலும் - யுத்தக் கெடுபிடிகள் கொடிகட்டிப் பறந்த காலங்களில் கூட, மல்லிகையில் வரும் தனிநபர் கருத்துக்களை நாம் இருட்டிப்புச் செய்ததோ அல்லது 'எட்ட' பண்ணி ஆசிரிய ஆதிக்கம் செலுத்தியதோ இல்லை.

கருத்துக்களுக்கு அதை எழுதியவர்களே பொறுப்பானவர்கள்.

இந்தப் பத்திரிகை ஜனநாயகத்தைக் கடந்த நவம்பர் இதழில் கண்டாவில் இருந்து மறுப்புக்கட்டுரை எழுதிய நண்பர் மீறி விட்டார். கனக சபேசன் என்பவரின் கட்டுரைத் தொனி தனிநபர் தாக்குதலாகவே இருந்தது. அது எழுத்து நாகரிகமுமல்ல. கருத்துச் சுதந்திரமுமல்ல. கருத்தைக் கருத்தால் வெல்ல வேண்டுமே தவிர, சம்மா வக்கணை பேசுவதால் கருத்தை வளர்த்தெடுக்க இயலாது.

'வருவோம்! வாய்ப்புள்ள போதெல்லாம் வந்து வாழ வைப்போம்!' என்ற அன்னாரது கட்டுரையில் மறை தொனியாக விளங்கிய தனிமனித் தொகுதியை அமுத்து நாகரிகமுமல்ல. கருத்துச் சுதந்திரமுமல்ல. கருத்தைக் கருத்தால் வெல்ல வேண்டுமே தவிர, சம்மா வக்கணை பேசுவதால் கருத்தை வளர்த்தெடுக்க இயலாது.

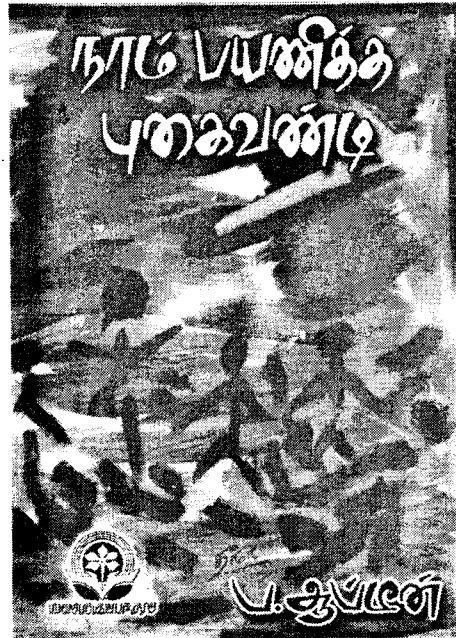
ஆசிரியர்

39-வது ஆண்டு சிறப்பு மலர் தயாராகின்றது.

- இந்த மலர் வழக்கம் போலவே வரும் ஆண்டு மலர்களின் தரத்திற்கு தயாராகின்றது.
- நீங்கள் எந்தக் காலத்திலுமே பொத்திப் பாதுகாக்கத் தொகுதிக்கூட்டு மலர்.
- பல்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த முக்கியமான இலக்கிய எழுத்தாளர்கள் இம்மலில் எழுதுகின்றனர்.

மலர் தேவையானோர் முன் கூட்டியே எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

ஆசிரியர்

நால் முணித்து புதைப்பன்றி

ஆப்னன் பயணித்த புகைவண்டி

— ச. முருகாண்தன்

உபமனின் அண்மைக்கால வெளியிடான் 'நாம் பயணித்த புகைவண்டி' சிறு கதைத் தொகுதியை அண்மையில் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கலையுணர்வோடு, வாசகளின் ரசனைக்குத் தீர்வு கொடுத்த அதேவேளை பல நல்ல கருத்துக்களையும் மனதில் ஆழமாக, வாழைப் பழத் தோலை உரித்துத் தருவதுபோல் பதிய வைத்துள்ளார். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு வேறு எதையும் விட மனிதனேயும்தான் முதலில் தேவையானது என்பது இவரது கதைகளில் தூவப் பட்டிருக்கும் மனிதனேய சித்திரிப்புகள் மூலம் புலனாகிறது.

தனது தொகுதி பற்றிக் குறிப்பிடும் ஆப்னன், 'குழல், இலக்கிய நெஞ்சங்களை உருவாக்குகிறது. அந்த வகையில் நான் பிறந்து வளர்ந்த குழலில் தேயிலைத் தோட்டப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அவலங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை என் உள்ளதை நெகிழி வைத்தது. பின்னர் போகும் இடங்களிலெல்லாம் அவலங்களுக்குள் அகப்பட்டு ஓடுக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் மக்கள் பிரச்சினைகளையே என் மனம் சுமக்க வைத்தது. இவையே என் புனைக்கதைகளுக்குத் தொனிப் பொருளாயின்' என்று குறிப்பிடுள்ளனமை இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இதையே நாம் ஒவ்வொரு படைப்பிலும் தரிசிக்கின்றோம்.

இவரது படைப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் டொமினிக் ஜீவா, 'தனக்கெனத் தெளிவான நீண்ட கால கொள்கையைக் கைக்கொண்டு ஒழுகி வருவதால்தான் ஆப்னன் இன்று

இலக்கிய உலகில் பேசப்பட்டு வருகிறார்' என குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரையில் இவரது கதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது சுதாராஜ், 'பெரிய எடுபாடு எதுவுமின்றி கதைகளை மிக எளிமையாகச் சொல்கிறார் ஆப்பன். வாசகரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கூட்டிச் செல்கிறார். ஒவ்வொரு மூலை மூடுக் குகளையும் காட்டுகிறார். ஆப்பனின் கதாபாத்திரங்கள் ஏதோ வகையில் மனதைப் பாதிக்கவே செய்தன. அவர்களை மறுக்க முடியவில்லை. ஆப்பன் படைத்த உயிரோவியங்கள் என அவர்களைக் குறிப்பிடலாம்' என்று விதிந்து கூறியுள்ளார்.

இந்தத் தொகுதியிலே 12 சிறு கதைகள் உள்ளன. இவை ஒன்றை ஒன்று விஞ்சி நிற்கின்றன. ஒரு தாயின் குழந்தைகள் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. ஆனால் இங்கே ஒன்றுக்கு ஒன்று சோடை போகாத கதை வார்ப்புக்களைக் காண முடிகின்றது. ஒரே அமர்விலேயே இவரது கதைகளை வாசித்து முடித்த போதும், பின்னர் ஆறுதலாக வாசித்த போதும் ஒவ்வொரு கதைகளிலும் சிறப்புகள் தெட்டத் தெள்வாகின்றன.

இன் மத பேதங்களுக்கு அப்பால் வரையப்பட்டு அற்புதமான மனிதநேய சித்திரமாக இவரது 'வட்டத்திற்கு வெளியே' சிறுகதை பிரகாசிக்கிறது. எழுத்தோட்டமும், பாத்திர வார்ப்புக்களும், சொல்ல வந்த சேதியும் முழுமையாக, பிரசார வாடை எதுவுமின்றி இக்கதையில் நிறைவேத் தருகின்றது. கதாநாயகனான முனாஸ் மாஸ்டரின் பயணத்தில் நாமும் சேர்ந்து ஆப்பனின் புகைவண்டியில்

பயணிக்கிறோம். கதையோடு கதையாக முனாஸ் மாஸ்டரின் உள்ளன அவலங் களையும், குடும்பப் பொருளாதார பின்னணிகளையும் சொல்லி எம்மையும் அவராக மாற்றி விடுகிறார். நாமும் கதையோடு ஊறிப்போகிறோம்.

தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழி யாகக் கொள்ளாத, வீட்டு மொழியாக மலாய் மொழியைப் பேசும் ஒரு மலையகத்து முஸ்லிம் சகோதரன், தமிழ் மொழி மூலம் எழுதியுள்ள இக்கதையில் மனுக்குலத்தை நேசிக்கும் ஒருவனாக, அதுவரை தான் வாழ்ந்த வட்டத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறார். அதற்கு வெளி யேயும் மனிதர்கள் எனும் பெரிய வட்டத்தைக் காண்கிறார். மனிதம் அங்கிருப்பதைக் காட்டுகிறார். மானுடத்தை நேசிக்கும் பண்பு இன், மத, மொழி அனைத்தையும் கடந்துள்ளமையை இக்கதை மூலம் உணர்த்தியுள்ள ஆப்பனின் துணிச்சல் எல்லோருக்கும் வராது. குறிப்பாக தமிழ் பேசும் தமிழ் - முஸ்லிம் இனத்தவரிடையே முறூகல் நிலை நிலவி வரும் இவ்வேளையில் மனித நேயத்தை வலியுறுத்தும் இக்கதை ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பதுபோல் மினிர்கிறது.

எனைய ஒவ்வொரு கதைகளிலும் மனிதநேயம் முனைப்புடன் ஓலிக்கிறது. 'மனிதம் இன்னும் வற்றவில்லை' என்னும் கதையில் மனிதாபிமானம் சில கெட்டவர் களிடம் கூட இருப்பதை சுட்டுகிறார். 'ஏஞ்சிய நாட்கள்' என்னும் கதையில் மலையக தோட்டப் புத்ததையும், கேள்விக் குறியாகும் முதுமையையும் அலசியுள்ளார். 'புதிய ஊற்று' என்னும்

கதையில் உழைப்பை வலியுறுத்தி நிற்கிறார். வறுமை நிலையிலும் பிற்றிடம் கையேந்தாத சிறுவனின் தன் மான உணர்வு சிந்திக்க வைக்கிறது. வெளி நாட்டுக்கு ஆட்களை அனுப்பும் ஆட்களின் தில்லுமுல்லுகள் 'சொந்தக்தில் ஒரு வீடு' என்ற கதையில் அழகாகச் சித்திரிக்கிறது. அடுத்த கதையான 'மின்னொளிக்காக ஏங்கும் மினாராக்கள்' இளைய தலைமுறையினரின் நிதானமான சிந்தனையை வெளிக் கொண்டிருது. 'ஜீவ தரிசனம்' கதையில் மீண்டும் இன ஜீக்கியமும் மனிதநேயமும் முன்னிலைப் படுத்தப்படுகின்றது.

நாம் பயணித்த புகைவண்டி மென்மையான ஒரு காதல் கதையாகும்.

இப்பாடியும் யோசிக்கிறேன்.

இன்று நம்முன் தமது முதுமையையும் இனைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் எழுத்துக் கலைஞர்கள் இருவரைப் பற்றியும் அடிக்கடி யோசித்து வருகிறேன்.

ஒருவர் மலையகப் படைப்பாளி கே. கணேஷ், இன்னொருவர் யாழ் மண் எழுத்தாளர் வரதர். இவர்கள் இருவரும் இன்று நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். சாதனையாளர்கள்.

இவர்கள் இருவரையும் பற்றி ஒரு முப்பது முப்பத்தைந்து நிமிடி நேரக் குறும்படங்கள் தயாரித்தால் என்ன?

இதில் ஆர்வச் செறிவு மிகக் நண்பர்கள் இங்கு இருக்கின்றார்கள். அதே சமயம் இதற்கு மெய்யாகவே உதவக் கூடிய நல்லெண்ணம் படைத்த இலக்கியத் தோழர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வசிக்கின்றனர்.

இந்த ஆக்கழூர்வமான யோசனையை நாம் செயல் வடிவ மாக்குவோமா? ஜீவா

மல்லைக்குப் பந்துல் சமீபத்தில்
வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்

நிஜமா... நிழலா...?

- இந்துந்தேவு ஸக்ஷமன்

நீண்ட
நாட்களின் பின்
எங்கள் தேசத்து மேனியை
இதமாகத்
தமுவத் துடிக்கும்
சமாதானச் சுகந்தமே
நீ
நிஜமா... இல்லை
நிழலா...?

ஆயுதங்களின்
அட்டகாசங்களை
உன்... மென்மை
அழித்து விடுமா...?

காரணமின்றி
நீண்ட
காலனுடனான பயணங்களில்
அங்கங்கள்
விடை பெற்றுச் செல்ல
'சொத்தி'
முடவன்' என
முத்திரைக் குத்திக் கொள்ளும்
அப்பாவிகளின் பெருக்கங்கள்
தணிந்து விடுமா...?

அகதிப் பெயரில்
உறவுகளை இழந்த சோகங்கள்...
ஏக்கங்கள்....

மரணங்கள் மறைந்துவிட
இங்கே
வசந்தம்
வாய் திறந்து சிரிக்குமா...?

பேச்சவார்த்தை
நல்லினக்கம் என்ற
இதமான
சேதிகளைச் சுமந்து
இந்தத்
தேசத்து மேனியைத்
தமுவத் துடிக்கும்
சமாதானக் காற்றே
நீ
நிஜமா... இல்லை நிழலா...?

நூல்கள்

எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

பெருமிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு
(இரண்டாம் பதிபு - புதிய அங்கங் கலைகள். தகவல்களில் நம்பக்கத்தினால் வேண்டும்)

2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் - (சிறுக்கைத் தொகுதி) சந்தன்

3. அநுபவ முத்திரைகள் - பெருமிக் ஜீவாவின்

4. கார்ட்டுன் ஓவிய உலகில் நான் - (இரண்டாம் பதிபு) சித்திரன் சந்தர்

5. மண்ணின் மலர்கள் - (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரது சிறுக்கைகள்)

6. நாலும் எனது நாவல்களும் - செங்கை அழியான்

7. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் - ரமீஸ் அப்துல்லாஹு

8. மூப்பிப்ரம் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் - (பிரயாணக் கட்டுரை) பெருமிக் ஜீவா

9. முனியப்ப தான் கறைகர் - முனியப்பதான்

10. மனசின் பீடிக்குள் (லைக்கூ) - பாலரஞ்சினி

11. கார்ட்டுன் ஓவிய உலகில் நான் - 'சித்திரன் சந்தர்'

12. அட்டைப் படங்கள்
(மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)

13. சேலை - மூல்லையூரான்

14. மல்லிகைச் சிறுக்கைகள் - செங்கை அழியான்

(30 எழுத்தாளர்களின் சிறுக்கைகளின் தொகுப்பு)

15. மல்லிகைச் சிறுக்கைகள் - செங்கை அழியான் (இரண்டாவது தொகுப்பு)
(41 எழுத்தாளர்களின் படைப்பு)

16. நிலக்கிளி - பாலமணோகருள்

17. நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் சில இதழ்கள் - தொகுப்பு: பெருமிக் ஜீவா

18. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுக்கைத் தொகுதி) - ப.அறப்பன்

19. தலை மீன்கள் - ச.முநுகரனாந்தன்

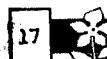
20. கூடில்லாத நாத்தைகளும் ஒடில்லாத அழைகளும் - செங்கை அழியான்

21. அப்புமென்ன - குறிஞ்சி இளந்தென்றால்

22. அப்பா - தீல்லை நடராஜா

மேற்படி நூல்கள் தேவையானோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்

வியாபாரிகளுக்கு விசேஷ கழிவுண்டு

நூல்கள்

அச்சத்தாளன் ஊடாக

ஓர்

அனுபவப் பயணம்

- டோமினிக் ஜீவா

கவிஞர் கண்ணதாசனின் இல்லம் பாண்டிபஜார் பக்கமுள்ள கலைஞர் பதிப்பகத்திற்கு வெகு அருகாமையில்தான் அமைந்திருந்தது. இப்பொழுது அந்த வீட்டில் கண்ணதாசன் பதிப்பகம் இயங்கி வருகிறது.

நானும் இராம.கண்ணப்பனும் வீட்டு நடு அறையில் காத்திருந்தோம்.

“இப்பொழுது கவிஞர் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என ஒரு பணியாளன் எங்கள் இருவருக்கும் தகவல் தந்தார்.

நான் நடு ஹோலில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் புகைப்படங்களை விரும்பிப் பார்த்த வண்ணம் நேரம் கடத்தினேன்.

இப்படியே நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

திமிரெனப் பின்பக்க வாசல் கதவைத் திறந்து கொண்டு, இரு கரங்களையும் கூப்பிய வண்ணம் “வணக்கம்!” என மெங்குரலில் சொல்லியவாறு கவிஞர் நடு ஹோலிற்குள் பிரவேசித்தார்.

அந்த அறையில் அவர் வந்ததினால் ஒரு புதுப் பொழிவு பெற்றுத் திகழ்வது போல, எனக்குத் தோன்றியது. சிலக் சட்டை, சரிகைக் கரை வேட்டியில் ஆள் பிரகாசமாகத் தெரிந்தார்.

வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்த உடனேயே மிக நட்புணர்வுடன் சம்பாஷணையை ஆரம்பித்து விட்டார்.

அப்பொழுது ‘கண்ணதாசன்’ என்ற இலக்கிய இதழ் ஒன்று வெளிவந்து தற்காலி கமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்த இலக்கிய இதழ் சிறப்பாகவும் தனிக் கவர்ச்சி யாகவும் வெளிவருவதற்கு அமுதோன் என்ற கவிஞருடைய சிறப்பு ஓவியங்களும் ஒருவகையில் காரணமாக அமைந்திருந்தன.

எங்களது சம்பாஷணை ‘கண்ணதாசன்’ தற்காலிக நிறுத்தம் பற்றித் திரும்பியது.

நான் சொன்னேன்: “நீங்கள் கவிஞர் எனத் தமிழகத்தவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விட்டார்கள். ஆனால், கால கதியில் கண்ணதாசன் சஞ்சிகையை இத்தனை இலக்கியக் கணதியுடன் வெளி பிட்டவர் என்ற இலக்கியப் புகழும் காலாதி காலமாக நின்று நிலைக்கும்!” எனச் சொல்லி முடித்தேன்.

அவர் புன்முறுவதுடன் நான் சொல் வதை வெகு அவதானமாகக் கேட்டார்.

மிகமிக அருகாமையில் இருந்து உரையாடிய காரணத்தால் நான் அவரை உற்றுக் கவனிக்க முடிந்தது.

அவரது ஒற்றைக் கண்ணில் செல்ல வாக்குத் தென்பட்டது. இது மாறுகண் போன்றதல்ல. நமது பிரதேசத்தில் இதைச் செல்ல வாக்கு எனக் குறிப்பிடுவார்கள். இது அவருக்குத் தனிக் கவர்ச்சியைத் தந்தது. நெற்றியில் ஜவ்வாது பொட்டு. அவரைச் சுற்றி மெல்லிய சுகந்த வாசனை.

பாகவதருக்கும் இந்தச் செல்ல வாக்கு உண்டு. இதே ஜவ்வாதுப் பொட்டும் சுகந்த வாசனையும் பாகவதருக்கும் சொந்தம்.

தன்னைத் தேடி வந்தவர்களை உபசரிப்பதில் கண்ணதாசன் மன்னன். இதை நேரில் தெரிந்து கொண்டேன்.

முதல் ஒரு தடவை சிலநாட்களில் கொழும்பு வந்துபோனதாகச் சொன்ன அவர், அடுத்த தடவை நிச்சயம் யாழ்ப் பாணம் வந்து, அங்கு வாழும் தமிழ் மக்களைப் பார்க்கப் பிரியப்படுவதாகவும் சொன்னார்.

என்னவோ தெரியவில்லை. தமிழகம் போனால், அங்கு வதியும் எழுத்தாளர் களை நேரில் சென்று பார்ப்பதில் எனக்கு அப்படிப்பட்டதொரு பெருவிருப்பம்.

தமிழகத்தைக் கடந்து வாழும் எழுத்தாளர் பலரைப் பார்த்துப் பழக்கப் படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கத்திற்காகவே ஒரு தடவை நான் திருவனந்தபுரம் சென்றிருக்கிறேன். அங்குள்ள பிரதான வீதியில் பாத்திரக் கடை நடத்தும் எழுத்தாளர் ஆ.மாதவனைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அத்துடன் நீல பத்மநாபன் அவர் களையும் நாகர்கோயிலிலிருந்து திருவனந்தபுரம் வந்து தங்கியிருந்த சுந்தர ராமசாமி அவர்களையும் போய்ச் சந்தித்து உரையாடியுள்ளேன்.

எனது இளம் வயசில் எழுத்தில் பிரமிப்படிய எழுத்தாளர் லா.ச.ரா.வையும் சென்னை ராயப்பேட்டையிலுள்ள தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தில் சந்தித்து உரையாடி இருக்கிறேன். ஒரு தடவை கவிஞர் வைரமுத்துவை அவரது இல்லத்தில் ஒருநாள் காலை சந்தித்து உரையாடிக் களித்திருக்கிறேன். பாற்கஞ்சி தந்து உபசரித்தார். கவிஞர் மேமன்கவியும் உடனிருந்தார்.

இந்தத் தொடர் பயணத்தில்தான் சென்னையில் திருவான்மையூரில் நமது தரும் சிவராமு அவர்களையும் கண்டேன். இதே சிவராமு அவர்களை முதன் முதலில் யாழ்ப்பாணத்தில் மல்லிகை அலுவலகத்தில் வைத்துப் பார்த்திருக்கிறேன். அங்கு என்னைத் தேடி திருகோணமலையிலிருந்து வந்திருந்தார். என்னுடன் சைக்களில் பின் இருக்கையில் இருந்து பயணம் செய்து, சிரித்திரின் ஆசிரியர்

சிவஞானகந்தரத்தையும் பார்த்து மகிழ்ந்தவர்.

அதைத் தொடர்ந்து கப்பலேறித் தமிழகம் சென்று, பின்னர் தமிழகத் தாணாகவே மாறிவிட்டார்.

திருவாண்மிழரில் தரும் அருப் சிவராமுவைச் சந்தித்தபோது என்னை அவர் இனங்கண்டு உபசரித்தார். என்னுடன் இந்தத் தடவை மேமன்கவியும் உடன் வந்திருந்தார்.

மிகக் காத்திரமான, பிரபலமான சர்ச்சைகளுக்குள் அவர் ஆட்பட்டிருந்த வேளையது. நட்பைப் பேணும் வகையில் நம்மை அழைத்துச் சென்று மதிய போஜனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

ஒர் எழுத்தாளனாக இருந்து இயங்குவது வேறு. இலக்கியச் சஞ்சிகை ஒன்றின் ஆசிரியராக இருந்து அதற்கு ஈடுகொடுத்துத் தினசரி இயங்கி வருவது வேறு.

எதிர்பாராத புதுப் புதுப் பிரச்சினைகள் எல்லாம் வந்து வந்து போகும்.

தமிழ் நாட்டுச் சுற்றுப் பயணங்களை முடித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பியிருந்தேன்.

ஒரு மாதம் எப்படி ஓடிக் கழிந்தது என்பதே தெரியிவில்லை. தமிழகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள படைப்பாளிகளைச் சந்தித்து அளவளாவி மகிழ்வதே ஒரு சுகானுபவம்தான். புதுப் பலம்தான்!

நான் கடந்த ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாகத் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்து காலம் செலவளித்தது எல்லாமே எழுத்தாளன் என்ற ஹோதாவில்தான்.

ஆனால், இன்று யாழ்ப்பாண மண்ணில் காலடி பதித்தவுடன் நானெனாரு சஞ்சிகை ஆசிரியன். தற்காலிகமாக நிறுத்தம் செய்யப்பட்டிருந்த மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற பாரிய பொறுப்புனர்ச்சி யுடன் கடமையில் மூழ்கி, என்னை அதற்கு ஒப்புக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை யுடன் காரியமாற்ற முனைந்து செயலாற்ற முற்பட்டேன்.

கொழும்பில் மலிபன் வீதியில் அன்று இயங்கி வந்த குறே என்ற அச்சக சாதனத் தயாரிப்பாளர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அந்த நிறுவனம் அச்சக சாதனங்களை வலுவாகப் பார்சல் படுத்தி எனது முகவரிக்கு அனுப்பி இருந்தது.

லொறியில் வந்திருந்த சாதனங்களைக் கஸ்தூரியார் வீதியில் ஒரு கரையோரப் பக்கமாக நிறுத்தி அதனுள் ஸிருந்த பொருட்களை லொரிச் சுலியாட்கள் ஒவ்வொன்றாக இறக்கி, கடையினுள்ளே கொண்டு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் தெருவோரம் நின்று இறங்கும் பொருட்களை நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

பக்கத்தே அணித்தாக பூணைக் கண் சோழவினுடைய கடை. அவர் அருகே சவப் பெட்டிக் கடை ஆறுமுகம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“இந்த அதிசயத்தைப் பாத்தியா, ஆறுமுகம்? சலுஞாக்குள்ளே இந்த அம் பட்டப் பிள்ளையும் பேப்பர் நடத்தப் போகிறாராம்! பாத்தியா... இந்த அதி சயத்தை!” எனக்குக் கோபம் வரவில்லை. அன்றும் சரி இன்றும் சரி மனித குலத்தில் மக்களால் அண்ட முடியாமல் ஒதுக்கித் தனித்து விடப்பட்ட மகான்கள் தான் உலக இலக்கிய உலகில் இன்றும் விதந்து பேசப்பட்டு வருகின்றனர். அதற்கு ஓர் உதாரணம் வாண்மீதி என்ற வேட்டுவன்.

இந்தத் தெளிவான் கருத்தை வாழ்க்கையின் கேடயமாக நான் இது வரை கையாண்டு வந்துள்ளேன். எனவே சாதித் தாழ்வு பேசுபவர்கள் மீது எனக்கு வருத்தமில்லை.

தெளிவாக ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எனது சாதியைத் தாழ்த்தியோ குலத் தொழிலை அவமானப்படுத்தும் நோக்கில் கேவலப்படுத்தியோ பேசுகிறவர்கள் ஒன்றைப் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

நான் நீங்கள் நினைக்கும் நிலை கணையெல்லாம் விட்டுக் கடந்தவன். எந்த விதமான வம்பு தும்புப் பேசுக்கக்கள் ஒன்றுமே என்னையோ எனது கருத்துக் கணையோ சிறிது கூடப் பாதித்தது கிடையாது.

ஆனால், வரலாறு நாளை மாறும்.

இன்று நீங்கள் எனக்கெதிராகப் பரப்பும் நச்சக் கருத்துக்களையெல்லாம் எனது எதிர்கால வளர்ச்சிக்குரிய அடிப்படையாக உறிஞ்சி உறுஞ்சியே வளர்ந்து வருவேன்.

என்னுடைய தினசரிக் கடமைதான் எனக்கு அதிமுக்கியம். அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு பங்குப் பணியாற்றுவதுதான் எனது வாழ்க்கைக்கு குறிக்கோள்.

எனக்கு நீண்ட நாட்களாகவே ஒரு மனக் கருத்து உண்டு.

யாழ்பாணத்தில் யுத்தக் கெடுபிடிகள் காரணமாகச் சஞ்சிகைகள் ஒன்றுமே வெளிவராத சூழல். தினசரிப் பத்திரிகைகளும் இடையிடையே நொண்மையடித்தன.

அந்தச் சிரமமான - பெரிதும் நெருக்கடி மிகுந்த காலகட்டத் தில் - மல்லிகையை வெளிப்பட்டு விடவேண்டும் என்ற நோக்கத் துணிச்சலுடன் பள்ளிக் கூட மாணவர்கள் தமது கணக்கு விடைகளுக்குப் பாவித்து வரும் சதுராயர் கொப்பியை தஜன் கணக்கில் வாங்கி, அதன் நடுவே பக்கங்களை இணைத்துள்ள கம்பிப் படிமானங்களை அகற்றி விட்டு, மல்லிகையை வெளியிட்டிருந்தேன்.

அந்த மல்லிகை இதழ்கள் கூட, பலருடைய சேமிப்பில் இன்றும் இருக்கலாம்.

இன்று கூட 38 ஆண்டுக் காலமாக மல்லிகையை வெளியிட்டு வருகிறேன்.

ஒரு குழந்தை நான் மல்லிகையை ஆரம்பித்த அதே ஆண்டு வாக்கில் பிறந்திருந்தால் அவர்களுக்குக்கூட குழந்தை குட்டிகள் பெருகியிருக்கும்.

பெண் குழந்தையானால் இன்று பேரன், பேத்தி கண்டிருப்பார்.

மல்லிகை இதழ்களை வெளியிடத் தொடங்கிய யாழ்ப்பாணம் காங்கோசன் துறை வீதியிலமைந்துள்ள 'நாமகள்' என்ற அச்சகத்தில்தான் மல்லிகையை அச்சியற்றி வெளியிட்டு வந்தேன்.

500 பிரதிகள்தான் முதன் முதலில் வெளியிடப் பெற்றன. இந்த இதழ்களை வெளியிடுவதற்கு நான் சகல கை யெழுத்துப் பிரதிகளையும் தயாரித்து ஒழுங்குபடுத்தி, பக்கமிட்டுக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

நாமகள் அச்சகத்தில் அச்சக் கோப்பாளராகச் சந்திரசேகரம் என்ற இளைஞர் இதற்குப் பொறுப்பாக இருந்து செயல்பட்டு வந்தார்.

அங்கு அச்சாகி வெளிவந் த அத்தனை இதழ்களையுமே அவர்தான் தனது மேற்பார்வையில் ஒழுங்கமைத்து, அச்சிட்டு, வெட்டி, கடைசியில் சஞ்சிகை வடிவில் எனது கையில் ஓப்படைத்து விடுவார்.

பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் அத்தனையையும் அச்சக அதிபரி மாதா மாதம் கணக்குப் பார்த்துப் பெற்றுக் கொள்வார். இவை கடந்த கால அநுபவம்.

எனக் கோ இப்பொழுது புதிய பிரச்சினை.

கொழும்பிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட அச்செழுத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி, அவைகளை அந்தந்த இடங்களில் பொருத்தி ஒரு அச்சகக் காரியாலயத்தை உருவாக்குவதுடன், அந்த அச்சக் சாதன வகையறாக களைக் கொண் டே

மல்லிகையை மாதா மாதம் வெளிக் கொணர வேண்டும்.

இது ஒரு புதிய நிர்வாகச் சிக்கல்.

நல்லதிர்ஷ்டம் என்றே இதைக் கூற வேண்டும்: இப்படியாக அச்சக சாதனங்களை ஒவ்வொன்றாக நான் பொருத்தப் பாடு பார்த்து அதைக் கருந்த தகுந்த இடங்களில் இணைத்துத்தரப் பக்குவுப் பட்ட தச்சுத் தொழிலாளர்களுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம், ஒருநாள் காலை பத்து மணியிருக்கும் எனக்கு நாமகள் அச்சகத்தில் அச்சகப் பொருத்தித் தந்த சகோதரர் சந்திரசேகரம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு சம்பவமாகும்.

"நான் தொடர்ந்து மல்லிகையை வெளியிடுவதற்கு உதவி செய்கிறேன். இனிமேல் மல்லிகையில்தான் நான் வேலை செய்ய விரும்பி வந்து விட்டன்!" எனச் சொல்லி, அன்று தொடக்கம் மல்லிகையின் அச்சக் கோப்பு வேலை கள் அனைத்தையுமே அவர் பங்கேற்றுக் கொண்டார்.

நான் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்த காலகட்டம் வரைக்கும் இந்தச் சந்திரசேகரமே எனக்கும் மல்லிகைக்கும் வலது கரமாக இருந்து செயல்பட்டார்.

என்னைத் தெரியாதவர்களுக்கும் சந்திரசேகரம் சகோதரின் பெயர் விரிவாகத் தெரிந்திருந்தது.

அவரின் மல்லிகைச் சேவையைப் பாராட்டும் முகமாக மல்லிகையின் 25ம் வருட கொண்டாட்டக் காலகட்டங்களில் அவருக்கு மல்லிகையின் சார்பில் பொற்கிழி அளித்து, பொன்னாடை போர்த்தி,

வெகு கோலாகலமாகவே அவரது விழாவை வெகு சிறப்பாக நிறைவேற்றி வைத்தேன்.

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு இத்தனை ஆண்டுகள் தொடர்ந்து வெளிவருவது பெரிய சாதனையல்ல, தனது வரவில் பெரும் பங்கு கொண்டு, அரிப்பணிப்பு உணர்வுடன் உழைத்த ஒர் ஊழியரைத் தனது கால் நூற்றாண்டு வளர்ச்சியைக் கொண்டாடும் சமயத்தில் அன்னாரைக் கனம் பண்ணிக் கௌரவித்தது கூட, யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் கவனிப்புப் பெறத் தக்க நிகழ்ச்சியாக அன்று எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு சம்பவமாகும்.

இன்றும் இலக்கிய உலகில் மல்லிகை பற்றிப் பேசுவோர் பலர், சகோதரர் சந்திரசேகரத்தின் நாமத்தை மறந்து விடுவதில்லை.

நான் கொழும்பு சென்று கூரே ஸ்தாபனத்தில் கொள்முதல் செய்த அச்சக் சாதனங்கள், வேலை தொடரும் போது இடையிடையே போதாமல் போயின.

எப்படியும் முக்கித் தக்கி வேலை செய்து ஓப்பேற்றினால் ஒரு பதினைந்து பதினாறு பக்கங்களைத்தான் செய்து முடிக்க முடிந்தது.

அச்சகப் பெட்டிகளைத் தற்காலிக மாகத்தான் முன்னு கொடுத்துச் சாத்தி வைத்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மத்திய கிழக்கிற்குப் போயிருந்த கலிங்கு புதுவை இரத் தினதுரை என்னைத் தேடி வந்திருந்தார்.

மல்லிகை அச்சக அன்றைய நிலை

யின் அவலத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அவரே வீடு சென்று அடுத்த நாள், வானில் அச்சகப் பெட்டிகள் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கும் வண்ணம் செதுக்கப்பட்ட 'ஸ்ராண்டுகள்' சிலதைக் கொண்டு வந்து பொருத்தி விட்டுச் சென்றார்.

தொழில் நூட்ப கலைஞரவர். தேர்ச் சிற்பங்கள் செதுக்குவதில் நிபுணன்!

அவர் அமைத் துத் தந்துள்ள ஸ்ராண்டுகள் கடைசிவரையும் மல்லிகை யிலோயே இருந்து வந்துள்ளன.

இப்பொழுதுகூட, நான் ஆறுதலாக இருந்து சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். இன்னும் ஓராண்டு உருண்டோடி விட்டால் நாற் பதாவது ஆண்டை எட்டப் போகின்றது, ஒரு சிற்றிதழ், அதுவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ஒரு இதழ்.

நாற்பதாவது ஆண்டின் ஞாபகார்த்த மாக மிகப் பெரிய இலக்கியத் திட்ட மொன்றைச் செயற்படுத்த என்னியுள்ளேன்.

இந்தக் கட்டத்தில் பின்னோக்கிப் பார்க்கிறேன்.

ஆலய உள் நுழைவுப் போராட்டம், தேர்ச்கடைப் போராட்டம் போன்ற மனித உரிமைப் போராட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த உச்சக் கட்டச் சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் நடைபெற்ற கால கட்டத்தில் மல்லிகை இதழ் ஒரு சலுளிற்குள் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

இது உங்களுக்கோர் ஆச்சரிய சம்பவமாகத் தெரியவில்லையா?

(மீண்டும் சந்திக்கின்றேன்)

திரைப்பட முன்னோடி அமர். பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமர் - தமிழ்ஜியா தேவதாஸ்

இப்பொழுது இலங்கையில் ஒரு தமிழ் தொலைக்காட்சி நாடகத்தை தயாரிப்பது எத்தனை கஷ்டமாக இருக்கிறது! திரைப்படத் தொழில்நுட்பம் அதிகமாக வளர்ச்சியடைந்து விட்ட இக்காலத்தில் இங்கு ஒரு தமிழ்த் திரைப்படமாவது தயாரிக்க முடியாமல் இருக்கிறதே. ஏன்?

ஆனால், சுமார் 40 வருடங்களுக்கு முன்பு முழுமூச்சுடன் செயற்பட்டு ஒரு தமிழ்த் திரைப்படத்தைத் தயாரித்து திரையிட்டிருக்கிறார் ஒரு அசகாய குரர்.

தயாரிப்பு, இயக்கம், பாடல் இயற்றல் என்பவற்றுடன் கதாநாயகனாகவும் நடித்துள்ள அந்த மாபெரும் கலைஞர்தான் அண்மையில் காலமான பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமர்.

கேள்வ மாநிலத்தைச் சேர்ந்த வல்ப்பாடு புல்லானி சங்கரன் - லக்கமி தம்பதிகளின் செல்லப் புதல்வனான கிருஷ்ணகுமார் 8-8-1936இல் கொழும்பில் பிறந்தவர். சிறுவயது முதல் இலங்கை வாணையிலில் தனது கலையார்வத்தை வளாத்துக் கொண்டவர். 1950ஆம் ஆண்டளவில் நாடகத் தந்தை அமர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டரிடம் ‘மனோ ரஞ்சித் கானசபா’வில் கலைப்பணி பயின்றவர்.

திமு.க. அங்கத்தவர் இராதங்கப்பமும் எழுதிய ‘புரட்சிப் பெண்’ என்ற நாடகத்தில் முதன் முதலாக கதாநாயகனாக நடித்தார். ‘கலிங்கத்து கைதி’, ‘மார்த்தாண்டபுரி மகாராணி’ போன்ற புகழ் பெற்ற நாடகங்களிலும் நடித்துப் புகழ் பெற்றார்.

இலங்கையில் தமிழ்த் திரைப்படத்துறையை ஆரம்பித்து வைத்த பெருமை பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமாரேயே சாரும். பெருந்தோட்டத்துறையை பின்னணியாக வைத்து இவர் தயாரித்த ‘தோட்க்காரி’ என்னும் திரைப்படம் இலங்கை திரைப்படத்துறையைப் பொறுத்தவரை வரவாற்றுக் கிறப்பு மிக்கது.

அப்பொழுது இருந்த பல முட்டுக்கடைகளால் பொருளாதார நிலையில் தோட்க்காரி தோற்றுப் போனாலும் முதலாவது முயற்சி என்பதால் பலின் பாராட்டையும் பெற்றது. உள்ளுர் வளங்களைப் பயன்படுத்தி தமிழ்த் திரைப்படங்களை இலங்கையிலும் தயாரிக்க முடியும் என இவர் நிருபித்த பின்பே பலர் தமிழ்த் திரைப்படம் தயாரிக்கத் தொடங்கினர்.

இவர் உருவாக்கிய முதற்படம் தோல்வியடைந்தாலும் தொடர்ந்து தமிழ்ப் படம் தயாரிக்க வேண்டும் என்ற தாகம் தீவில்லை. அதனால் 1973ஆம் ஆண்டளவில் தனது இரண்டாவது தயாரிபான ‘மீனவப் பெண்’ திரைப்படத்தை உருவாக்கினார்.

தமிழ்த் திரைப்படத் தயாரிப்பில் ஈடுபாடு காட்டிய பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமார் சிங்களத் திரைப்படங்களிலும் தனது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். சிங்களத் திரையுலக் முன்னோடி - கிரிபத் கொட நவஜீவன் ஸ்ரூதியோ அதிபர் சிறிசேன விமலவீரவை குருவாகக் கொண்டு ‘பட்டாச்சார்’, ‘கெதர புதுன்’, ‘வெதிமிமி’ போன்ற சிங்களத் திரைப்படங்களுக்கு உதவி இயக்குறாக கடமையாற்றினார்.

அக்காலத் திரைப்படத் தயாரிப்பு பற்றியும் கேட்டேன்.

“அக்காலத்தில் திரைப்படத்துறைச் சாதனங்கள். வசதிகள் என்ன மிகவும் குறைவு. மக்கள் தென்னிந்தியப் படங்களை விரும்பினர். பட முதலாளிகளும் தியோட்டர் முதலாளிகளும் உள்ளுர் திரைப்படங்களை நக்கினர்.

அக்காலத்தில் திரைப்படத்துறைச் சாதனங்கள். வசதிகள் என்ன மிகவும் குறைவு. மக்கள் தென்னிந்தியப் படங்களை விரும்பினர். பட முதலாளிகளும் தியோட்டர் முதலாளிகளும் உள்ளுர் திரைப்படங்களை நக்கினர்.

எஸ்.எம்.ஏ.ஜூபார். சிலோன் சின்னையா மற்றும் காலங்கு சென்ற ரோசாரியோ பீரிஸ். தேவன் அழகர்கோன். வலை வீரமணி போன்ற கலைஞர் களுடன் பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமாரும் நாடகங்களில் நடித்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாபூஷணம், கலா ஜோதி ஆகிய பட்டங்களைப் பெற்றுள்ள கிருஷ்ணகுமார் இருக்கும் பொழுது அவருக்கு வயது 77 ஆகும் தொட்டு ஊடகமான சினிமாவுக்கு பிளஸ்கிருஷ்ணகுமார் ஆற்றிய பணி அதிகமானதாகும். ஆனால், இப்பொழுது பிரபலம் பெற்ற ஊடகங்களான தொலைக்காட்சிகளோ, வாணையிகளோ இவ்வாறான கலைஞர் ஒருவரின் மறைவை பெரிதாக கணிக்கவில்லை. என்பதையிட்டு கவலையாக இருக்கிறது.

இவரது சினிமா முயற்சியினால் யாழ்ப் பாணம் ரஞ்சனி. கனகாம்பாள் ஆகியோரையும் கொழும்பு ராஜலக்ஷ்மி. என். தாலிப் போன்ற சிறந்த கலைஞர்களையும் கலையுலகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

1997ஆம் ஆண்டு பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமாரே ரூபவாழினி ‘காதம்பரி’ நிகழ்ச்சிக்காக பேட்டி கண்டேன். அவர் அப்பொழுது கூறினார்:-

‘தோட்க்காரி’ படத்தை யுமேற்றிக் (தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்புக்காக) ரேவில் பதிய வைக்க பட ரீல்களை பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமாரிடம் அப்பொழுதே கேட்டேன். பல சில்கள் பழுதடைந்துவிட்டன. தப்பிவிட்ட ஒரு ரீலை மட்டும் தந்தார். இலங்கையின் முதலாவது (கேமிமி) தமிழ் திரைப்படமான ‘தோட்க்காரி’ யின் ஒரே ஒரு ரீல் மட்டுமே இப்பொழுது உண்டு. அதுவும் என்னிடம் மட்டுமே உண்டு.

**ஓலுவில் அமுதனின்
‘நாலறுந்த பட்டம்’
சிறுகதைத் தொகுப்பு
ஒர் அறிமுகம்.**

- ப.ஆப்ஹன்

எழுத்தாளரும் கவிஞருமான ‘ஓலுவில் அமுதன்’ (ஆ. அலாவுதீன்) அவர்களின் ‘நாலறுந்த பட்டம்’ சிறுகதைத் தொகுப்பு 2003 செப்டெம்பரில் வெளியாகியுள்ளது. அக்கரைப்பற்று 5, ரக்ஷானா வெளியீட்டகம் இதனை வெளியிட்டுள்ளது.

102 பக்கங்களைக் கொண்ட இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில், ‘நெருப்பு சாம்பலாகும்’ ‘முடிவுரையான முன்னுரை’ - (நவமணி 2002), ‘நேர்மை தவறியபோது’ - (நவமணி 2003) ‘தீர்ப்புகள்’ - (நவமணி 2002), ‘பாதை மாறிய பயணங்கள்’, ‘புரியாத நெஞ்சங்கள்’, ‘இனவெறிகளுக்கு அப்பால்....!’, ‘நெருப்போடு நெருப்பு’ - (மல்லிகை 2003), ‘தென்னம்பிள்ளையும் பிள்ளையும்’, ‘தாயின் வழியில்...’, ‘எண்ணமெல்லாம் எழுத்தாகுமா...?’, ‘நாலறுந்த பட்டம்’, ‘அற்புத விளக்கும் மெழுகுதிரியும்’ என்ற தலைப்புகளில் 13 சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன.

‘என் பார்வையில் ‘ஓலுவில் அமுதன்...!’ தலைப்பில் முன்னுரை வழங்கியுள்ள கவிஞர் ஏ.இக்பால் (கலாபூஷணம்) எழுத்தாளர்களை 5 வகைகளாகப் பிரித்துள்ளார்.

1. வாசிப்பதற்கு இலக்கியமே இல்லையென தாமே எழுதி, தாமே வாசிப்பதற்கு எழுதுபவர்கள்.
2. அற்புதமான கருக்களை வைத்து அவர்களைத் தவிர, மற்றவர்களை தினை வைக்கக் கடும் பதங்களைச் சேர்த்து எழுதுபவர்கள்.
3. சாதாரண மொழிநடையில் கவர்ச்சியாக எழுதி வாசகர்களைக் கவர எழுதுபவர்கள்.
4. மக்கள் வாழ்க்கையோடு இணைந்து மனித வாழ்க்கையை மனிதர்கள் அறியவேண்டுமென எழுதுபவர்கள்.
5. பிராந்திய பேச்சு வழக்கில் மக்கள் வாழ்க்கையை புலப்படுத்த எழுதுபவர்கள்

இவ் வகைகளில் ‘ஓலுவில் அமுதன்’ எவ்வகையைச் சேர்ந்தவர் என்றால், இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள 13 சிறுகதைகளை வாசிப்பதோடு, பிற நூல்களான மனக் கோலம் (கவிதைத் தொகுதி 1988), மரணம் வரும்வரை (கவிதைத் தொகுதி 1999), கலையாத மேகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுதி 1999), நாம் ஒன்று நினைக்க (நாவல் 2000), மனங்களிலே நிறங்கள் (சிறுகதைத் தொகுதி 2001), கரையைத் தொடாத அலைகள் (நாவல் 2002), கூடில்லா குருவிகள் (சிறுவர் இலக்கியம் 2002) ஆகிய நூல்கள் அனைத்தையும் வாசித்தால்தான் அறிய முடியும் என்று கூறியுள்ளார்.

இச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் ‘ஓலுவில் அமுதன்’ உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டில் பாராட்டப் பட்டவர். ‘கூடில்லா குருவிகள்’ சிறுவர் இலக்கிய நூல் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தால் நூல் நயம் காணப்பட்டு பாராட்டப்பட்டது.

சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்ற ஓலுவில் அமுதன், ‘இலக்கியச் சுடர் மணி’ என்ற கெளரவைப் பட்டத்தையும் பெற்றுள்ளார்.

“நல் லதையும் நல் லவரையும் வார்த்தையால் வாழ் த்துவேன். தீயதையும் தீயவரையும் எழுத்தால் எரிப்பேன்...” என்பது ஓலுவில் அமுதனின் எழுத்துலக இலட்சியம்.

Happy Photo

**EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS
& CHILD SITTINGS**

**300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel: 2526345**

கடிதங்கள் ஒர்ஜாக்டு

மல்லிகை செப்டெம்பர் 03 இதழில் கம்பவாரிதி எழுதிய ‘வாராதே வரவல்லாய்’ என்ற கட்டுரையை வாசித்துப் பார்த்தபோதே நினைத்தேன் - இது ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பப் போகிறதென்று. பிரச்சினை எழுத்தில் அக்டோபர் இதழில் முளைகொண்டு விட்டது. அதற்குப் பதில் சொல்லும் முகமாக கனக சபேசன் ‘நவம்பர் இதழில்’ ‘வருவோம்! வாய்ப்புள்ள போதெல்லாம் வந்து வாழ வைப்போம்!’ என்ற கட்டுரையை வரைந்திருந்தார். மல்லிகை மணம் வீசுவதுடன் நல்ல சூடாகவும் இருக்கிறது.

மேலும், ம.அரவிந்தன் கோலங்கள் விடயத்தில் படிக்காதவர்கள் படிப்பித்த பாடங்கள் தவறு என்று கூறியிருந்தார். அழகான கோலங்கள் போடுவது ஜீவராசிகளின் உணவுத் தேவைக்குத்தானா? ஏன்? விரும்பினால் கொஞ்சம் தேங்காய்ப்படு, அரிசி மா முதலியவைகளை ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டால் அதுபாட்டில் தின்றுவிட்டுப் போகிறது. அரிசி மா, தேங்காய்ப்படுவுக்கு சாயம் இட்டு, மணிக்கணக்கில் உட்கார்ந்து அழகிய கோலம் போட்டு எழும்புக்குக் கொடுப்பது என்பது எத்தனை அபத்தம். அவர் வீட்டில் அழகான பூங்கள்றுகளை நட்டு, நீர் ஊற்றி வளர்த்து, அந்த வழியாக ஆடுகள் போகும் போது தலைவாசலை விரியத் திறந்து வைக்கட்டுமே பார்ப்போம்.

- ஏ.என்.எஸ்.நியாஸ்
மன்றார்

மல்லிகை இதழ்களில் கடிதங்களைப் பெரிதும் பிரசரியுங்கள். கடிதங்கள் மூலம்தான் சராசரி வாசகர்களின் உணர்வுகளை எம் மைப் போன்றவர்களால் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதே சமயம் கடிதம் எழுதுபவர்கள் தமது பெயர் அச்சில் வரவேண்டும் என ஆசைப்பட்டு எழுத்தில் அலம்பாமல், வெகு பொறுப் புணர்ச்சியுடன் தமது கருத்துக்களைப் பதிய வைப்பது முக்கியம். இன்று

சந் தோழிப்படும் செய்தி என்ன வென்றால் இந்த மண்ணில் வெளி வரும் சஞ்சிகைகளைப் பலரும் வாங்கி ஆதரவு தருவதுதான்.

உங்களுக்குத்தான் அனுபவம் இருக்குமே. நீங்கள் மல்லிகையை ஆரம்பித்த காலத்தில் எத்தகைய இடர்பாடுகளைக் கண்டிருப்பீர்கள். இதையெல்லாம் கடந்து வந்துள்ளீர்கள். ஒரு சிற்றேட்டின் வரலாற்றில் 38 ஆண்டுகள் என்பது சும் மா

லேசுப்பட்ட காலங்களல்ல.

எனவே தொடர்ந்து வருங்கால இளந் தலைமுறையினரை மனதில் கொண்டு மல்லிகையின் இலக்கியப் பணியைத் தொடருங்கள்.

ச.நடனசிவம்
கோப்பாய்

நான் மல்லிகையின் தொடர் வாசகர்களில் ஒருவன். இந்த இதழை யாழிப்பாணத்தில் பல சிறமங்களுக்கு மத்தியில் வெளியிட நீங்கள் பட்ட கஷ்டங்களை நான் நன்கு அறிவேன்.

கஸ்தூரியார் வீதி ஒழுங்கைக்குள் வந்து கூட நான் மல்லிகையை வாங்கி யிருக்கிறேன். மல்லிகையுடன் நீங்கள் புலம்பெயர்ந்து கொழும்புக்குச் சென்று கூட, எனக்குச் சம்மதமில்லை.

நமது மண் ணில் மீண்டும் மல்லிகை மலர்ந்து மணம் பரப்ப வேண்டும் என்பதே எனது ஆசை. உங்களுக்குக் கொழும்பில் இன்று நவீன வசதி வாய்ப்புகள் கிடைக்கப் பெறலாம். வளர்ந்துள்ள நவீன அச்சுச் சாதனங்களை வாலாயமாகப் பெற்று உங்களது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்.

ஆனால், நமது மண் தனித்துப் போகக் கூடாதே!

நான் உங்களுக்கு ஆலோசனை மாத்திரம்தான் கூறமுடியும். இதன் சாதக பாதகங்களை என்னால் அறுதி யிட்டுக் கூறமுடியாது. யுத்த நாசத்தால் நாசமாக்கப்பட்டுவிட்ட எமது மண்ணை உங்களைப் போன்றவர்கள் அகன்று

போனதும் இழப்புக்களில் ஒன்றுதான்.

எம்.சற்ககன்
கொக்குவில்.

மல்லிகையின் 39-வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது என மல்லிகையில் படித்துப் பார்த்தேன்.

எப்பொழுதுமே நீங்கள் மலர்கள் தயாரிக்கும் போது வெகு கவன மெடுத்து மலரை வெளியிடுவீர்கள். மல்லிகையிலுள்ள சிறப்பம்சம் என்ன வென்றால் மல்லிகை ஒன்றில்தான் இந்தத் தேசத்தின் சகல பகுதிகளையும் சேர்ந்த படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் பிரசரமாகி வருகின்றன.

இத்தனை அர்ப்பணிப்பு உழைப் பிற்கும் உங்கள் பின்னால் இருந்து வரும் சக்தி என்ன? பிரமிப்பாக இருக்கிறது, உங்களது கடந்த காலச் செயல்களை நோக்கும் போது.

இன்று மல்லிகை இந்த மண்ணையும் கடந்து வெளித் தேசங்களில் பேசப்பட்டு வருகின்றது. எனது தமிழ் ஒருவர் கண்டாவில் கடந்த 12 வருடங்களாக வசித்து வருகின்றான். அவன் கடிதம் எழுதியுள்ளான். மல்லிகை தொடர்ந்து தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுள்ளான். நான் மல்லிகையின் முகவரியைக் கொடுத்துள்ளேன். தொடர்பு கொள்வான்.

இதை மனக்குள் நினைக்கும் பொழுது சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

எம். கணேசன்
முளாய்.

39-வது ஆண்டு மலர் தயாராகி வருவதாக மல்லிகையில் படித்து எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்தேன். மல்லிகை மலர் கையில் கிடைப்பதே ஒரு கொண்டாட்டம்தானே!

நீங்கள் வெளியிட்ட மலர்கள் எல்லாமே எனது கைவசம் உள்ளன. காலம் செல்லச் செல்லத்தான் அதனது இலக்கியக் கணதி தெரிய வருகின்றது.

ஆரம்ப காலத்து ஆண்டு மலர் களில் எழுதிய பலர் இன்று மல்லிகை உலகில் இருந்து காணாமலே போய் விட்டார்கள். பொதுப்படையாகச் சொன்னால் இலக்கிய உலகில் இருந்தும் மறக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

இது மனிக்கொடியிலும் நடந்தது. மறுமலர்ச்சியிலும் தொடர்ந்தது.

இருந்தும் காலத்திற்குக் காலம் மல்லிகையின் உள்ளடக்கத்தைப் புதுப்பித்துக் கொள்வதுடன் புதுப் புது எழுத்தாளர்களையும் எழுத்து இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்து வருகின்ற பணி காலத் திற்குத் தேவையான ஒன்றாகவே கருதுகிறேன்.

கிழு தட்டிப் போன - கருத்தால் இடைநின்று விட்ட - எழுத்தாளர்களைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்கள் வளர்ந்து விட்டவர்கள் என்ற இறுமாப்பு அவர்களுக்கு உண்டு. அதைப் பற்றி இன்று யாருமே கவலைப் பட்டில்லை.

புதிய புதிய இலக்கியத் தேடல்

முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, மெய்யாகவே இலக்கிய அக்கறை கொண்டவர்களை அரவணைத்துச் செல்லுங்கள்.

மல்லிகை மலர்களின் இன்றைய இலக்கியப் பலம் உங்களுக்கு இன்று விளங்காமல் போகலாம். தரமான சமையல்காரனுக்குத் தனது தயாரிப் பின் உயர்தரமான பண்டங்களின் கலவை தெரிவதில்லை. அதைச் கவைத்து ரசித்து உண்பவர்கள்தான் புரிந்து கொள்வார்கள்.

அதைப் போலவே நீங்களும் ஓர் இலக்கியச் சமையல்காரன்தான், என்னைப் பொறுத்தவரை!

இன்று இங்கு ஓர் இலக்கிய அதிசயம் நடைபெறுகிறது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

மல்லிகையின் ஆரம்ப காலங்களில் நீங்கள் மல்லிகையின் அட்டையில் சகோதர சிங்கள் எழுத்தாளர்களது உருவங்களைப் பதிவுசெய்து தமிழ் ரசிகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வந்திர்கள். அது அந்தக் காலத்தில் பெரிய சாதனைகளில் ஒன்று.

அந்தச் சிங்கள சகோதரக் கலை ஞர்களை அந்தியராகவும், விரோதிகளாகவும் பாவித்து இளம் தலைமுறையினரின் இரத்தத்தில் நஞ்சைக் கலந்த காரணத்தால் யாழ்ப்பாணம் முற்ற வெளித் தெருவொன்றில் மல்லிகை இதழை வாங்கி, மாணவன் ஒருவன் அதைக் கிழித்து உங்களது முகத்தில் வீசி அடித்த சம்பவம் உங்களது எழுத்துப் பதிவில் இடம் பெற்ற ஒன்று.

இன்று கொழும்பில் தமிழ் எழுத்தாளர்களும், சிங்கள எழுத்தாளர்களும் ஒன்று கூடி தேசிய இனப்பிரச்சினை தீர் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களினது தீர்வத் திட்டத்தை மக்கள் முன் சமர்ப்பித்துள்ளனர்.

இந்த ஒற்றுமையைக் காணச் சுகிக்காத சிங்கள இனவெறிக் கூட்டம் இக்கூட்டத்தைக் குழப்பியடிக்கப் பலாத் காரப் பிரயோகம் செய்து தன்னைத்தானே தாழ்த்திக் கொண்டது.

அன்று புதிய நகர மண்டபத்தில் நடந்த சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்கள் நடத்திய கலைக் கூடலில் நாடு பூராவும் இருந்த சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டு இந்தத் தேசத்தின் பொதுப் பிரச்சினை தீர் ஒரே குரலில் திரண்டிருந்தார்களே, அதைப் பார்த்து, அன்று முற்றவெளித் தெருவில் நீங்கள் முகம் கொடுத்த அவமானத்திற்குச் சரியான எதிர்காலப் பிரயோசனம் கிடைத்து விட்டது என நான் எனக்குள் நினைத் துக்க கொண்டேன்.

இதனைச் சாதிக்க நாம் முப்பத்தைந்து வருஷங்களம் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது.

மல்லிகையின் வரலாற்றில் இது பதியப்படும்.

உங்களிடத்திலுள்ள மெச்சத் தகுந்த குணம் என்னவென்று என்னைக் கேட்டால் சகோதர எழுத்தாளர்கள் எவர் மீதும் பகைமை பாராட்டாத குணம். அத்துடன் இந்த நாட்டிலுள்ள

சகல எழுத்தாளர்களையும் அண்டி அரவணைத்துக் கொண்டு செல்லும் போக்கு. பல எழுத்தாளர்களை அவர்களது உருவப் படங்களை அட்டையில் பிரசுரித்து ஆவணப்படுத்திய பெரும் நோக்கு. எதிர்கால பல்கலைக்கழக ஆய்வு மாணவர்களுக்கு உங்களது இந்த ஆவணப் பதிவு முறை பெரும் உதவியாக அமைந்துவிடும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

மல்லிகையின் 39-வது ஆண்டு மலர் தயாரிக்கும் பெரும் பொறுப்பில் உங்களது தினசரிக் கடமைகள் அமைந்திருக்குமென நம்புகின்றேன். உங்களை நேரில் தெரிந்திருக்காமலே பல இலக்கிய இளம் நெஞ்சங்கள் உங்களைத் தம் மனதுக்குள் ஆராதித்து வருகின்றனர் என்பது திண்ணம்.

ப. மகிழ்ராஜா நீர்கொழும்பு.

'மானுட விடுதலைக்காக அவர்செய்த காத்திரமான பணிகளைப் பாராட்டி மலர் ஒன்றும் விழா ஒன்றும் நடைபெறவூள்ளது' என கடந்த மாதம் 'மல்லிகை'யில் ஒருவரின் கேள்விக்கு பதிலாக எழுதின்கள். அதைப் படித்ததும் எனக்குள் ஆயிரம் நினைவுகள்... பல முகங்கள் அவற்றினாடே தோன்றி மறைந்தன. எனக்கு தந்தை போல் வயதான ஒருவரை தோழர் என குறிப்பிட விரும்பவில்லை. எ.சி. அவர்களைப் பற்றிய அறிவுரைகள் கூடவே எனதந்தை - அவரோடு படித்த, ஒன்றாக வேலை செய்த, ஒரே வாரத்தில்

திருமணமான நிகழ்வுகள் பற்றியும் கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன.

இது தனிப்பட்ட நோக்கோடு அன்றி, உறவுப் பற்றியன்றி அதையும் மீறி பொது நோக்கோடு சிந்தித்ததன் விளைவே உங்கள் கையில் இத்துடன் இருக்கும் ‘யாழ்ப்பாணமும் தாலமும் போல...’ எனும் கவிதை.

சமூப போராட்ட நிகழ்வுகளை, அதில் விளைந்த சோகங்களை, கண்ணீரை, இழப்புகளை, வெற்றியை இன்றும் யாவற்றையும் ‘பதிவு செய்ய’ வேண்டும் என்ற குரல் அமுததமாக எங்கும் ஒலிக்கக் காண்போம். அது நியாயமே! ஏனெனில் ஆண்டாண்டு காலமாய் ஒடுக்கு முறைக்கு உதிரான போராட்டத்தை, அதன் விளைவுகளை ‘பதிவு செய்ய’ வேண்டாமா?

நிறையவே எழுத வேண்டும் போல் தோன்றுகின்றது. நிறுத்திக்

கொள்கிறேன்.

சிறுபான்மைத் தமிழர் போராட்ட வரலாறு நீண்டது. அதுபற்றி எழுதப் புகின் நீளம் என்பதும் அறிந்ததே. எனவே இக்கவிதையை வார்ப்பதில் வியப்பில்லை. முழுதாகவே பிரசரி யுங்கள். கொழும்புப் பத்திரிகைகள் இது மாதிரி கவிதையை பிரசரிக்கப் போவதில்லை.

உங்கள் முயற்சி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. ஒரு விடயம். ‘மல்லிகை’ உங்களுக்குப் பிறகும் ஒங்கி செழித்து வளர்ந்து, மணம் வீச வேண்டும். இது எனது பேரவா. அது ஒரு களம். ‘போர்க்களம்’.

- தமிழாண்டான்.

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு
எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

பட்டாமினிக் ஜிவரவின்

சுய வரலாறு.

(இரண்டாம் பதிப்பு ~ புதிய தகவல்களுடன்)

பாடிக்காதவர் பாடிப்பித்த பாடங்கள்

உடுவை. தில்லை நடராசா

பாடசாலை நாட்களில் நெல்லிக்காய், தோடம்பழம் போன்றவற்றில் விற்றமின் ‘C’ இருப்பதாகப் படித்தும் இவற்றைத் தேடியலைந்தேன்.

எனிதாக எப்போதும் பெறக்கூடிய பொருள் தேசிக்காய் என்பதால் தேசிக்காயைப் பிழிந்து குடித்தால் விற்றமின் ‘C’ கிடைக்கும் என ஆசிரியர் சொல்லியதைக் கேட்டு, பழுத்த எலுமிச்சம் பழங்கள் முன்றை வாங்கி வந்து அவற்றைப் பிழிந்து பின்னர் நீருற்றி சீனி போட்டுக் கலக்கிய போது அப்பாதெரிவித்த தகவல்:-

‘எல் லோரும் வழுமையாக முதலில் சாற்றைப் பிழிந்து சீனியோ சர்க்கரையோ போட்டு கலக்கிய பின் அல்லது இரண்டு பாத்திரங்களை எடுத்து மாற்றி மாற்றி ஆற்றி தேசிக்காய் நீரைத் தயாரித்துப் பருகுவார்கள். இப்படிக் கலக்கும் போதும், ஆற்றும் போதும் விற்றமின் சத்து வெளியேறி விடும் எனவும் உண்மையான விற்றமின் சத்து தேவையானால் தன்னீரில் சீனியையோ அல்லது சர்க்கரையையோ சேர்த்துக் கரைத்து சரியான பக்கு வத்திற்கு வந்த பின் தேசிக்காயைப்

பிழிந்து சீனிக்கரைசலில் ஊற்றி அதிகம் கலக்காமலோ ஆற்றாமலோ பருகும் போதுதான் விற்றமின் ‘C’யைப் பெறக் கூடியதாயிருக்கும்” என்றார்.

ஆரம்பத்தில் அப்பாவின் இக்கருத் துடன் உடன்படத் தயங்கினாலும், சற்று வளர்ந்த பின் காய்கறிகளை சட்டியால் முடி அவிக்காவிட்டால் விற்றமின் வெளியேறிவிடுமென வைத்திய நிபுணர்களின் கருத்துக்களைப் பத்திரிகை களில் படித்தபோது அப்பாவுடன் உடன்பட முடிந்தது. உயிர்ச் சத்தான விற்றமின் இருப்பதாக நாங்கள் வாங்கும் பொருட்களைத் தவறாகப் பதப்படுத்துவதாலும் உயிர்ச் சத்திழந்த உணவுப் பொருட்களையே உட்கொள்கின்றோம்.

கிராமத்துச் சூழலில் அமைந்த மண்வீட்டில் சிறிய மேசையையாண்றின் மத் தியில் வைக் கப்பட்டிருக்கும் அரிக்கள் லாம்பு வெளிச்சத்தில் இருவு ஆறுமணியிலிருந்து, அம்மா சாப்பிடு வதற்காகக் கூப்பிடும் வரை நானும் தங்கையும் படிக்க வேண்டும் என்பது அப்பாவின் கட்டளை.

அம்மா சாப்பிடுவதற்காகக் கூப்பிடும் வரை எட்டு எட்டரை மனிவரை அமைதி நிலவும். அப்பாவும் அம்மாவும் கூட ஒருவரோடொருவர் பேசமாட்டார்கள். அப்பாவுடன் அல்லது அம்மாவுடன் கதைப்பதற்கு யாராவது வந்தால் வெகு தந்திரமாக அவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்று மெல்லிய

குரவில் சூருக்கமாகக் கடைத்து அனுப்பி விடுவார்கள். பள்ளிக்கூடம் செல்லும் பின்னைகளான எங்கள் படிப்பும் கவனமும் கடைகளால் குழம்பி விடக் கூடாது என்பதில் அப்பா கவனமாக இருந்ததுடன் அம்மாவையும் அதற்கேற்ப தயார்படுத்தி வைத்திருந்தார்.

சில வீடுகளில் இரவில் நடை பெறும் உரையாடல்களும் வாக்கு வாதங்களும் நான்கைந்து வீடுகளுக்காவது வெகுதெளிவாகக் கேட்கும் என்பது வேறுக்கை.

மாணவப் பருவத்தில் திடீரென ஒரு சந்தேகம். May மாதத்தில் முப்பது நாட்களா? முப்பத்தொரு நாட்களா? என்பதுதான் சந்தேகம். இந்த சந்தேகம் வருடத்தின் கடைசிப் பகுதியில் வந்த தாலும் நாட்காட்டி திகதிகள் கிழிக்கப் பட்டதாலும் வேறு சாதனங்களைத் தேடவேண்டிய சூழ்நிலையில் அப்பா இடதுகை விரல்களை மடித்து வலது கை விரல்களால் விரல்களின் இறுதி மொழியைத் தடவி விட்டு முப்பத்தொரு நாட்கள் என்றார். பின்புதான் நாட்காட்டி, நாட்குறிப்பு இல்லாமல் எளிதாக ஒவ்வொரு மாதத்திலும் எத்தனை நாட்கள் என்பதை அறியக் கூடிய வழியைச் சொல்லித் தந்தார்.

இடதுகையின் பெருவிரல் தவிர்ந்த ஏனைய நான்கு விரல்களும் உள்ளங்கையைத் தொடும் வண்ணம் பொத்திப் பிடிக்க வேண்டும். பின்னர் மறுகையிலுள்ள ஆட்காட்டி விரலுக்கும் நடுவிரலுக்கும் இடையிலுள்ள பள்ளத்தைத் தொடும் போது பெப்பிரவரி எனச் சொல்வோம். பெப்பிர

பிடித்த கையில் விரல்கள் ஆரம்பமாகும் மொழியையும் விரல்களுக்கு மத்தி யிலுள்ள பள்ளப் பகுதியையும் ஆட்காட்டி விரல் மொழியிலிருந்து தொட்டு ஜனவரி, பெப்பிரவரி, மார்ச் என பன்னிரெண்டு மாதங்களையும் சொல்ல வேண்டும். அப்போது ஆட்காட்டி விரல் ஜனவரி மாதத்திலுள்ள முப்பத்தொரு நாளையும், மோதிர விரல் மே மாதத்திலுள்ள முப்பத்தொரு நாளையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவரும். சிறிய விரல் மொழியை முதல் தடவை ஜீலை எனவும், மீண்டும் அதே மொழியை இரண்டாவது தடவை தொட்டு ஒகஸ்ட் எனவும் சொல்லி, அதாவது சிறுவிரல் மொழியை அடுத்தடுத்து இரண்டுதரம் தொட்டு ஜீலை, ஒகஸ்ட் ஆகிய இரண்டு மாதங்களிலும் முப்பத்தொரு நாள் என்பதை நினைவுக்குக் கொண்டு வரலாம். பின்னர் மோதிர விரல் மொழியைத் தொட்டு ஒக்டோபரிலுள்ள முப்பத்தொரு நாளையும், நடுவிரல் மொழியைத் தொட்டு டிசம்பர் மாதத்திலுள்ள முப்பத்தொரு நாளையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வரலாம். மொழிகளைத் தொடும்போது வரும் மாதங்கள் முப்பத்தொரு நாளைக் கொண்டதாகவும் இருவிரல்களுக்கும் இடையிலுள்ள பள்ளப் பகுதியைத் தொடும்போது வரும் மாதங்கள் அதாவது ஏப்ரல், ஜூன், செப்டெம்பர், நவம்பர் மாதங்கள் முப்பது நாளைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும். ஆட்காட்டி விரலுக்கும் நடுவிரலுக்கும் இடையிலுள்ள பள்ளத்தைத் தொடும் போது பெப்பிரவரி எனச் சொல்வோம். பெப்பிர

வரியில் 28 நாட்களும் லீப் வருடத்தில் 29 நாட்களும் வரும்.

கிராமப்புறங்களில் இரவுத் திருவிழா, நாடகம், கலைவிழா முதலியன் இரவு எட்டு ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பமாகி அதிகாலைவரை நடைபெறும். சுமார் இரவு ஏழு மணியளவில் நாடகம் பார்க்கப் புறப்பட்டபோது, “கட்டி, டோர் சைட்டையும் கொண்டு போங்க. பின்னிருட்டு. ஸைட்டைக் கொண்டு போனால் திரும்பி வாறதுக்கு சுகமாயிருக்கும்” என்றார் அப்பா. வானத்தில் நிலவு இருந்ததால் வெளிச்சம் தேவையில்லை என்ற எண்ணத்துடன் சென்றுவிட்டேன்.

நாடகம் முடிந்து அதிகாலை முன்று மணியளவில் இருட்டில் தட்டுத் தடுமாறி வீட்டை வந்தடைந்தபோது அப்பா ஏசுவார் என எதிர்பார்த்தேன். அவர் இன்னுமொரு விடயத்தைச் சொல்லித் தந்தார்.

“இரவுக் காலம் பன்னிரெண்டு மணித்தியாலம் கொண்ட பகுதி. முழு இருட்டான அமாவாசை நாளிலிருந்து பதினைந்து நாளில் பூரண நிலவு தோன்றும். பின்னர் பதினைந்து நாளில் நிலவு தேய்ந்து தேய்ந்து அமாவாசை தோன்றும். மழையில் லாவிட்டால் அமாவாசையின் பின் தோன்றும் நிலவு ஒவ்வொரு நாளும் 45 நிமிடம் எனவானில் தோன் றும் நேரத் தை அதிகரித்துச் சென்று பதினைந்து நாளில் முழு வளர்ச்சி பெற்று முழு

நிலவாக பூரணைச் சந்திரனாக பறுவத் தன்று பவனி வரும். பின்னர் ஒவ்வொரு நாளும் இருள்காலம் 45 நிமிடங்களால் அதிகரித்துச் செல்லும். மாலையானதும் ஆரம்பமாகும் இருட்டு ‘முன்னிருட்டு’ எனவும், அதிகாலைக்கு முன்பு காணப்படும் இருட்டு ‘பின்னிருட்டு’ எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

வெளிச்ச வசதி இல்லாத காலத் தில் கிராம மக்கள் போக்குவரத்துச் செய்யும் போது ‘முன்னிருட்டு’, ‘பின்னிருட்டு’ வேளைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு காரியமாற்றினார்கள்.

எழுதுவினைஞன் பதவியிலிருந்து நிருவாகச் சேவைக்கு தெரிவு செய்யப் பட்டதும், கடமைகளைச் சரியாகச் செய்வதற்காக பல விடயங்களைப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. விடுதலையில் செல்லும் போது அரசாங்க நிதிப் பிரமாணங்கள், தாபன விதிக்கோவை என சிலவற்றை காவிச் சென்று படித்தேன், பாடமாக்கினேன்.

அப்போது அப்பா வெகு சாதாரண மாகச் சொன்னார், “கட்டி, இவையும் பார்க்கத்தான் வேணும். படிக்கத்தான் வேணும். இன்னுமொரு முக்கிய விடயம். எப்போதும் உங்களுக்கு சில மேலதி காரிகள் இருப்பாங்கள். சிலர் உங்கடை மட்டத்திலே வேலை செய்யிற உத்தி யோகத்தராக இருப்பாங்கள். சிலர் டிரைவர், பியோன் என்று உங்களுக்கு கீழை வேலை செய்யிறவங்களாக இருப்பாங்கள். அவங்களை எடை

போட்டு யார் எப்பிடியிருப்பாங்க. அவங் கஞ்கு எது பிடிக்கும், எது பிடிக்காது. எப்ப ஒத்துப் போகலாம், எப்ப வெட்டி விடலாம், எப்ப நழுவலாம் என்பதை பாச்சிட்டால் சுகமாக வேலை செய்யலாம்” என்றார்.

‘ஆட்களைப் படிக்க வேண்டும்’ என்று அறிவுரை வழங்கிய அப்பா, “மற்றவர்கள் உன்னைப் படிக்கி றளவுக்கு நீ நடந்து விடாதே” என்றும் சொல்லி வைத்தார்.

நாலாம் வகுப்பில் படிபித்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர் சில நாடுகளைக் குறிப்பிட்டு, அங்கேயுள்ள கிணறுகளிலிருந்து ‘மண்ணெண்ணெய்’ எடுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லியதும், நான் அவசரப்பட்டு “தெரியும், யாழ்ப் பாணத்தில் பெற்றோல் செட் சந்தியிலிருந்து மண்ணெண்ணெய் எடுக்கப்படுகின்றது என்று சொல்லியதும், ஆசிரியர் கேவியாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்தார். சக மாணவர்கள் என்னைப் பார்த்தனர்.

‘ஓம் சேர். பஸ் ஸ்ரான்டிலை யிலிருந்து கஸ்தூரியர் ரோட்டாலை போற்போது, வின்ஸர் தியேட்டர் சந்தியிலை முண்டு பக்கமும் பெற்றோல் செட் இருக்குது. அந்த பெற்றோல் செட் டிலை மண்ணெண்ணெய் குடுக்கிறதுக்கு பிறம்பாக ஒரு பைப் வைச்ச டாங் இருக்கு. அதுக்குப் பக்கத்திலை மண்ணெண்ணெய்க் கிணறு இருக்குது’ என்றேன்.

ஆசிரியர் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு “அது மண்ணெண்ணெய் கிணறுகள் இல்லை. தண்ணீர்க் கிணறுகள். இலங்கையில் என்னெண்ணெய்க் கிணறுகள் இல்லை” என்றார்.

அப்பாவுக்கு இந்த சம்பவத்தைச் சொன்னதும், அப்பா கல்தூரியார் ரோட்டும், ஸ்ரான் லி ரோட்டும் சந்திக்கும் வின்ஸர் தியேட்டர் சந்திக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். மூன்று எரிபொருள் நிரப்பும் நிலையங்களிலும் தனித்தனியாக மண்ணெண்ணெய் வழங்குவதற்கான பகுதிகள் இருந்தன. அவற்றுக்கருகே தண்ணீர் எடுப்பதற்காக கிணறுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றைத்தான் தவறுதலாக மண்ணெண்ணெய்க் கிணறுகள் என எண்ணியதையும் உணர்ந்து கொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

அப்பா சொன்னார், “எல்லா விடயங்களையும் நன்கு அவதானிக்க வேண்டும். சிரியாக ஒரு விடயத்தை அறிந்த பின்புதான் பதில் சொல்ல வேண்டும். அவசரப்பட்டு எதையாவது உள்ளிக்கொட்டி முட்டாள் பட்டம் எடுக்கக் கூடாது. சந்தேகம் ஏற்பட்டால் தகுந்தவர்களிடம் கேட்டுச் சந்தேகத்துக்குத் தெளிவு பெறவேண்டும்.

மிகச் சிறிய வயதிலேயே அரசாங்க வேலைபெற்று கொழும்புக்கு வந்தபோது வழிபடுவதற்காக சிறிய அளவிலான முருகன் சிலையொன்றை என்றேன்.

யும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். சைவ சமயமல்லாத வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த முதாட்டியொவருக்குச் சொந்தமான கூட்டு விடுதியில் தங்குவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்து கொண்டேன்.

ஹோவில் வைக்கப்பட்டிருந்த மேசையில் எனது படிப்பு, எழுத்து வேலைகள் செய்தேன். அந்த மேசை மீது முருகன் சிலையை வைத்து தினமும் வழிபட்டு வந்தேன். அந்தக் கூட்டு விடுதியில் எனது அறைவாசியான ஜெரோம் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவன். ஆனாலும் ஓரளவுக்கு சைவ சமயம் பற்றிய அறிவும் உள்ளவன்.

ஒருநாள் மாலை நான் கந்தோரி விருந்து திரும்பி வந்ததும், “நடராசா. உன்னுடைய பிள்ளையார் சிலைக்கு நான் பூ வைத்தனான்” என்றார் வீட்டு ரிமையாளரான முதாட்டி.

நான் மெதுவாகச் சிரித்தேன். “அம்மாச்சி இது பிள்ளையார் சிலையில்லை. முருகன் சிலை”

முதாட்டி தனது குரலை உயர்த்தினார், “இல்லையில்லை நடராசா. யானை மாதிரியிருக்கிறதுதான் முருகன். இது பிள்ளையார்” என்றார்.

தொடர்ந்து நான் மறுத்தேன், “அம்மாச்சி ஊரிலை இருக்கிறபோது ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் தொண்டமானாறு செல்வச் சந்திதி முருகன் கோவிலுக்குப் போறனான். இது முருகன் சிலை. யானை முகத் துடன் இருப்பவர்தான் பிள்ளையார்” என்றேன்.

முதாட்டி, “நடராசா, நீ சின்னப் பெடியன். உனக்கு ஒண்டும் தெரியாது. இது பிள்ளையார்” என்றதும்

“ஓம் அம்மாச்சி. நீங்க சொன்னது சரி” என்ற சரணாகத்தியடைந்ததும் எனது அறைவாசி ஜெரோம் கேட்டான்,

“என்ன மச்சான், சரண்டாகி யிட்டாய். இது முருகன் சிலையெல்லே?” என்றான்.

என்றோ ஒருநாள் அப்பா சொன்னதை ஜெரோமுக்குச் சொன்னேன்.

“நின்று தார்க்கிப்பதில் பலவில்லை. சைவசமய அறிவில்லாதவருடன் ஏன் இவ்விடயத்தை விவாதப் பொருளாக்கி நேரத்தையும் சக்தியையும் செலவிட வேண்டும். ஏதாவது பலன் ஏற்படு மென்றால் விவாதிக்கலாம். விளக்கம் கொடுக்கலாம். இப்போ எனக்கு நேரம் மிச்சம். வீண் வாக்குவாதம் இல்லை. வீட்டு முதாட்டியும் சிலைவேளை திருப்திப் பட்டிருப்பார், தனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று.”

இது போன்ற விடயங்களில், விதண்டாவாதம், குதர்க்கம் ஆகிய வற்றில் பொன்னான நேரத்தை மன் ணாக்காதிருக்கப் பழகிக் கொண்டேன்.

முற்றும் -

ஷாந்திதீர்த்தி

ஒரு சிரத்தியின் முறைகளும் புத்தகங்கள்

ஜெயகாந்தனி இலங்கை விஜயம்

- மேமண்கவி

1.

வினோதன் குமாரசவாமி அவர்களின் எட்டாவது ஆண்டு நினைவெயாட்டி வினோதன் நினைவாயம் ஏற்பாடு செய்து இருந்த கலா நிகழ்வுக்கு பிரதம விருந்தினராக ஜெயகாந்தன் அவர்கள், அக்காலகட்டத்தில் நம் நாட்டில் தோன்றிய அரசியல் நெஞ்சுக்கடியின் காரணமாக தனது இலங்கை விஜயத்தை பிற்போட்டது வினோதன் கலா நிகழ்வினை ஏற்பாடு செய்திருந்த திருமதி ஜெயந்தி வினோதனுக்கு பெருத்த ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு ஜெயகாந்தன் அவர்களை சந்திக்க வேண்டும் என்று மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜெயகாந்தன் அவர்களின் வாசகர்கள் அபிமானிகள் அதை விட பெருத்த ஏமாற்றத்தை அடைந்தார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஜெயகாந்தன் அவர்களின் வருகைக் காக திருமதி ஜெயந்தி வினோதன் அவர்கள் உழைத்த உழைப்பு அளப்பரியது என்பதை ஜெயகாந்தன் அவர்களின் இலங்கை விஜயத்தை முன்னிட்ட பணி களுக்காக அவருடன் இணைந்து பணி யாற்றியவன் என்ற வகையில் நான் நன்றாக அறிவேன்.

ஜெயகாந்தன் அவர்களுக்கும் இலங்கைக்குமான தொடர்பு நீண்ட கால நீட்சி கொண்டது. இந்த தொடர்பு அவரது எழுத்துக்கள் மூலம் மட்டுமல்லாமல் தனிப்பட்ட நமது இலங்கைப் படைப்பாளி களுடனான நேசத்தின் காரணமாகவும் ஏற்பட்ட ஓர் உறவாகும். இந்த உறவின் காரணமாக ஜெயகாந்தன் அவர்கள் இலங்கைக்கு முதல் முதலாக வர முழு

மனத்துடன் ஒத்துக் கொண்ட பொழுதும் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் அவரால் அக்காலகட்டத்தில் வரமுடியாமல் டோன்டு.

ஜெயகாந்தன் அவர்களைப் பொறுத்த வரை. அவர்களின் எழுத்துக்களை நூக்கம் நவீன தமிழ் கலை இலக்கிய உலகில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவை. அத்தாக்கத்திற்கு இலங்கை கலை இலக்கிய உலகமும் தப்பவில்லை. இன்று அவர் சார்ந்து நிற்கும் கருத்து நிலைக்கு முரண்பட்டு நிற்பவர்கள் கூட இக்கூற்றை மறுக்க மாட்டார்கள் என்பது எமது எண்ணம். நவீன தமிழ் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாஸ்திபில் அவர் ஒரு "ஏக சந்தி" என்பது இலங்கை விமர்சகர் பவரால் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட ஓர் உண்ணையாகும்.

ஜெயகாந்தன் அவர்கள் இலங்கை விஜயம். குறுபிக் கால விஜயமாக திட்ட மிட்டிருந்தபடியால். தனிநபர் சங்கப்பக்கள் கலை இலக்கிப் புறுவளங்கள் ஊடாக அவரை தனித்தனியாக கொரவும் வழங்காமல். நம் நாட்டின் சுக்கல் வெகுரன் ஊடகங்களினாடாக அவரது கருத்துக் களைப் பரவலாக இந்த நாட்டு மக்கள் அறிய வேண்டும் என்பதற்காக அவர்பங்கு பெறும்வகையில் ஊடகங்களை நிகழ்ச்சிகளுக்காக விரிவான். பரவலான ஒரு நிகழ்ச்சி நிரவை திருமதி ஜெயந்தி வினோதன் அவர்கள் சிரமப்பட்டு உருவாக்கி வைத்திருந்தார். அவ்வாறு அவர் உருவாக்கி ஜெயந்த நிகழ்ச்சி திட்டத்திற்கு இந்த நாட்டின எல்லா வெகுரன் ஊடகங்களும் மிகவும் சிறப்பான முறையில் ஒத்துழைப்பு மழகு தமாராக

இருந்தன என்பதையும் இங்கு நாம் அழுத்திச் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

என்னதான் வெகுசன கலாசாரத்திற்குரிபா அரசுக்காலாக்கு முக்கியத்துவம் வழக்கினாலும். கனதியான காத்திரயான இலக்கியப் பாஸ்திபாளிகளுக்கும் இந்த நாட்டின் அரசு. தனிபார் வெகுசன ஊடகங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக். நிலம் முன் நிற்கின்றன என்பதை அந்த ஒத்துழைப்பு நமக்கு நிருபித்தது. ஜெயகாந்தன் அவர்கள் வந்திருந்தால் இந்த நாட்டின் வெகுசன ஊடகங்கள் எழுத்தார் ஒருவருக்குக் கொடுக்க முன் வருகின்ற கெளவுத்தை அறிந்து கொள்ள அவருக்கு ஒரு வாய்ப்பு கீட்டியிருக்கும்.

இவைக்கு மத்தியில் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் வருகையை இங்கள் டல இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பிகவும் ஆவலுடன் எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் பங்கு பெற மோகும் நகழ்வகள் சம்பந்தமாக விபரங்களைப் பலர் என்னும் நூல் திருமதி ஜெயந்தி வினோதன் அவர்களும் நூல் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு அறிந்த வண்ணம் இருந்தார்கள். எழுத்தாபந்நன்பர்கள் மட்டுமல்லாமல் இந்த நாட்டு மக்களும் மிகவும் ஆவலுடன் எதிராத்து கொண்டிருந்ததை எடுத்துக் காட்டும் முகமாக அக்காலகட்டத்தில் நடந்த ஜெய சம்பங்களைச் சொல்லவாம் என் நினைக்கிறேன். ஜெயகாந்தன் அவர்களின் வருகை பிறபோடப்பட்டுள்ளது என்ற சேத்யியான திருமதி. ஜெயந்தி வினோதன் அவர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டு அங்கு மாலை மௌலில் வீரு திருவாரி கொண்டிருந்தேன்.

கையில் ஜீவா அவர்கள் மல்லிகைப்பற்றல் மூலம் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஜெயகாந்தன் அவர்களுடன் ஓர் இலக்கிய மாலைப் பொழுதிற்கான அழைப்பிடத் திருந்தது. “எக்ஸ்பிளஸ் மீ ஜெயகாந்தன் இலங்கைக்கு வந்து விட்டாரா?” என்ற குரல் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். எனது பக்கத்து ஆசனத்தில் திருந்த மத்திய வயதுடைய ஓர் அன்பர்தான் அந்த கேள்வியினை கேட்டவர். உடனடியாக அவரின் வருகை பிறபோடப்பட்டுள்ளது என்பதை சொல்லாமல். ஜெயகாந்தனை படித்தி ருக்கிறிர்களா? என கேட்டேன். “ஓ— அந்த காலத்திலே பார்த்தசாரதி, சாண்டில்யன், அகிலன், மு.வ.ஜெயகாந்தன் எல்லோரையும் படித்திருக்கிறேன். ஆனால், ஜெயகாந்தனின் கதைகள் ரொம்பவும் வித்தியாசமானவை என பொருள்படும் வகையில் தனக்கான மொழியில் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் எழுத்துக்கள் மீதான தனது தீவிர அபிமானத்தை சொன்னதோடு, ஜெயகாந்தன் பங்கு கொள்ளும் கூட்டத்திற்கு நாங்களும் வரலாமா? என்பதையும் கேட்டார். இதற்கு மேலேயும் அவரை ஏமாற்றக் கூடாது என்ற முடிவுடன் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் பயணம் பிறபோடப்பட்டுள்ளது என்பதை சொல்லி விட்டேன். அச்சேதியினை கேட்டதும் அவரது முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் ரேகைகள் படர்ந்ததைக் கண்டேன். பின் அவர் இறங்கும் தரிப்பு வரும்வரை இலக்கியங்கள் சம்பந்தமாக பேசியதோடு. ஜெயகாந்தன் அவர்கள் பயணம் பிறபோடப்பட்டதற்கான காரணத்தையும் சொன்னதோடு. விரைவில் அவர் வருவார் என்றதையும் சொல்லி வைத்தேன்.

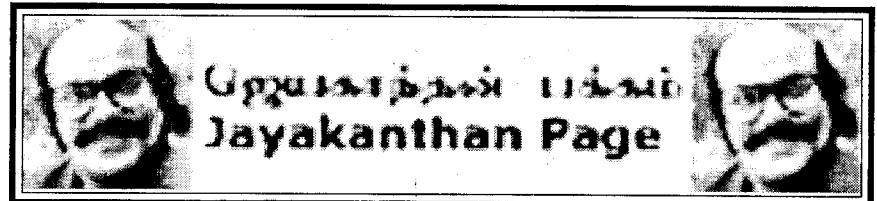
ஆறுதல் அடைந்தார். அவர் இறங்க வேண்டிய தரிப்பு நெருங்கியதும் தான். தனது விலாத்தையும் கூறி ஜெயகாந்தன் வரும் பொழுது தனக்கு அறிவிக்குமாறு வேண்டி இறங்கிப் போனார். இந்த சம்பவத்தினை மனதில் அசைப் போட்ட வண்ணம் வீட்டில் காலடி வைத்தவுடன் மனைவி உங்கள் நன்பர் ரவியின் அம்மா உங்களை கேட்டு இரண்டுத் தடவை போன் பண்ணினார். என்றாள். ரவியின் அம்மா என் இவ்வளவு அவசரமாகத் தேடினார் என்பது புரியாமல் ரவியின் வீட்டுக்கு தொலைபேசித் தொடர்பு கொண்டேன். மறுமுனையில். ரவியின் தாயார்தான் பேசினார். ஜெயகாந்தன் இலங்கைக்கு வரப்போகிறார் என்ற சேதியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். அவன் உங்களிடம் பேச சொன்னான். ஜெயகாந்தன் என்றால் எனக்கு சரியான பைத்தியம். அவரது ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ பல தடவை படித்திருக்கிறேன். அவரைப் பார்க்க விரும்புகிறேன் மகன். நீங்கள்தான் அதற்கொரு வழிச் சொல்ல வேண்டும் என ஒரே மூச்சில் சொன்னார். மனக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. வேறு வழியில்லாமல் அவருக்கும் அந்த சேதியினை சொல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அந்த சேதியினை சொன்ன மறுகணம் மறு முனையிருந்து ஜையோ என ஒலித்தது. ஜையோ என்ற ஓற்றைச் சொல் அவர் அடைந்த ஏமாற்றத்தை பிரதிபலித்தது. உடனடியாக, அவர் ஆறுதல்படும் வகையிலான சேதியினையும் சொன்னேன். சரி மகனே அப்போ வரும் பொழுது

பார்ப்போம். எனச் சொல்லி தொலைபேசியினை வைத்து விட்டார். அச் சொல்லில் சலிப்பு வெளிப்பட்டது.

இவ்வாறாக பலரால் மிகவும் ஆவலுடன் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் இலங்கை வருகை எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டது.

ஜெயகாந்தன் அவர்களுடனான பல வருடங்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்த பொழுதும் அவரை இலங்கைக்கு அழைத்து வரமுடியாமல் போன சந்தர்ப்பத்தில் திருமதி ஜெயந்தி வினோதன் அவர்கள் தனது அயராத முயற்சியினால் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் அபிமானி களும் வாசகர்களும் ஆறுதலும் சந்தோஷமும் அடைவார்கள் என நம்பலாம்.

2. இணைய தளத்தில் ஜெயகாந்தன்

ஜெயகாந்தன் அவர்களின் இலங்கை விஜயம் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் ஈடுபட்டு கொண்டிருந்த எனக்கு அவரைப் பற்றி பயின்றதை மீண்டும் ஒரு முறை மீட்டிப் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. ஆனால் சந்தர்ப்ப வசமாக அவரது அத்தனை நால்களை வாங்கி சேமித்து படித்திருந்தாலும், இந்தக் காலகட்டத்தில் அந்த நால்களில் ஒரு சில மட்டுமே என் வசம் இருக்க. மற்ற நால்கள் எல்லாமே நன்பர்களுக்குக் கொடுத்து திரும்பி வராமலே போய் விட்டன. இதுவெளாரு கவலைதான். அதாவது புத்தகங்கள் சேமிக்கும் பழக்கம் இருந்தும் நன்பர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடாது என்ற கடுமையான போக்குடன் இருக்க முடியவில்லை. ஒரு நல்ல வாசகனால் ஓர் இலக்கிய ஆர்வம்

மிக்கவனால் அப்படி இருக்க முடியாது என்று நான் நினைக்கிறேன். அதனால் இப்போதைய காலகட்டத்தில் ஜெய காந்தனின் படைப்புக்கள் என் கைவச மிலலை என்ற கவலையைப் போக்கும் வகையில் நூலகங்களைப் பயன்படுத்தலா மென்றால் இன்று கொழும்பில் ஒட்டு மொத்தமாக நவீன் கலை இலக்கிய நூல்கள் அடங்கிய ஒரு நூலகம் என்றால் அது கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தினால் பரா மரிக்கப்படும் நூலகம் தான். அந்த நூலகத்தில் ஜெயகாந்தன் அவர்கள் சம்பந்தமாக பல நூல்கள் இருப்பினும் கால நேர அவகாசம் இல்லாத நிலையில் எனக்கு கொடுத்து உதவியது இணையத்தளம்தான்.

கடந்த மாதம் ஓர் இரவில் இணையத் தொடர்பு ஏற்படுத்தி தேடல் பொறியின் உதவியுடன் ஜெயகாந்தன் அவர்களைப் பற்றி தகவல்கள் கிடைக்குமா என்று இணையத் தளத்தில் உலாவிய பொழுது அகப்பட்டது தான் “ஜெயகாந்தன் பக்கம்” எனும் இணையப் பக்கம். இந்த இணையத் தள பக்கத்தை பி. கே. சிவகுமார் என்பவர் வடிவமைத்து இருந்தார். இவர் எந்த நாட்டை சேர்ந்தவர் என்ற தகவல் கிடைக்க வில்லை. ஆனால் ஜெயகாந்தன் அவர்களைப் பற்றி பல அரிய தகவல்கள் அந்த இணையத் தள பக்கத்தில் குவிந்து இருந்தன.

ஜெயகாந்தனைப் பற்றி
ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்கள்
ஜெயகாந்தன் பேசுகிறார்
ஜெயகாந்தன் பதிவுகள் என பலவேறு தலைப்புக்களில் ஜெயகாந்தனைப் பற்றிய பிறரின் கருத்துக்கள். ஜெயகாந்தன்

தின்னனை எனும் இணைய சஞ்சிகைக்கு வழங்கிய நீண்ட பேட்டி. ஜெயகாந்தன் பலவேறு சந்தர்ப்பங்களில் பலவேறு விடயங்களைப் பற்றிச் சொன்ன கருத்துக்கள் என் அப்பக்கம் தொகுக்கப் பட்டிருந்தது. உண்மையில் அது பி.கே. யின் அந்த ஒரு பாரிய முயற்சி என்றே சொல்ல வேண்டும். அதற்காக அவரை பாராட்டத் தான் வேண்டும். ஜெய காந்தனின் எழுத்துக்களில் அபிமானம் கொண்ட இணையத் தொடர்புடன் பரிசு சயம் கொண்டவர்களுக்கு “ஜெயகாந்தன் பக்கம்” எனும் இந்த இணையத் தள பக்கம் ரொம்பவும் பயன் உள்ளதாக இருக்கிறது. இணையத் தளத்தில் இப்பக்கத்தை பார்த்திராப் அப்பக்கத்தை பார்க்க. படிக்க விரும்பும் ஜெயகாந்தனின் அபிமானி களுக்காக அப்பக்கத்திற்கான இணையத் தள முகவரியை கீழே தந்துள்ளேன்.

www.tamil.net/people/pksivakumar

மல்விகைப் பந்தவின் இம்மாதப் புதிய நூல்கள்

நாம் பயணித்த

புகை வண்டி

(சிறுக்கைத்த தொகுதி)

ப. ஆப்னன்

அப்புறமென்ன...

(கவிதைத் தொகுதி)

குறிஞ்சி இளந்தென்றல்.

பண்டிச்சாலைகளைத்தான் எதிர்காலத்தில் நடத்தப் போகின்றோமா?

- பெருமலை ஜீவர்

இன்று இந்த நாட்டின் பலவேறு பிரதேசங்களில் இருந்தும் வாரா வாரம் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களினது புத்தம் புதிய நூல்கள் வெளிவந்த வண்ணமிருக்கின்றன.

இந்த நூல்கள் பலவேறு வடிவில். அமைப்பில் வடிவமைக்கப்பெற்று மிக அழகாக வெளி வருகின்றன.

இந்தத் தேசத்தில் பெரிய துரத்திரஷ்டம் என்னவென்றால் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட ஒழுங்கான தமிழ்ப் புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனமொன்றும் இங்கு இல்லாத குறைதான்.

கலை இலக்கியம் அனைத்துக்குமே நமது மூத்த பரம்பரையினர் தமிழகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கையேந்தி நின்ற காரணத்தாலும். ‘இங்கு என்னதான் இருக்கிறது?’ என்ற வெசுன் அலட்சியப் புத்தியினாலும் நமது பதிப்புத்துறை முடங்கிப் போய்விட்டது.

அல்லாஜ் ஹாலிம் உமர் என்ற கனவான் வெளியீட்டு விழாக்களுக்கு வந்து முதற் பிரதியை வாங்கி ஆதரிக்காது போனால். பல புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களே கொழும்பில் நடைபெறாது.

அன்னாரை எழுத்தாளர் சார்பாகப் பாராட்டுகின்றோம். அவரது நாமத்தை எழுத்தாளர்கள் என்றுமே மறக்கமாட்டார்கள்.

இந்த நாட்டின் எதார்த்த உண்மை என்னவென்றால் எழுதுபவன்தான் தனது நூலை வெளியீட்டு வைக்க வேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளான்.

தனது சொந்தக் கைப்பணத்தை முதலீடு செய்து தான் எழுதிய புத்தகத்தைக் கோலாகலமாக வெளியீட்டு. வெளியீட்டு விழாவையும் தானே நடத்தி மகிழ்ச்சிடான்.

இதில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய குறிப்பு என்னவென்றால் இந்தப் புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் ஒவ்வொன்றுமே ‘பணச் சடங்குகள்’ தான். தனக்கு வாலாயமான சில முக்கிய பிரமுகர்களைச் சந்தித்து கொள்வப் பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ள வைத்து. முடிவில் பணச்சடங்கை நேரம் கழித்துக்கூட நிறைவேற்றிக் கொள்வதுதான் இந்தப் புத்தக வெளியீட்டு விழாப் பணச்சடங்கின் நோக்கமாகும்.

புத்தகம் வெளியிடும் ஓர் எழுத்தாளன் தனது முதல் வெளியீட்டுக்கு இந்தப் பண வகுல உத்தியைக் கையாண்டு அச்சுக்க் கடனை ஓரளவு அடைத்து விடலாம்.

தொடர்ந்து இந்த உத்தி தற்செய்யாதே!

எனவேதான் புதிய கோணத்தில் நாம் சிரிக்க முற்படுவோம். இந்த நாட்டிலுள்ள அச்சுக்களுக்கு. அதில் வேலை செய்யும் ஆழியர்களுக்கு எமது உழைப்புப் பணம் செல்லுகின்றது. ஆனால். எமக்கு இந்த நாட்டில் ஆதாவ தேட இனிமேலும் பணச் சடங்குகளைத் தான் நடத்திப் பணம் திரட்டப் போகின்றோமா? ஆனால் எங்கோ இருந்து வரும் இறக்குமதிச் சரக்குகள்தான் புத்தகச் சந்தையில் மலிந்து போய்க் கிடக்கின்றன.

நமது நாட்டு நூல்களுக்கும். கல்லூரிகளுக்கும் அரசாங்க உதவியால் இயக்கும் நாஸ் கொள்வனவு செய்யும் நிறுவனங்களுக்கும் மூன்றாரை அல்லது நான்கு மடங்கு அதிக விலை கொடுக்கும். அவற்றை வாங்கி நிரப்புவது மல்லாமல். நமது இளம் தலைமுறையின் மண்ணைக்குள்ளும் மெல்ல மெல்லச் செலுத்தி விடுகின்றன.

உலக மயமாகுதல் என்ற திட்டம் ஏனைய தேசங்களுக்கு மட்டும்தான் உரியது. என் இந்த திட்டத்தின் அடிப்படையில் நமது நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது?

மல்லிகையை இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக வெளியிட்டு வருகிறேன். வெளியே சொன்னால் வெட்கக் கேடு. இத்தனை வருஷ காலத்தில் இதுவரை ஒரேயோரு சந்தா கூடத் தமிழகத்திலிருந்து சட்ட ரத்யாக எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இந்த நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களினது தலையில் இதுவரை மிளகாய் அரைத்து போதும். விகிதாசார ரத்யிலாவது நமது படைப்புகளைத் தமிழகத்தில் பெற்றுக் கொள்ள இந்திய மத்திய சர்க்கார் ஆவன செய்ய

வேண்டும்.

இல்லையென முடிவானால் அங்கிருந்து வரும் நூல்களும் எமக்குத் தேவையில்லை!

எமது இனத்தைப் பாரானுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் படுத்துவதாகச் சொல்லப்படும் எந்த ஒரு பிரதிநிதியாவது இந்த மண்ணில் நமது சோதர படைப்பாளிகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்தப் பாதிப்பைப் பற்றி இதுவரை வாயே திறந்தது கூடக் கிடையாது.

அதே சமயம் நமது சோதரர்கள் வெளியிடும் நூல் வெளியிட்டு விழாக்களுக்குச் சிறப்பு விருந்தினர்களாக அழைக்கப்பட்டு எமக்கு உபதேசம் செய்து. அடுத்த நாள் பத்திரிகையில் செய்திகளில் ஊர்வலம் வரும் இவர்களது கருத்துக்கள்.

எத்தனை விசித்திரமான கிளித்தட்டு விளையாட்டு இது!

எத்தனையோ சிரமங்களுக்கும் பொருளா தார முடைகளுக்கும் மத்தியில் இந்த மண்ணில் நமது படைப்புகளை வெளியிட்டு வைத்து விட்டு. வெளியிட்ட நமது புத்தகங்களைச் சந்தைப்படுத்த எந்த விதமான வசதி வாய்ப்பு கணமற்ற சோதர எழுத்தாளர்களிடம் ஒன்றே ஒன்றைக் கேட்க விரும்புகின்றேன்!

இந்த அடிப்படையில் புத்தக வெளியிட்டாளர்களான தனிநபர் எழுத்தாளர்களன் நீங்கள் நமது பொதுக் கோரிக்கைகளுக்காக ஒன்று திரளப் போகிறீர்களா. இல்லையா

கல்கத்தாவில் வதியும் பொது மகளின் ஒன்று திரண்டு நெடுஞ் தெருக்களில் தமது நியாயமான கோரிக்கைகளுக்காக ஊர்வலம் போன செய்தி. உங்களில் எத்தனை பேர் களுக்குத் தெரியும்?

அழுத பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும்!

முனியப்பதாசன்

கதைகள்

- முனியப்பதாசன் -

முனியப்பதாசன் என்ற புனைப்பொருக்கள் மறைந்துள்ள இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துஞ்சின் பேரை தானோதரம்பின்னாளா சன்முகநாதன். இவர் மாடுப்படையை வண்ணார். பல்லாலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் இருபது சிறுக்காலங்களைப் பொருத்தார். வெளிப்பாக மௌர்ந்த. 'முனியப்பதாசன்' கதைகள் என்ற பெயர் யாடு. மக்களின் வடிக்கலைப் போய்து, இந்தயத் தீவில் கிளிஸ்தவமைத் தூண்டிக்கூட்டுக்களையை விடுகின்றன.

யாடுபாண மாக்கள் விழுமிட்டாங்களைத் தழுவப்படு. மனித வாழின் அகத்தவில் பல பரிமாவைங்கலை. தோணமூடன் ஆராய்கிறது. ஜந்தப் பலைப்பாள் இவ்வு நம்பியையே இல்லை. அவற்று மனையை எடுக்குப் பேர்ச் சிழப்பாறு. இவாற்கு அழுகல் இல்லைப் பற்றில் பரிச்சயாம் சூண்டு என்ன எதை இவரது சிறுக்காலங்கள் துல்லியமாகக் கார்ட்டின்றன. இவரது கதைகளில் வெளியிடும் துண்ணியல் 'Anton Chekhov'ன் கதை மார்த்தின் துபரத்திரும் நிராசைக்கும் ஓராவது சூலையைகள். உறுவாய்ப்பாகவும் D.H.Lawrence இல்லைக்காளில் சிறப்பம்சமான Symbolism ந்து ஒப்பிடக் காட்டியது கூட மேன்மை பெற்றுவானால்.

புனைமிச் சோநீர் மார்கூர் மாதத்தின் நடுப்பதிநி, பலதூரை தூப்பட்டுக்காக கருவைக்கு மேல் கருவையலை நாள்தேரூரும் பூசி வற்றால் முடிவில் பூசிய தீட்டத்தில் களையும் பேயக் கறுப்புப் படைப்போல் வாவமேங்கும் கருவை பூசித்து. அவை நிமித்திய தலையில் முட்டுக்கார் போன்றோரு அழு. (வெறியிட பலையிட) வறுவைக் கோட்டுக்குள் சீவிக்கும் பரதவர் குடும்பங்கள் உபினைப் பண்பார் வணாத்து கார்ப்புறையுக்குடுப்பாகதும் ஆண்கள். மனதுக்குப் பிழியுது அத்துவரை மக்களா மனமுறை உறுப்பிடுவார். மல்லிகைப் பிறதல் வெளிப்பாக மௌர்ந்த. 'முனியப்பதாசன்' கதைகள் என்ற பெயர் யாடு. மக்களின் வடிக்கலைப் போய்து, இந்தயத் தீவில் கிளிஸ்தவமைத் தூண்டிக்கூட்டுக்களையை விடுகின்றன.

கொல்லன் உலைக் களத் துத் தூரித்தியில் இருந்து கிளம்பும் உண்ணமான காற்றைப் போல நின்டதோரு பெரு முச்சடன் லூசியன் கூறினான் “சம்மாட்டி யாரே இந்த நேரத்திலே கடலிலே போய் என்ன செய்ய முடியும்?”

புறவீதியின் கிழக்கே அலை ஏற்றிக் கொண்டிருந்த கடலையும் - கருங்குழல் என்று கிளாந்தெழுகிற வானத்தையும் மாறி, மாறி அவள் விரல்கள் சுட்டிக் காட்டின...

“பாவம் லூசியன்! சம்மாட்டியார் மனம் மாறவேயில்லை. பழைய சம்பவங்கள், ஏமாற்றங்கள் அவருக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த வெறி இன்றைக்கும் மந்தாரைச் சூழ்நிலையில் ஒரு பலியை உண்டாக்கி ஒன்றை ஏங்கப் பண்ண வேண்டுமென்றே வந்திருந்தால் தனிடம் என்பதை அவள் உணர நியாய மில்லை. அவன் நல்லவன்.”

ஆசிரியரின் உவமைகள் ‘கனல்’ போல் பட்டென்று நெற்றியில் உறைக்கின்றன. வானம் அபிலாவை, இலட்சியத்தைக் குறிக்கிறது. லூசியன் இயேக் போன்ற இலட்சியக் கதாநாயகன். செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காக உயிர் கொடுத்து அமரனாக்ரான் லூசியன்.

“யேக் என்னை மன்னிக்கவே மாட்டார்.” சமய நம்பிக்கை இங்கு மனிதனை ஈடேற்று கிறது. தேவனாக்குகிறது.

‘சந்திரிகை’ என்ற சிறுகதை ஒரு ஆனுக்கும் அவன் மச்சானுக்கும் இடையேயன் அள்ளபச் சித்திரிக்கிறது. பேதைப் பருவத்தில் உள்ள சந்திராவின் அன்று ‘calf love’ என நினைத்து அவளைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அவள் இதயத்தில் காதல் உணர்வுகளைத் தூண்ட விரும்பாத

இளைஞின் மன உணர்வுகள் இக்கதையின் கருவாகும்.

அழகாகத் தன் மனமுதிர்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் சந்திரா “அப்பா சாப்பிடாமல் எங்கள் அம்மா சாப்பிடுவதில்லை” மொத்தத்தில் நுண்மையான உணர்வுகளால் நெம்யப்பட் அழகான, இயற்கையான கதை.

ஆத்மீகத் தேர்தல் என்ற கதை இறைக் கோட்பாடு, சமய நம்பிக்கை, மக்களை நல் வழிப் படுத்தும் என்ற ஆசிரியரின் நம்பிக்கையைப் பிரதி பலிக்கிறது. ‘மண்ணில் நல்லவன்னைம் வாழலாம்’ என்று கதை தொடங்குகிறது. பாதுகாப்பு இலாகாவில் கனகரத்தினம் வேலை செய்தபோது ‘கதை போதிக்கும் மரண பயமற்ற வலிமை மிகக் குறுமாவை நான் இங்கே இந்தப் பதவியில் இந்தச் சூழ்நிலையில் பெற்றேன்.’

கதை சொன்ன ஆத்மா அழிவற்றது. சர்வமும் நானே என்ற கண்ணனின் கோட்பாடு, ஆதிசங்களின் அத்வைதக் கோட்பாடுகள். இக்கதையை காந்தியின் ராம ராஜ்யத்தை நிறுவப் பாடுபடுகிறார். உலக இயல்பை நன்கு புரிந்துகொண்ட மனைவி சொல்கிறாள்.

“உங்களை எனக்குத் தெரியும் உங்கள் புனிதமான உணர்ச்சிகளையும் எனக்குத் தெரியும். அவை இந்த உலகத்தை எட்டாது என்றுதான் தடுத்தேன்.” இலட்சியக் கனவு நிறை வேறாத சோகத்திலும் கனகரத்தினம் ஆத்ம ஈடேற்றுத்தின்பால் கொண்ட நம்பிக்கை குறையவில்லை.

‘விழிப்பற்ற தூய ஆத்மாவின் முன்னால் வஞ்சனையில்லை, பொய் இல்லை, கயமை இல்லை. சின்னத்தனங்கள் இல்லை...’

கதை இப்படி உருவங்களுடன்

முடிகிறது.

‘சௌந்தர்யத்தின் பிறப்பிடமாய், மெய்ஞானத்தின் உறைவிடமாய் அவருக்கு அந்த நேரத்தில் பிள்ளையார் தென்பட்டார். பாம்பைப் பார்த்தார். அது விம்பிச் சுருண்டு கிடந்தது.’

நூட்பமாக எதையும் கவனிக்கின்ற பாங்கு, பரிசு உணர்வுகளை ஏற்படுத்தும் வர்ணனைகள், இனிய இலக்கிய நடை, அமுது என சுவைக்கும் நல்ல தமிழ் என்ற அத்தனை சிறப்பமாக்களையும் கொண்ட கதை ‘அம்மா’. ஒரு மனிதன் உலகத் துன்பங்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது இக்கதையின் கரு ஆங்கிலத்தில் இதை ‘positive approach’ என்று கூறுவார்கள்.

‘உலகத்துத் துன்பங்களை மறந்து கொண்டு ஓடுவதிலேதான் என்ன ககம் பெறமுடியும் அம்மா?’

ஆதம் தரிசனம் காணும் எழுத்தாளர் ‘மிக மிகச் சாதாரண உணர்வுகளை மதிக்கவும், காக்கவும் - அவற்றின் வாயிலாகப் பிரபஞ்ச தத்துவத்தை உணர முடியாத சாதாரண மனிதனுக்கும், கூட ஏதோ ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிப் பொறியில் - அவனுள் அடங்கியிருக்கும் ஆத்மா விழிப்படைந்து விடுகிறது. அந்த ஆத்மீக விழிப்பில் - அவன் உடனே மகாத்மாவகவோ - டோல்ஸ் ரோயாகவோ மாறி விடுகிறார் என்பதில்லை. ‘உள்ளுணர்வுகளின் விழிப்பில் - ஆத்மீக விழிப்பில் அவன் அவர்களுக்குச் சமான மாகிறான்.’

ஆசிரியரின் நூட்பமான பார்வை இங்கே வெளித்தோன்றுகின்றது. ‘அரசு மரத்தின் அடியில் நெங்கிரோடும் பருத்த வேர்க் கம்புகளின் இடையே ப்போதோ ஒரு பக்தன் அவதியாய்

நட்ட வயிரவ குலம் காலத்தின் மகத்துவமான அவசரத்தில் அதுவும் தூருப்பிடித்தும் - தேயந்தும் - தீயந்தும் மங்கிக் கணயத் தொடங்கி வெகு காலமாகி விட்டிருந்தது.’

எழுத்தாளரின் ஆண்யீக நம்பிக்கை ஷக் கொண்டு நெய்யப்பட்ட கதை ஆணிவேர். ஆத்மீக அத்திவாரத்தில் எழும்பும் மனித சமூக. உலக முனைந்றமே உண்மையான முனைந்றமே என்பது இக்கதையின் கரு.

தூறவியென்ற கதை சுவாமி விவேகானந்தபால் முனியப்பதாசன் கொண்டிருந்த சடுபாட்டை வெள்ளிடை மலையென விளக்குகிறது. ‘மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்ற தத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.’ “மகனே - உலக நினைப்பற்று உன் மொழியின் நினைப்பற்று நீ மோனத்தவம் இருக்க ஆசைப்படாதே. நல்லவர்கள் எல்லாம் சுற்றுப் புறத்தின் மோசமான ‘வாடை’க்குப் பயந்து அன்றும் இன்றும் ஆச்சிரமங்களிலும் - தனி யிடங்களிலும் ‘சமாதிச் சுகம்’ கண்டார்கள்.

என்கோ எனக்கெட்டிய வரையில் விவோகானந்த தூறவி மட்டும் ‘மாஸல் மாஸல்’ என்று கீழ்மக்களுக்காய் கண்ணீர் விட்டார். மகனே - தன் மொழி - தன் நாடு - பிறகு உலகம் என்ற பற்றற்று வாழ்வது ஒரு வாழ்க்கையா? நெற்றிக்கு நேரே தெரிகிற இந்தத் தெய்வங்களை (பற்றுக்களை) விட்டுத் தூறவி ஒட வேண்டுமா?

‘போ - மகனே - லெளகீக்கத் தூறவி யாய் வாழ்ந்துவிடு.’

‘மேவுவர் தீக்கொண்டு தோழரே!’ என்ற கதை இந்துவத தத்துவத்தின் அடிப்படைகள், இன்றைய சமூக வாழ்வினை பல பிரச்சினைகளுக்கு விடிவுகாண முடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் சமயத்தில் பலவீனம் அன்று. வாழ்வின் பல பிரச்சினைகளுக்கும்

சமயத்தை முன்னிறுத்திப் பார்க்க முடியாத தன்மை. அதைப் பின்பற்றிய மனித மனங்களின் பலவீனம் என்று உரைக்கிறது.

'சமயத்தை சாம்ராஜ்யங்களோடும் கோருத்தங்களோடும் இணைத்து புனிதத் தன்மையை மாசுபடுத்திவிட்ட மந்தைகளின் கூட்டம்' என்று சாடுகிறது.

அவரது வருணனை வாசகனை அக்களத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது. 'ஆவணி மாதத்து வேப்பமறம் அது. இலை கொள்ளாமல் வேப்பம் பழம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. வேப்ப மரத்தின் இலை களிலும், கொம்பர்களிலும், அதன் சகல அரை வட்டத்திலுமே குழந்தையின்ற முதல் பிரசவப் பெண்ணின் தாய்மைப் பொலிவும்...'

'வயதையும் அழகையும் முன் நகர்த்தி வளர்ந்த ஒரு பெண்'

'வரையறை' விலைமகள்பால், இத்தொழிலுக்குத் தள்ளப்பட்ட அவளது இயலாமைபால் கொண்ட மானுட நேயம் இதில் தொளிக்கிறது. 'வயிறு மட்டும் கும்மா இருந்து விடுகிறதா பசித்தது.' ஆண் வர்க்கத்தின் அடக்குமறை சாடப்படுகிறது. 'உயிரின் பிறப்பின் முன்னால் சின்னதும் பெயித்துமாய் அறிவும் அறிவற்றுத்தமன் பேண வர்க்கம் - ஆடோ, மாடோ, கோழியோ, நாயோ, மனிதப் பெண்ணோ எவ்வளவு தேய்ந்து போகின்றனர். அந்தத் தேய்வைப் பயன்படுத்தி இறுமாந்து நிற்கிற ஆண்களுக்குள் மிருக ஜாதிக் கழுகுள்...!!'

பிரபஞ்ச சிருஷ்டித் தத்துவம், ஆண்மா அழிவில்லாதது, பலதடவை பிறப்பெடுக்கிறது என்னும் ஆண்மீகக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதை 'பிரபஞ்சப்பு'

'நானே அவள். அவளே நான். நானும்

நீயும் தேய்ந்து பிறந்தது குழந்தை. புதிய உயிர் அதில் நீயில்லை. நான் இல்லை.' இக்கதையில் சங்கரர், இராம கிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், வினோபாவின் பாதிப்புத் தெரிகிறது.

'அழிவும் தேய்வும்' என்ற கதை மரணத்தை 'அழகிய மரணம்' என்று வர்ணிக்கிறது.

John Keats என்ற கவி 'ode to a Nightingale' என்ற கவிதையில்
*'Darkling I listen, and for many a time,
I have been half in love with easeful Death,
Call'd him soft names in many mused rhyme,
To take into the air my quiet berath,
Now more than ever seems it rich to die,
To cease upon the midnight with no pain.'*

மரணத்தை இப்படி வருணிக்கிறார் முனியப்பதாசன்.

'மரணத்தின் - யாரும் கணிக்க முடியாத அடி பெயர்த்துப் பார்க்காத அதன் கம்பீரம்.' 'மரணம் என்பது தனக்கு நெருக்கமான உயிரின் பிரிவை உணர்ந்தவன் மட்டும் உணரும் ரகசியமோ' என்று இக்கதை முடிகிறது.

விவேகானந்தரின் பிரம்மச்சரியத்தின் மேல் ஆசிரியர் கொண்ட ஈப்புக் காரணமாக உருவாக்கப்பட்ட கதை 'நிமிடப் பூக்கள்'.

'காற்றே நீ கேட்டிலையோ' என்ற சிறுகதை முதன் முதலாக கடற்றியாழிலுக்கு போகும் பிரதவச் சிறுவனைக் குறித்து முதிய பிரதவக் கிழவன் இருக்கம், பயம் போன்ற பலவேறு உணர்ச்சிகளுக்கு ஆட்படுவதை

கருவாகக் கொண்டுள்ளது. மானுட நேயம் அதில் பிரதான உணர்ச்சியாகும். "முருகா, பொஸ்தகத்தைக் காவிக் கொண்டு நேத்து வரையும் திரிஞ்சு பெடியன், எங்களைப் போல் அனுபவமே இல்லாதவன். நீதான் காப்பாத்த வேணும்."

முனியப்பதாசனின் எல்லாக் கதை களுமே ஆண்மீகக் கோட்பாட்டை மைய மாகக் கொண்டவை. அவர் உலகை மாயை என்று ஒதுக்கவில்லை. அழகை ஆராதிக் கிறார். 'ஆயிரவித அழகுகள் எல்லா இடங்களிலும் பிறக்கின்றன.' (உரிமை)

சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கும் தனி மனித துயரங்களுக்கும் மதம் வழி சொல்கிறது என்று நம்புகிறார்.

'ஆத்மா என்பது அழிவில்லாதது. என்ன உள் வழிமுறையாய் வந்த ஆத்மாவின் பலம் இருக்கிறது. மனிதனும் அவனால் தோற்று விக்கப்பட்டனவும் எதுவும் தொடர முடியாத ஆத்மா... நான் அழிவில்லாதவன். நான் ஆத்மா...'

கோடானு கோடி வருஷங்களாக மக்கள் அறிய அவாவற்று நிற்பது சிருஷ்டித் தத்துவம். கர்மவினைகள் என்பன பற்றிய இரகசியங்களாகும். 'முதல் குரல் இல்லை. இது பழைய குரல் தப்பித் தபி எங்கெங்கோ பிறந்து எதனாலோ ஆண்டும் ஆளப்பட்டும் அனுபவித்தும் அனுபவிக்கப்பட்டும் நிற்கிற ஒரு சக்தியின் பழைய குரல். மனிதனின் குரல்.' (பிரபஞ்சப் பூ)

'பெண்ணே, உன் முகத்தில் காவியங்களின் அழகுகளாக காணுகின்றேன்' என்று காதல் வசப்படும் இளைஞர் மக்கள் மேம்பாட்டிற்காக அந்தப் பரிசுத்த அன்பைத் தியாகம் செய்கின்றான்.

'இலட்சியவாதியின் மனதிலும் ஒரு சமயம் காதல் அரும்புகள் அரும்புகின்றன.

ஆனால் அவை ஒரு நிமிடம் மட்டுமே வாழ்கின்றன. அவன் வறையில் காதல் நிமிடப் பூக்கள்தான்.'

தனித்துவமான இவரது சிறுகதைகள் அன்னியமாகப் பட்டவையோ அல்லது அதிகப்பிரசங்கித்தனமானவையோ அல்ல: தனிமனித துயரங்களும் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள்பால் கொண்ட அனுதாபமும் வாசகர்களின் மனதில் ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. 'Pure realisation', வாசகனுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தாத எதுவும் இலக்கியம் அன்று மலசலகைத் தொழிலாளி நசிகேசனாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான். விலைமகள் சமூகத் தின் குறைபாடுகள் காரணமாக உருவாக்கப் படுகிறான். நித்தம் மரணத்தை சவாலாக எதிர் கொள்ளும் பரதவரிடையே மானுடம் வானத்தை எட்டுகிறது. அழியாத ஆண்மா என்ற சாகவதுமான கொள்கையுடன் மரணம் பல பரிமாணங்களில் ஆராயப் படுகிறது.

நல்ல மொழிவளமும், சரளமான வார்த்தைப் பிரவாகமும் கொண்டுள்ள முனியப்பதாசன் கதைகள் அடிப்படை ஆத்மீக உணர்ச்சிகளை வெளிக் கொண்டந்து மானுட புத்திழூவர்மான தேடுதல்களுக்கு விடையளிக்கின்றன. இத்தொகுதியில் கோர்க்கப் பட்ட ஒவ்வொரு முத்தும் 21ம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் இடம் பிடிக்கும் தகுதி பெற்றுள்ளது என்று கூறினால் மிகையாகாது.

புதிய நால்

'கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும்' செங்கை அழியானின் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

இவரைத் தெரிகிறதா?

இந்தப் படத்தில் இருப்பது யார் என்று தெரிகின்றதா? எல்லா இலக்கிய கூட்டங்களில் பங்கு பெறுபவர்களுக்கு இவர் யார் என்று தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

கொழும்பா? மாவனலையா? பேருவளையா? உக்கு வளையா? நாட்டின் எந்தவொரு பகுதியிலும் நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் பெரும்பாலாக இவரைப் பார்த்திருப்பீர்களே.

ஆம்! அவரே தான். கோவை அன்சாரேதான். வயதில் பெரியவராக இருப்பினும் இளைய படைப்பாளிகள் எல்லோருடனும் மிகவும் நெருக்கமாக பழகுபவிதிலும். அவர் தம் நடத்தும் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் தனது வயது தரும் களைப்பை மீறியும் இவர் போவது நமக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

1955ம் ஆண்டு தொடக்கம் அமர்க்கலைதாசனின் தொடர்பும் அதற்கு பிற்பட்ட காலத்தில் மாணா மக்கினின் தொடர்பி னாலும் நாடகத்துறை தொடர்பும். பல இலக்கியவாதிகளினது பரிச்சயமும் இவருக்கு ஏற்பட்டது. ஈழ கணேஷ் நடத்திய கோவை எனும் பேளை நன்பர் சஞ்சிகை அன்சார் நானாவாக இருந்த இவரை கோவை அன்சாராக மாற்றியது. வலம்புரி கவிதா வட்டம் திறந்தவெளி கவியரங்குகள் கவிதையிட்ட இவரது இளமையை எடுத்துக் காட்டியதோடு. இவரது எளிமையை அடையாளப் படுத்தியது. பல சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் இவரது கவிதைகள்

வெளிவந்துள்ளன. இவரே 'வதனம்' என்ற பெயரில் ஒரு நோனியோ சஞ்சிகை நடத்தி இருக்கிறார்.

இவரது இலக்கிய ஆர்வத்தைக் கண்டு 1996ம் ஆண்டு இரத்தினபுரியில் அகில இலங்கை இன் நல்லுறவு ஒன்றியம் நடத்திய சாமஸ்ரீ விருது விழாவில் இவருக்கு "இலக்கிய ஆர்வவர்" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

சலிக்காது தொடர்ச்சியாக எல்லா இலக்கியக் கூட்டங்களில் இவர் பார்வையாளராகக் கலந்து கொள்வதே இவரது தனித்துவம் எனலாம்.

எதிர்காலத்திலும் கோவை அன்சார் அவர்கள் தொடர்ந்தும் எல்லா இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்கு பெற வேண்டும் என்பதே நமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்துபவர்களின் சார்பாகவும், பல இலக்கியக் கூட்டங்களில் கோவை அன்சார் அவர்களை கண்டவர்களின் சார்பாகவும்.

- மேமன்கவி

கணவன் இரு கயவன்

ஏ. எஸ். நியாஸ்

சவுதியில் உள்ள அந்த பெரிய வீட்டிற்கு பானுவும் காமிலும் அன்றுதான் வந்து சேர்ந்தார்கள். மெடுமும் பொஸ்ஸாம் அந்த அறையில் அவர்களை இருக்க வைத்துவிட்டுப் போனவர்கள்தான் - ஒரு மணி நேரமாகியும் காணோம்.

பானுவிற்கு வீட்டு நினைவு இன்னும் போனபாடில்லை. கடந்த கால சம்பவங்கள் அவள் உள்ளத்தை அரித்து ரணமாக்கி விட்டிருந்தன. அவளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு அவளுடைய கணவன் பாட்சா செய்த உத்திகள் எவ்வளவு... எத்தனை அடி... எத்தனை உதை...

ஒருநாள் மாலை... குடிபோதையில் வந்த பாட்சாவின் கண்கள் கோவைப் பழங்களாக சிவந்திருந்தன. உள்ளே நுழைந்தவன் பானுவின் கழுத்தைத் தன் முரட்டுக் கரரங்களால் நெரித்தான். அதே வேகத்தில் தள்ளி விட்டதில் கவரில் தலை மோதி விழுந்தான். “சீ! நாயே! என் பேச்சையா தட்டுகிறாய்?” என்று காலால் எட்டி உதைத்தான்.

“வாப்பா! உம்மாவை அடிக்காதீங்க” என்று ஆறு வயது ரஜீனா கால்களை வந்து கட்டிக் கொண்டாள். நாலு வயது ரோஷன் தாயின் மடியில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

துயர் தாங்காமல் இப்போது இங்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டாள். குழந்தைகள் நினைவு மேலிட்டது. “என் அன்புச் செல்வங்களே! உங்களுக்காகத்தான் இத்தனை நாள் பொறுத்தேன். உங்களை விட்டு எப்படி என்னால் வரமுடிந்தது. நான் பாவி” என்று தன் தலையில் இரு கைகளாலும் அடித்துக் கொண்டாள். அவள் விழிகளில் நிரம்பிய நீர் கண்ணங்களில் மோதிச் சொரிந்தது.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காமிலுக்கு ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. தேற்ற ஆரம்பித்தான்.

“இதோ பார் பானு! நாம் வந்திட்டோம். எப்படியோ இருந்து உழைச் சிக்கிட்டுப் போவோம்!”

மெடம் முதல் முறையாக வந்து அழைத்தாள். பானு கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு எழுந்தாள்.

வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டி அவள் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை யெல்லாம் பட்டியலிட்டாள். இறுதியாக சமையலறைக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். உள்ளே நுழைந்த பானுவின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன. சலவைக்கல் பதிக்கப்பட்டு ‘பளபள’ வென்றிருந்தது. அவள் வாழ்நாளிலேயே கண்டிராத் எத்தனையோ வகையான மின்சார உபகரணங்கள், மின்னல் போல் பளிச்சிட்டபடி சுவரில் பல வகைக் கத்திகள், தொங்கிக் கொண்டிருந்த வைகளை ஆச்சரியத் தோடு நோக்கினாள். சண்டு விரல் தொடக்கம் ஒன்றை முழும்பரை அனவில் பத்து ஜூர்மன் கத்திகள். மெடம் அதில் ஒன்றை சடக்கெனப் பிடிக்கி பானுவின் கையில் கொடுத்தாள். ஒரு வெங்காயத்தையும் போர்டையும் கொடுத்து நறுக்கும்படி சைகை செய்தாள். பானு போர்ட்டில் வெங்காயத்தை நிறுத்தி கத்தியை வைத்ததுதான் தாமதம்; சடாரென வெங்காயம் இரண்டாகப் பிளந்தது, அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. மீண்டும் கத்தியை சுவரை நோக்கி நீட்ட அது திடீரென கவ்விக்

கொண்டது. அப்போதுதான் அங்கே காந்தம் இருப்பது புரிந்தது.

அவள் சிறுமியாக இருக்கும் போது ஒரு பெரியவர் சைக்கிள் நிறைய பால்வாடி, கத்தி, கரண்டி போன்றவைகளை நிரப்பிக் கொண்டு, “ஜூர்மன்... ஜூர்மன்...” என்று கூவிக் கொண்டு போவார். அவையெல்லாம் ஜூர்மனி யின் உற்பத்திப் பொருட்கள். விலை யுயர்ந்தவை. அவைகளுக்காக அவள் எத்தனையோ நாட்கள் ஏங்கி இருக்கிறாள். இப்போது ஒன்றுக்குப் பத்து, கண் முன்னே அவைகளை வைத்து தினம் தினம் வேலை செய்யப் போகிறாள். அவனுக்குப் புளகாங்கிதமாக இருந்தது.

மீண்டும் அவள் அறைக்குத் திரும்பிய போது காமில் குளித்து விட்டு வந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தான். அறையெங்கும் சென்ட் வாசம். அவனுக்கு என்ன செய்வது, எங்கே உட்காருவது என்று புரியவில்லை. ஒரு அந்தியன் இருக்கும் அறையில் ஒரு பெண் எவ்விதம் சாவகாசமாக சாய்ந்து கொள்வது?

“காமில் நானா! பொஸ் உங்களிட்ட என்னமாவது சொன்னாரா? உங்க அறை எது? என் அறை எது?”

காமில் இலேசாகப் புன்னகைத் தான்.

‘நாம் இந்த வீட்டுக்குள் எழுமைஞ்சப்போ, ஒரு காகிதத்தை கையில் வச்சுக்கிட்டு நம்மைப் பார்த்து எத்தனை புள்ளைங்கள்னு கேட்டாங்

களே, ஒனக்கு வெளங்கல்லியா? நீ அந்தக் காகிதத்தை என்னான் னு நெணைக் கிறே?’ என்று காமில் கூறிவிட்டு சற்று நிறுத்தினான்.

பானு பதிலேதும் பேசவில்லை.

“அந்தக் காகிதம் வேறு எதுவு மில்லை. திருமண அத்தாட்சிப் பத்திரிம். அவங்க பார்வையில் நாம் ரெண்டு பேரும் புருஷன், பொஞ்சாதி. நம்ம இரண்டு பேருக்கும் இந்த ஒரே ரும்தான்”

அவன் பேச்சைக் கேட்ட பானு வுக்கு அணைத்து லோகமும் ஒட்டு மொத்தமாக சூழ்ந்தது. கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த மகிழ்ச்சியும் கீழே விழுந்த பளிங்குப் பாத்திரம் போல் உடைந்து கூக்கு நூறாகியது.

அவள் மெலிந்த குரலில், “என் எங்கிட்ட முன்னமே சொல்லலே” என்றாள்.

“உன் புருஷன்தான் வாயைத் திறந்திடாதே என்று என்கிட்ட சத்தியம் வாங்கிட்டான். அந்த ஏஜன்ட்காரனும் உன் புருஷனும் சேர்ந்து இப்படி ஒண்ண செஞ்ச போட்டாங்க. அவன், பாட்சாவுக்கு ஒரு சாராய் போத்தலும் கொஞ்ச பணமும் கொடுத்து சரிக்டிப் போட்டான்.”

ஒரு சொற்ப ஸாபத்துக்காகவும் மது போத்தலுக் காகவும் மனைவியை விற்றவனை கணவன் என்பதா? கயவன் என்பதா. ‘பாவி! ஒரு வேற்று மனித னோடு என்னை ஒரே அறையில் வாழ-

வைத்து விட்டாயே, நீயும் ஒரு மனிதனா?’ என்று அவள் உள்ளம் புலம்பியது. ஒரு அந்தியனை தன் கணவன் என்று கூறி, காலமெல்லாம் நடிக்கப் போகிறோமே என அவள் மனம் துன்பத்தில் ஆழந்தது.

“பானு! நீ என்னை நம்பு. நா ஒன்ன தொடமாட்டேன். சீ ஒரு பக்கம், நா ஒரு பக்கம் இருந்துக்குவம்” என்று காமில் ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினான்.

“நா மெடத்திட்ட சொல்லி வேற ரும் எடுக்கப் போறேன்” என்று சொல்லியபடி எழுந்தாள்.

“வேண்டாம் பானு வேண்டாம். நாம் புருஷன் பொஞ்சாதி இல்லைன்னு தெரிஞ் சா அடுத்த நிமிடத்தே பொலி விலை அடைச் சிடுவாங்க. அப்புறம் வருஷக் கணக்கில் அங்கேயே கெடக்கணும்” என்று எதை எதையோ சொல்லி அவளை ஒருவழிக்குக் கொண்டு வந்தான்.

ஒரு மாதம் கழிந்தது. முதல் சம்பளம் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தது. பிள்ளைகளின் பசிக் கொடுமை தீரும், வீட்டின் தரம் உயரும் என்று அவள் எண்ணியதெல்லாம் வெறும் கணவுதான் என் பதை அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. பணத்தை மொத்தமாகக் கண்ட பாட்சா சோம் பேறியாகித் தொழிலைக் கை விட்டான். மது போதைக்கு மேலும் மேலும் அடிமையானான். காமிலின் மனைவி பேகத்துக்குப் பணிவிடை செய்வதி

லேயே நானும் பொழுதும் கழிந்தது. அந்த வீடே கதி என்று கிடந்ததால் குழந்தைகள் பாடு... பாவம்... கவனிப்பாரற்றுப் பசியால் அங்கும் இங்கும் அலைந்தனர். அயல் வீடு களில் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் கவனிப்பார்கள். இரண்டு, மூன்று என்று அப்படியே நாலு மாதங்கள் கழிந்து விட்டன.

ரோஷன் பசியால் துடித்தான். “வாப்பா... வாப்பா...” என்று கதறினான். ரஜீனா தந்தையைத் தேடிக் கொண்டு பேகம் வீட்டுக்கு ஓடினாள். “போ... போ... வாப்பா இங்கே ஜில்லை” பேகம் விரட்டி விட்டாள். ரஜீனா கைகள் இரண்டையும் உதறிக் கொண்டு திரும்ப ஓடிவந் தாள். தம்பியைத் தேற்ற வழிதெரியாமல் தவித்தாள். இருவரும் பசியால் துடித்தார்கள். விரக்தியின் விளிம்புக்கே வந்து விட்டார்கள். குழந்தைகள் “உம்மா... உம்மா... நீங்க எங்க போனங்க...” என்று கதறின. உருண்டு புரண்டு துடித்தனர்.

இருட்டில் கிடந்து குழந்தைகளைப் பார்க்க சகிக்காமல் ஒரு கிழவி சிறிது உணவு கொடுத் துவிட்டு, குப்பி விளக்கையும் ஏற்றிவிட்டுப் போனாள்.

அன்று இரவு, மெடம் குடும்பத் துடன் ஒரு வைபவத்துக்காக வெளியே செல்வதாகக் கூறி, பானுவை சீக்கிரமாக வேலையை முடிக்கச் செய்தாள். மாலை ஆழுமணிக்கெல்லாம் அவர்கள் புறப்படத் தயாரானார்கள். நடு இரவு கழிந்தே தாங்கள் திரும்பி வருவதாக

கூறி எல்லோரும் கிளம்பிப் போய் விட்டார்கள்.

குளித்து விட்டுத் திரும்பிய பானு, அறை இருண்டு கிடந்ததால் சுவிட்சைப் போட்டாள். காமில் கட்டிலில் அமர்ந் திருந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். சட்டென்று தனது அரைகுறை ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டாள்.

“நீங்க அவங் களோட போகல் வியா?” அதிர்ச் சியுடன் கேட்டாள்.

“பொஸ் தானே காரைக் கொண்டு போறதா சொல்லி என்ன இங்க நிக்கச் சொல்லிட்டார்”

ஒருக்கணம், ஒரே கணம் காமிலின் கண்கள் பானுவின் பொன் போன்ற வெற்றுடலைப் பார்த்து விட்டன. அதைப் போர்த்தியிருந்த நீர்த் துளிகள் முத்துக் களாய் ஓளிர்ந்தன. இத்தனை நாள் இந்த அழகு எங்கே ஓளிந்திருந்தது? நான்கு மாதங்களாக அவனுள் கண்று கொண்டிருந்த செந்தனை தகதகவென கொழுந்து விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது. இதற்குள் ‘தனிமை’ என்ற அரக்கன் எரியும் நெஞுப்பில் எண்ணேய ஊற்றி மேலும் வளர்த்து விட்டிருந்தான். எதற்கும் அடங்காத முரட்டுக் குதிரை முன் னங்கால் களைத் துாக்கிப் பாய்வதைப் போன்று உணர்ச் சி வெள்ளம் மடை திறந்து பாய்ந்தது.

“பானு...”

காமிலின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அடு... என்ன இது... காமில் எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தான். இதுவரை காணாத தோற்றம். ஆதிவாசியை நினைவுடியது. உன்மத்தம் பிடித்த விலங்கு ஒன்று அவளை நோக்கிக் காலெடுத்து வைத்தது.

“காமில் நானா! வேணாம் விட்டு கூங்க” அந்தப் பிரதேசமே அதிரும்படிக் கத்தினாலும், அவளைக் காப்பாற்ற யாரும் வரமாட்டார்கள். செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு என்று சொல் வார்களே, அது இதுதானோ?

பானுவின் குரலுக்கு எந்த மதிப்பும் கிடைக்கவில்லை. அவன் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடிக்கும் பதிலாக அவள் இரண்டு கைகளையும் பிரித்த படியே பின்நோக்கி அடி வைத்தாள். அவனுக்கும் அவனுக்குமிடையில் இன்னும் ஆறு அடித் தூரமே இருந்தது.

ரோஷனுக்கும் குப்பி விளக்குக் குமிடையில் இன்னும் ஆறுடித் தூரமே இருந்தது. கிழவி கொடுத்த சிறிதள வான உணவை உண்ட இரு குழந்தைகளும் 10 மணிக்கு அப்படியே கண்ணேயர்ந்தன. தாயின் பிரிவைத் தாங்க முடியாத சிறுவன், “உம்மா... உம்மா...” என்று தூக்கத்தில் அரற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவன் உருண்டு உருண்டு கிடந்த போது, அவனுக்கும் விளக்குக்கும் இடையில் ஒரு ஆட்டுக் குட்டி போகக் கூடிய இடம்தான் இருந்தது.

காமில் பானுவை நோக்கி நகர,

அவள் முதுகுப் புறமாக நகர்ந்து செல்ல, சமையல் அறைக்குள் நுழைந்து விட்டதை அப்போதுதான் உணர்ந்து கொண்டாள். அதைத் தாண்டி மேலும் போக முடியாது என்பதை உணர்ந்து பல விதமாகக் கெஞ்சினாள். ஆனால், வேட்கை கொண்டவனின் காதுகள் செவிடாகி இருந்தன. கண்களில் குருரம் பளிச் சிட்டது. சுவர் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியபோது அவனுக்கும் அவனுக்கும் இடையில் ஒரு ஆட்டுக் குட்டி நுழையக் கூடிய இடமே எங்க சியிருந்தது. சில விநாடிகளில்... பெருங்கடலின் பேரலைகள் கரையைத் தழுவ வதுபோல்... அது நடந்து விடும். சரணாக்கி அடைந்தவளைப் போல் சுவரோடு சாய் ந் தபடி மேலே கையைத் தூக்கினாள்.

தன் மனைவியும் குழந்தைகளும் அனுபவிக்கும் அவலங்களை அறவே அறிந்திராத, ஏன்? அறியக் கூடிய சக்தி அற்ற பாட்சா எதை எதையோ உள்ளிக் கொண்டு ஆடி ஆடி வந்து கொண்டிருந்தான். பாதை இருள்ளடைந்திருந்தது. பாதை நடுவில் நட்டிருந்த சில கம்புகள் அவனை வழி மறித்தன. “யார்டா அது?” கோபாவேசத்துடன் காலால் கம்புகளை உதைத்து விட்டு இரண்டடி முன்னே வைத்தான். அவ்வளவுதான்... தோண்டப்பட்டிருந்த ஆழமான குழிக் குள் தலைகுப்பும் கவிழ்ந்து வீழ்ந்தான். செம்மணலும் நீரும் சேர்ந்து கூழ்போல் ஆன சக்திக்குப்பு நச்... தலைபோய்ச் சொருகிக் கொண்டது. ஆகாயத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்த அவனது கால் களின் அசைவுகள் சிறிது நேரத்தில்

அடங்கி விட்டன.

ரோடின் மேலும் புரண்டு உருண்ட போது அவன் கால்கள் விளக்கைத் தட்டி விட்டன. குபீர்... என்னெய் கவிழ்ந்து எங்கும் தீப்பிடித்துக் கொண்டது. தீயின் செந்நாக்குகள் குடிசையை முழுதாகப் பதம் பார்க்கத் தொடங்கிய போதுதான் கண் விழித்த அந்தப் பிஞ்சகள் வெளியேறத் துடித்தன. அந்தோ... பரிதாபம்... ஊரார் வந்து தீயை அணைத்து வெளியே எடுப்பதற்குள் அந்த மலர்கள் இரண்டும் கருகி சாம்பலாகி விட்டன.

பானு கைகளை மேலே தூக்கிய போது வலது கையில் ஏதோ சிக்கியது. கையோடு வந்தது ஒன்றரை முழு ஜூர்மன் கத்தி. விசுக்... ஒரே வீச்சில் காமிலின் தலை தொங்கியது.

சிரர்ரர்... குழாயில் தண்ணீர் வீறிட்டு எழுந்து வருவதைப் பார்த்திருக்கிறார். இப்போது... ஒரு மனித உடலிலிருந்து இரத்தம் சீரிப்

பாய்ந்து, தன் உடலையும் நனைப்பதைக் காண்கிறாள்.

சவுரில் சாய்ந்தபடியே, கண்களை முடிக் கொண்டு அமர்ந்து விட்டாள். சுயநினைவு வந்து கண் விழித்துப் பார்த்த போது, மெடமும் பொஸ்ஸம் அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எனக்கு மரண தண்டனையே தந்து விடுங்கள்” அவள் வாய் லேசாக உசம்பியது.

சந்தூ செலுக்கு
விட்டார்களா?

தயவுசிசய்து மல்லிகையுடன்
இத்துழையுங்கள்.
அசட்டை செய்வோருக்கு
முன்னறிவிப்பின்றி
நிறத்தப்படும்.

மல்லிகை சிறுக்கைத்தகள் 1-2 விலை 275/- - 350/-

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிட்டு வைக்கப் பெற்ற சிறுக்கைத் தொகுதி.

30 எழுத்தாளர்களினது தரமான சிறுக்கைத்தகள் அடங்கிய தொகுப்பு.

41 சிறுக்கைத்தகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் விற்பனையாகின்றது.

நாலக்கங்களில் ஒருக்க நிமிண்டயத் திராகுப்புகள்.
மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

உம்பு தீண்டிய பாலை

- தமிழோவியன்

முழங்காலுக்கு மேல் வளர்ந்துவிட்ட
முட்செடியை. புல்லுகளை
பலங்கொண்ட மட்டும்
பாதணியால் நெரித்தபடி.
நிரையில் இறங்கிய
பஞ்சவர்ணம் கொழுந்து கிள்ள.
வரிசையாய் நின்ற மாதர்
“பொலியோ! பொலி” என்றார்.

அரும்பொதுக்கி. முத்திலையின்றி
பார்ப்பதற்கு அழகாக.
சுருக்கமாய் மலை முடிச்சு!

“சுறுசுறுப்பாய் கை போடுங்கள்.
பேருக்கு இருபந்தைந்து கிலோ
பறிக்காவிடில் பேரில்லை!
யாரும் தலைவர்மாரை
கூட்டிவர வேண்டா” மென
மேற்பார்வையாளர்
மிகக் கடுமையாக எச்சரித்தார்.
நாற்புறமும் தங்களுக்குள்
நாசக்காய் குசுகுசுத்தார்.

காலெங்கும் சுடித்த அட்டைகளை
கையாலே பறித்தெறிந்தார்.

“காலத்தின் கோலமிதோ?
கடவுளே!” என்றார்.

கண்டபடி புற்கள்
காடாக வளர்ந்திருக்கு!
என்றபடி பஞ்சவர்ணம்
இறங்கினாள் நிரையினிலே....
விரியன் பாம்பின்
பற்கள் பதிந்த இடம்
தெறியும்படி காலைக்காட்டி.
சத்தமும் போட்டாள்.

தேம்பி யழுதவளாய்
திடீரென மயக்கமுற்றாள்.
லொறியில் தூக்கிப் போட்டபடி
ஆசுபத்திரிக்கு ஓடினார்கள்.

குறிவைத்து விரியன் பாம்பை
கூடியே தேடினார்கள்.

நஞ்ச உடல் முழுதும்
நன்றாகப் பரவியதால்
பஞ்சவர்ணம் சாய்ந்தாள்.
பரிதாபமாய் உயிர் விட்டாள்.

கரண்டி பாவிக்காமல்
கண்டபடி பாம்பினமும்
திரண்டு கடிப்பதனால்
தினமும் மாதர் மடிகின்றாரே!
இன்றும் பல சோதனைக்கு
இலக்கான தாய்மார்கள்
என்றும் கவலையின்றி
எப்போது வாழ்வாரோ?

விதீச விசுத்திரம்

- சி. சுதந்திரராஜா

திறந்தேயிருந்த யன்னல், வெளிப் படலையடியால் உள்ளே நுழைந்து வந்த நடுத்தர வயக்காரி நூதன மிருகமொன்றைப் பார்க்கிற பிஞ்சக் குழந்தை போல மிருகக் காட்சி யன்னல் மாதிரி அந்த யன்னலைப் பார்த்தான். சருகாயிருந்த மண்ணிற வொயில் சேலையும் நிறம் மங்கிய பச்சை மேற்கட்டையுமே போட்டிருந்தான். வியப்பு மீறவினால் நாடியில் வலதுகை பொருந்திப் போனது. அவள் வேறு யாருமேயல்ல. அதே வீட்டில் எலும்புந் தோலுமாக ஒட்டிய கணத்தோடு உலவுகின்றவளின் சிநேகித்திதான். இருவருக்கும் உருவ ஒற்றுமை நிறைய உண்டு. சிநேகித்திலும் இறுக்கம் உண்டு.

சின்ன வெங்கயம் கடன் கேட்டு வாங்கிக் கறி சமைக்கிறவள். பால் பிழிந்திடப் போதாதென்று கண்டவுடன் பாதித் தேங்காய்ச் சிரட்டையை வைத்துவிட்டு மீதிப் பாதியைக் கடன் வாங்கக் கூடக் கூசாமல் வருகின்றவள் இன்று அதிசய பூமியில் கால் வைக்கிறவள் மாதிரிக் கால் வைக்கிறான். சீனிச்சரையும் மிளகாயத் தூணும் பக்குவமாய் இரவல் வாங்கினாலும் தப்பாமல் திருப்பித் தருபவள். அப்படியானவள் இப்போது வான்வெளியிலிருந்து ஒரு வால் நட்சத்திரம் வந்து வீழ்ந்து கொண்ட பேரதிசய அதிர்ச்சி மிரள மிரண்டு பதுமையாகிப் பார்க்கிறாள்.

ஏனாகில் வாசல் பள்ளத்தில் வெள்ளை வெளேரென்ற பிரத்தியோக வாகனம் நிறுத்தமாயிருந்தது. எல்லாமே சொகுசான இருக்கைகள். பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் வரையில் உள்ளுக்குள் புகுந்து மடித்து விட்டு இருந்திடப் பக்கவாட்டுச் செட்டைகளுமிருந்தன. பதின்மூன்றே நாள் விசாவில் பதினேழு வருசங்கள் கழித்து அவன் அங்கு தோன்றியிருக்கிறான். அந்தப் புதுமைதான் அவளையும் பிரமிப்புப் பிரமிட்டில் இட்டு வைத்திருக்கிறது. இன்னாரென்று அடையாளம் காணமுடியாத பேய் வளர்ச்சியில் அவன் உருமாறிப் போயிருந்தான். பதினேழு வருச காலம் பதினேழு ஆயிரங்கள் அடி உயரத்திற்கு வித்தியாசப்படவே வைத்தது. எட்ட முடியாத உயரம்.

ஸ்ரீயாவில் பிறந்து உடற்கட்டுப் பேணப் போனவனைப் ஆதர்ஷப் புருஷனாக்கிய அமெரிக்கா வின் ஆர்ஜன்ஸ்ட் ஸ்வஸ்நேகர் மாதிரியே புஜங்கள்

அவனுக்குப் பலமாகியிருந்தது. அவனும் அதைப் பார்த்தே வியந்தாள். ஓயாமலே விஸ்கியும் அதற்கேற்ற மாமிசங்களும் விழுங்கி வளர்ந்த திமிரான திமிங்கிலமாக அவனுக்கு அவன் புரிப்டான். அவன் உடுபுவை களே அட்காசமாயிருந்தது. ஏழேழு வருச காலத்தின் பாவிப்புக்களை அவன் ஆறேழு நிமிஷங்களில் உடுத்து வீசபவன் போல் தெரிந்தான். வீரதீர்ச் சாகசச் செயல்கள் செய்து திரும்பி வந்தவனாகவே அவனுக்கு அவன் காட்சியாகிக் கொண்டிருந்தான்.

இயந்திரத்தின் ஒருபகுதி இடுங்குண்டு சிதறி வீழ்ந்து விட்டது மாதிரி அவன் கிராமத்திற்கு வந்திருக்கிறான். நிறைய குவாட்ஸ் கடிகாரமெல்லாம் அன்பளிப்பாகப் பார்க்க வருகிறவர் களுக்குக் கொடுக்கிறான். கொடையாளி வள்ளல் நாட்டிலிருந்து வந்தவனாகவே நடித்தான். தனக்கேதான் உலகத்தின் ஜகவரியம் எல்லாம் கொட்டப்பட்டது என்கிற திமிர்த் தலைக்கணமே அதில் தெரிந்தது.

எல்லாவற்றிலும் உச்சாணி யாகவே அது நடந்தது.

பேத்தி கோமா நிலையில் உழன்று கொண்டிருந்தாள். இவன் பதின்மூன்று நாள் போனதுமே வெளி நாடு திரும்பிச் சென்றிட முன்னால் ஒரு இழவு வீட்டைச் செய்திட எல்லோருமே பக்ரதப் பிரயத்தனம் மேற்கொண்டனர். அக்கறை கிழவியிலா இவனிலா என்கிற பேதம் எவருக்குமே தெரியாமல் பராமரிப்பு

பலமாகிப் போனது. தேடுவாரற்றுக் கிடந்தவனுக்கு இவன் வருகை அண்டசராசரத்தைக் கொண்டு வந்து கொட்டிக் கொடுத்து அவளை எளிதில் மீளாத் துயிலுக்கு இட்டுச் செல்ல முயற்சித்தது. படையெடுப்புச் சுற்றத் தார் தெரிந்தவர் அதிகமாகிற் ரு. மாத்திரைக் கட்டு வாங்கி வந்தெல்லாம் கடைசிப் பருக்குதலாகப் பருக்கிப் பார்த்தார்கள். அவளில் மாற்றமில்லை. கைகால்கள் அசைப்பின்றி விறைத்த படியேதானிருந்தன. அனைவரும் அவளை அடிக்கொரு தரம் பீர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதுதான் கண்ட மிக்கம்.

கீரிமலைக்கு இவனோடு திவாகரன் போனான். இருவரும் வயது வித்தியாசம் இல்லாமல் பழகியெரா யிருந்தனர். ஐரோப்பிய வாசனை இருவரிலும் சமாராக வீசியடித்தது. செல்லிட வீடியோ மூலம் தன் கை வண்ணத்திலான ஒரு கலியாணக் காட்சியை இவனுக்குத் தூக்கிப் பிடித்துக் காணப்பித்தான். மணமகளிலி ருந்த ஆபரணங்கள் விளம்பரப் படமாக விரிந்தது. காதுலே சதுர வடிவில் தோடுகள் தெரிந்தன. புது மோஸ்துரில் நகை நாகரிக்க கண்டுபிடிப்பைப் பறை சாற்றி குவிமையப்பட்டது. ஓட்ட வெட்டிய மயிரில் சாம்பல் நிறு குற்றிங்ஸூடன் தமிழ்மகன் என்கிற அடையாளமே இல்லாதவனாக மணமகன் புன்னகைகள் செய்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தான்.

துர்க்கை அம்மன் கோவில் கடந்ததும் வந்த சோதனைச் சாவடி

யில் இவர்களது வெள்ளை வாகனம் நிறுத்தப்பட்டது.

மூலையில் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த மூன்று இராணுவ வீரர்கள் ஆளரவ - ஒசை நிறுத்தலாணர்கள். அழகு ஒழுகும் வீராங்கனையின் முக வசீகரம் மற்றைய இருவரையும் மயங்கித் திளைத்து பேசிக் கொண்டிருக்க வைத்தது போலவே தெரிந்தது. வாளிப்பான உடலமைப்பு இராணுவச் சிருடையால் வீரர்கள் இருவரையும் மெய்மறந்து பேச வைத்தது அவளின் சிரிப்பினால் தெரிந்தது. மூலையாகிய பற்கள் தான்.

அதற்கப்பால் காடு மண்டிக் குடி சனமே இல்லாத பிரதேசம். வீடு வளவுகள் தூர்ந்து காண்டை காட்டுச் செடிகள் நிரம்பிய சுற்றுச் சூழல்.

“ஏவாகரன்”

திவாகரன் தன் பெயரை அப்படித்

தான் உச்சரித்தான். உச்சரிப்பில் ஜோரோப்பிய வாடையும் வீசிற்று. இராணுவப் பதிவில் அவன் பெயரையும் சுத்தமாக எழுதி வைத்தனர்.

அவர்கள் சென்ற அதே வண்டியில் இராணுவ வீரன் ஒருவனும் தொற்றிக் கொண்டு வந்தான். அவர்கள் அதே சாவடிச் சோதனை நிலையம் திரும்பும் வரை சூட இருப்பதுதான் அவனது பணி. ஆயுதம் அவன் கையிலேயே இருந்தது.

சட்டியிலிருந்து நெருப்புக்குள் வீழ்ந்தது போல் புதர் மண்டிய ஆளரவமற்ற இடத்துள் வாகனம் விரைந்தது. அவர்களால் ஆடு மாடு களைக் கூடக் காண முடியவில்லை. கடல் வெளியோ வெப்பத்தையும் சூன்யத்தையும் ஒன்றாக்கி கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. உல்லாசந் தேடிய இருவரையுமே திகில் ஆட் கொண்டது. வெறுமை வரவேற்றது.

39வது மல்லிகை சிறப்பு மலர்

இது சந்தாவுக்குள் உள்ளடக்கப் பட்ட மலர்ல்ல.

எனவே மல்லிகைச் சுவைஞர்கள், அபிமானிகள் தனியாக ரூபா 125/- செலுத்திவிட வேண்டும்.

மலருக்குத் தனியாகப் பணம் செலுத்தாதவர்களுக்கு மலர் அனுப்பப்பட மாட்டாது.

பணத்தை காசோலையாகவும், காக்கட்டளையை - KOTAHENA என்ற P.O. மூலமாகவும் தெரிந்தவர்கள் நேரிலும் தரலாம்.

- ஆசிரியர்

பூந்தூல்

- எடாமிளக் ஜீவா

★ தமிழ்ச் சிறு சஞ்சிகை உலகில் இங்கும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி பிரபலமான எழுத்தாளர்களைல்லாம் சஞ்சிகை நடத்தி, மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே மூடு விழாச் செய்யும் இந்தக் காலகட்டத்தில் எப்படி மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நீண்ட காலமாக வெளியிட முடிகின்றது? அத்துடன் மல்லிகைப் பந்தல் என்ற பதிப்பக்த்தினால் பல்வேறு நூல்களை எப்படி வெளிக்கொண்ர முடிகின்ற ரகசியம் என்ன?

கேகாலை,

பா. ஜெயசீலன்

★ பல சிறு சஞ்சிகையாளர் வெட்கப்பட்டு ஒதுக்கிய வேலையைச் செய்ய நான் துணிந்து புறப்பட்டேன். புத்தகப் பையுடன் தெருவில் இறங்கினேன்.

★ வயது முதிர முதிர, நீங்கள் பலருடன் சமரசம் செய்ய நினைக்கிறீர்களா? மானிப்பாய்,

எம். சரவணன்

★ நான் ஒர் அரசியல் இடதுசாரி இயக்கத்தின் தொடர் அங்கத்தவன், கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக. எந்தக் கண்ட நெருக்கடிக் காலத்திலும் சூட, நான் அரசியல் தடம் புரண்டவன்ல்ல. எனக்கு ஒரு நோக்கமுண்டு. இலக்கியக் கொள்கையுமுண்டு. அதே சமயம் பரந்துபட்ட இலக்கியக் களத்தில் வலுவாகக் காலுான்றி நிற்பவன். ஒரு போராளி. எனது சுகோதர எழுத்தாளன் கொளரவிக்கப்படும் சந்தர்ப்பத்தில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைவதுண்டு. அதன் அறிகுறியாகத்தான் மல்லிகையின் முகப்பு அட்டையில் இந்த நாட்டுக் களதி மிகக் கலைஞர்களைப் பதித்து எதிர்காலச் சந்ததிக்கு ஆவணப்படுத்தி

வருகின்றேன். கோதர எழுத்தாளர் ஒருவர் மீது பக்கமை பாராட்டி அவதாறு பொழிந்து வந்தால் எதிர் கால வளரும் சமூகம் அவர்களை மன்னிக்காது. எனது முக்கிய நோக்கம் என்ன வென்றால் எந்தக் கருத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் எங்கள் மன்னின் கலைஞர்கள் எமது மக்களால் கணம் பண்ணப்பட வேண்டும். இது சமரசமல்ல. சந்தர்ப்ப வாதமுமல்ல. நீண்ட கால நோக்கு.

★ இலங்கைத் தினசரிப் பத்திரிகை களில் நீங்கள் படித்துப் பெருமைப் படும் செய்திகள் என்ன?

நெல் வியடி, சி.க.தவசீலன்

★ இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் கருத்துக்களை, மேடைப் பேச்சுக்களை, அவர்கள் வெளியிடும் நூல் களின் வெளியிட்டுச் செய்திகளைத் தனி முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசரிக்கின்றனவே இது மிக மிகப் பாராட்டப் படத்தக்க சம்பவமாகும். தமிழ் நாட்டுச் செய்திப் பத்திரிகை களில் எழுத்தாளர்களுக்கு இத்தகைய முக்கியத்துவம் தரத் தயங்குவார்கள். அதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. இந்த நாட்டுத் தினசரிப் பேப்பர்களில் கடமை புரிவார்கள் பலர் பத்திரிகையாளர் மாத்திரமல்ல, இவர்களில் பலர் படைப்பாளிகளுமாகும். இதுவாரு பெருமை நமக்கு.

★ நீங்கள் இத்தனை ஆண்டுக் காலமாகத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறீர்களே, நீங்கள் இதுவரை சாதித்துதான் என்ன?

நெல் வியடி : ம. இராஜகோபால்

★ இதை இன்று நானோ நீங்களோ கணிப்பிட்டு விட இயலாது. வருங் காலத் தலை முறைதான் இதற்கான தகுந்த விடையைச் சொல்லும். என்னைப் பொறுத்தவரை பொறுப்பாக இயங்கி வருவதுதான் என்னுடைய வேலை.

★ இன்றைய சினிமாப் பார்ப்ப துண்டா, நீங்கள்? அவை பற்றிய உங்களது கணிப்பீடு என்ன?

கிளிநோச் சி, ம.தணிகாசலம்

★ உத்திகளும் கமரா நுட்பப் படப் பிடிப்புகளும் வளர்ந் திருக்கும் அளவிற்குக் கதையில் யாருமே கவனத்தைச் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. நீண்ட நாட்களுக்கு இந்த நிலை தொடரப் போவதில்லை. சினிமாத் தயாரிப்பாளர் மக்களின் உணர்வுகளையும் அபிலாபை களையும் புரிந்து கொண்டு செய்வாற்றாது போனால், அந்த உலகில் இருந்தே காணாமல் போய் விடுவார்கள். இப்படிப் பலர் தலை முறைவாகிப் போய்னாது எதார்த்த உண்மையாகும்.

★ திரு. எம்.சி. சுப்பிரமணியத்தோடு காரில் வைத்துக் குண்டெறிந்து உங்களையும் படுகொலை செய்யச் சில சாதிவெறியர்கள் முன்னர் ஒருதடவை முனைந்தார்கள் என்ற செய்தியைத் தூண்டில் பகுதியில் படித்துவிட்டுப் பதறிப் போய் விட்டேன். அக்காரில் நீங்களும் பிரயாணப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை அவர்கள் தெரிந்திருந்தார்களா? அல்லது எம்.சி அவர்களைக் கொல்லும் நோக்கில் குண்டெறிந்தார்களா?

கொழும்புர், எஸ்.ஆர்.பாலச்சந்திரன்

★ வல்லைவெளியில் நட்ட நடுச் சாமத்தில் தோழர் எம்.சி. உட்பட நாங்கள் நால்வர் பருத்தித் துறையில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட பின்னர் யாழ்ப்பாணம் நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்த வேளையில் எங்களது வாகனத்தைப் பின் தொடர்ந்து வந்தவர்கள்தான் எமது காரின் மீது கைக்குண்டு எறிந்தார்கள்.

வெறிப்பிடித்த கும்பலுக்குச் செக்கென்ன - சிவலிங்கமென்ன? புனித இலக்கியம் பேசும் புண்ணிய வான்களுக்கு நாம் கொடுத்த இந்த விலைகள் புரியப் போவதில்லை.

★ மல்லிகை ஆரம்பித்த கால கட்டத்தில் நீங்கள் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டிருப்பீர்களே? உண்மை

நிலை என்ன?

பசுறை,

எஸ்.சந்திரன்

★ சிரமத்தைவிட, அவதாறுகளைச் சுமந்து சுமந்துதான் செயல்பட வேண்டிய நிலை அன்று நிலவியது. அதைவிடச் சாதி வெறியர்களின் வக்களைப் புலம்பல்களைக் கேட்டுச் சகித்துக் கொண்டே செயலாற்ற வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலையில் நான் அன்று இருந்தேன். மல்லிகைக் குப் பின்புலமாக நல்ல நண்பர்கள் இருந்தார்கள். மல்லிகையில் இப் பொழுது தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் எனது கட்டுரைத் தொடரைத் தொடர்ந்து படித்து வாருங்கள். அதில் பல தகவல்கள் உங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடும்.

★ நல்ல நண்பர்களை வாழ்க்கையில் பெற்றுக் கொள்ள நானென்ன செய்ய வேண்டும்?

கன்னாகம், ம.த.அருள்நேசன்

★ ஒன்றும் சிரமப்பட வேண்டாம். நீங்கள் ஒரு நல்ல நண்பனாக நண்பர்களுக்கு நடந்து காட்டுங்கள்.

★ நீங்கள் போய் வந்த ஜேரோப்பிய பயணத்தால் விளைந்த பெறுபேறுகள் என்னென்ன?

சாவகச் சேரி, ச. குமாரசாமி

★ ஒவ்வொரு ஜேரோப்பிய நாடு

களிலும் வதியும் நமது இலக்கியச் சபவெஞ்சர்கள் அடிக்கடி தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு கதைக் கிண்றனர். வேறு சிலரோ இங்கு வந்து போகும் தமது உறவினர், நண்பர்கள் மூலம் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியிடு களை வாங்கிக் கொள்ளுகின்றனர். அங்கு வெளிவரும் பேப்பர்களில் என்னைப் பற்றியும் மல்லிகை பற்றியும் அடிக்கடி தகவல்கள் இடம் பெறுகின்றன. வாரோவாலியும் என் சம்பந்தமாகத் தகுந்த கவனம் செலுத்தி வருவதாகக் கேள்வி.

எனது ஐரோப்பியப் பயண ஞாபகமாக நான் எழுதி வெளியிட்டுள்ள ‘முப்பெரும் தலைநகரங்களில் முப்பது நாட்கள்’ நால் தகவல்களைச் சுமந்து கொண்டு சென்று அங் கெல்லாம் பேசப்பட்டு வருகிறது. எழுத்தாளன் என்கின்ற முறையிலும் சஞ்சிகை ஆசிரியர் என்ற ஹோதா விலும் நான் அங்கு நேசிக்கப்படும் ஒரு ஆளாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுள்ளேன். இது பெரிய பதவி!

★ இளைஞர்களுக்கு ஏதாவது சொல்லுங்களேன்!

சிலாபம், ஆர். கேசவன்

★ கனவு காணுங்கள்! அக்கனவு கள் ஆக்கப்பூர்வமாக இருக்கட்டும். உங்களது வாழ்க்கையே மாறிப் போய்ன்தைக் காலக்கிரமத்தில் கண்டு கொள்வீர்கள்!!

201 - 1/1, ஸ்ரீ கத்திரசன் வீதி, கொழும்பு - 13. முகவியில் செய்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியிட்டாளருமான் டொமினிக் ஜூவா அவர்களுக்காக கொழும்பு விவேகானந்த மேடு. 98யுடு இலக்கத்திலுள்ள U.K. பிரின்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

★ வரப்போகும் 39-வது மலருக்கு அடுத்த ஆண்டு மலர் 40-வது ஆண்டு மலர். சிற்றிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றில் தொடர்ந்து இடைவிடாது வெளிவரும் மல் லிகையின் நாற்பதாவது ஆண்டு மலர் பற்றி என்ன திட்டம் வைத்திருக்கிற்கள்?

யாழ்ப்பாணம், எம்.எஸ்.ரகுநாதன்

★ இன்னமும் ஓராண்டு காலம் இருக்கிறது, இந்தக் காலகட்ட மலர் மலர்வதற்கு. எனவே பொறுமையாக இருந்து திட்டங்களைப் போட்டு வருகின்றேன். 40வது ஆண்டு மலருக்கு ஆக்கப்பூர்வமான போகளை களைச் சொல்பவர்களின் ஆலோ சனையை இன்றிலிருந்தே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

★ இளம் வயதில் யாருக்காவது காதல் கடிதம் எழுதிய அநுபவம் உண்டா?

மல்லாகம், ச. ஜெயந்தி

★ கடிதம் எழுதுவது ஒர் ஆரம்பக் கட்டம் தான். அதையும் மீறிய அநுபவம் உண்டு. எனது சுயசரிதையான ‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரங்கள்’ நூலைப் படித்துப் பார்த்தால் உங்களது கேள்விக்கு மேலாலும் விடைகள் கிடைக்கலாம்.

“Believe it, you can Take a Digital Picture in 10 Minuted”

Digital Centre
Happy

THE DIGITAL SERVICES WE PROVIDE

Digital Print 12"X18" Maximum size in 10 Min.

Automatic dust and scratch correction.

Print to Print services.

Contact Cards and Index prints.

Greeting Cards/Frame Prints/Calender Prints/Album Prints.

Compatible Input & Output Media

(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R,/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, Compact Flash, Smart Media)

Digital Camera Card Printing.

Colour Negative, Positive, B/W and Sepia Negative Printing.

OTHER SERVICES

Developing & Printing of films in 20 Min

Printing of Enlargements (5"X7" to 12"X18")

Passport / Visa photos / B/W photos in 10 Min.

Film Rolls / Cameras / Batteries / CD / Floppy / Album Sales.

Framing of Pictures (Imported)

Laminating Services.

Wedding Album Binding.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN

Out Door Photography & Videography

Weddings.

Birthday Parties / Puberty Ceremonies

Seminars / Any Other Special Functions & Occasions.

64, Sumanatissa Manawatha,
(Armour Street),
Colombo - 12.
Tel: 011-610652

